

Liahona

Toespraken algemene conferentie

**Aanvangsleeftijd voor
een voltijdzending
verlaagd**

**Twee nieuwe tempels
aangekondigd**

**Nieuw leerplan voor
jongeren aangekondigd**

© WALTER RANE, KOPĪREN NIET TOEGESTAAN

Zij werden allen verzadigd, Walter Rane

'En [Jezus] nam de vijf broden en de twee vissen, zag op naar de hemel, sprak de zegen uit en brak de broden en gaf ze aan de discipelen, dat die ze hun zouden voorzetten, en de twee vissen verdeelde Hij onder allen.

'En zij aten allen en werden verzadigd' (Marcus 6:41-42).

'Zij, die gegeten hadden, waren ongeveer vijfduizend mannen, vrouwen en kinderen niet medegerekend' (Matteüs 14:21).

ZATERDAGMORGENBIJEENKOMST

- 4 Welkom op de conferentie
President Thomas S. Monson
- 6 Kunt gij nu zo gestemd zijn?
Ouderling Quentin L. Cook
- 10 Ik weet het. Ik leef het na.
Ik vind het geweldig.
Ann M. Dibb
- 12 Een onuitsprekelijke gave van God
Ouderling Craig C. Christensen
- 15 'Want ik leef en gij zult leven'
Ouderling Shayne M. Bowen
- 18 Vraag dat maar aan de
zendingen! Zij kunnen u helpen!
Ouderling Russell M. Nelson
- 21 Over spijt en voornemens
President Dieter F. Uchtdorf

ZATERDAGMIDDAGBIJEENKOMST

- 25 Steunverlening aan
kerkfunctionarissen
President Henry B. Eyring
- 26 Goede ouders worden
Ouderling L. Tom Perry
- 29 Gedreven werkzaam zijn
Ouderling M. Russell Ballard
- 32 'Kom tot Mij, o gij huis Israëls'
Ouderling Larry Echo Hawk
- 34 Wat zal een mens geven in
ruil voor zijn ziel?
Ouderling Robert C. Gay
- 37 De tempelnorm
Ouderling Scott D. Whiting
- 39 De beproeving van uw geloof
Ouderling Neil L. Andersen
- 43 Bescherm de kinderen
Ouderling Dallin H. Oaks

PRIESTERSCHAPSBIJEENKOMST

- 47 Broeders, er is werk aan de winkel
Ouderling D. Todd Christofferson
- 51 Wees heldhaftig wat je moed,
kracht en inzet betreft
Bisschop Gary E. Stevenson
- 54 Waak over uzelf
Ouderling Anthony D. Perkins
- 57 De vreugde van het priesterschap
President Dieter F. Uchtdorf
- 60 Leer ze tot grote hoogte te reiken
President Henry B. Eyring
- 68 Anderen zien zoals zij kunnen worden
President Thomas S. Monson

ZONDAGMORGENBIJEENKOMST

- 72 Waar is de tent?
President Henry B. Eyring
- 75 De verzoening
President Boyd K. Packer
- 78 Eerst kijken, dan dienen
Linda K. Burton
- 81 Met ons hart leren
Ouderling Walter F. González
- 83 Het eerste grote gebod
Ouderling Jeffrey R. Holland
- 86 Denken aan de zegeningen
President Thomas S. Monson

ZONDAGMIDDAGBIJEENKOMST

- 90 Een christelijker christen worden
Ouderling Robert D. Hales
- 93 De vreugdevolle verlossing
van de doden
Ouderling Richard G. Scott
- 96 Een stap dichterbij de Heiland
Russell T. Osguthorpe
- 99 Alle dingen worden door
geloof vervuld
Ouderling Marcus B. Nash
- 101 Een ware discipel worden
Ouderling Daniel L. Johnson
- 104 De zegeningen van
het avondmaal
Ouderling Don R. Clarke
- 106 Tot de Heer bekeerd
*Ouderling David A.
Bednar*
- 110 God zij met u tot
w' u wederzien
*President Thomas S.
Monson*

ALGEMENE ZHV-BIJEENKOMST

- 111 Is geloof in de verzoening van Jezus
Christus in ons hart geschreven?
Linda K. Burton
- 115 Onze plichten klaarwakker vervullen
Carole M. Stephens
- 118 De Heer is u niet vergeten
Linda S. Reeves
- 121 Mantelzorgsters
President Henry B. Eyring

- 64 Algemene autoriteiten van De Kerk
van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen
- 125 Register conferentieverhalen
- 126 Kerknieuws
- 128 Algemene presidiums
hulporganisaties

Beknopt overzicht van de 182ste algemene oktoberconferentie

ZATERDAGMORGEN, 6 OKTOBER 2012, ALGEMENE BIJENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: president Henry B. Eyring.
Openingsgebed: ouderling Kevin R. Duncan.
Slotgebed: ouderling Juan A. Uceda.
Muziek verzorgd door het Mormoons Tabernakelkoor; Mack Wilberg en Ryan Murphy, dirigenten; Clay Christiansen en Richard Elliott, organisten: 'Glory to God on High', *Hymns*, nr. 67; 'How Firm a Foundation', *Hymns*, nr. 85, arr. Wilberg, uitg. Oxford; 'Lord, I Would Follow Thee', *Hymns*, nr. 220; 'We Thank Thee, O God, for a Prophet', *Hymns*, nr. 19; 'I Will Follow God's Plan', *Children's Songbook*, 164, arr. Hofheins, niet-gepubliceerd; 'Now Let Us Rejoice', *Hymns*, nr. 3, arr. Wilberg, niet-gepubliceerd.

ZATERDAGMIDDAG, 6 OKTOBER 2012, ALGEMENE BIJENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: president Dieter F. Uchtdorf.
Openingsgebed: ouderling Gerrit W. Gong.
Slotgebed: ouderling José L. Alonso. Muziek door een gemengd jeugdkoor uit Bennion en Taylorsville, Utah; Leah Tarrant, dirigente; Linda Margetts en Bonnie Goodliffe, organisten: 'Arise, O Glorious Zion', *Hymns*, nr. 407; 'I Am a Child of God', *Hymns*, nr. 301, arr. Perry, niet-gepubliceerd; 'Let Us All Press On', *Hymns*, nr. 243; 'On This Day of Joy and Gladness', *Hymns*, nr. 64, arr. Huff, niet-gepubliceerd.

ZATERDAGAVOND, 6 OKTOBER 2012, PRIESTERSCHAPSBIJENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: president Dieter F. Uchtdorf.
Openingsgebed: ouderling Jay E. Jensen.
Slotgebed: ouderling Patrick Kearon.
Muziek verzorgd door een Melchizedekse-priesterschapskoor uit Ogden, Utah; Stephen P. Schank en Derek Furch, dirigenten; Andrew Unsworth, organist: 'Praise to the Lord, the Almighty', *Hymns*, nr. 72; 'Love One Another', *Hymns*, nr. 308, arr. Furch, niet-gepubliceerd; 'Guide Us, O Thou Great Jehovah', *Hymns*, nr. 83; 'Hope of Israel', *Hymns*, nr. 259, arr. Schank, niet-gepubliceerd.

ZONDAGMORGEN, 7 OKTOBER 2012, ALGEMENE BIJENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: president Dieter F. Uchtdorf.
Openingsgebed: ouderling Marlin K. Jensen.
Slotgebed: ouderling Keith R. Edwards.
Muziek verzorgd door het Mormoons Tabernakelkoor; Mack Wilberg, dirigent; Richard Elliot en Andrew Unsworth, organisten: 'Oh Say, What Is Truth?' *Hymns*, nr. 272; 'The Morning Breaks', *Hymns*, nr. 1, arr. Wilberg, niet-gepubliceerd; 'Does the Journey Seem Long?' *Hymns*, nr. 127, arr. Wilberg, niet-gepubliceerd (Shane Warby, soloist); 'Called to Serve', *Hymns*, nr. 249; 'If the Savior Stood Beside Me', CSMP by Sally DeFord, arr. Cardon, niet-gepubliceerd; 'If the Way Be Full of Trial, Weary Not', *Songs of Zion* (1912), nr. 158, arr. Wilberg, niet-gepubliceerd.

ZONDAGMIDDAG, 7 OKTOBER 2012, ALGEMENE BIJENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: president Henry B. Eyring.
Openingsgebed: ouderling Octaviano Tenorio.
Slotgebed: ouderling Larry W. Gibbons.
Muziek verzorgd door het Mormoons Tabernakelkoor; Mack Wilberg en Ryan Murphy, dirigenten; Bonnie Goodliffe en Linda Margetts, organisten: 'The Day Dawn Is Breaking', *Hymns*, nr. 52, arr. Murphy, niet-gepubliceerd; 'Did You Think to Pray?' *Hymns*, nr. 140, arr. Wilberg, uitg. Jackman; 'Rejoice, the Lord Is King', *Hymns*, nr. 66; 'God Be with You Till We Meet Again', *Hymns*, nr. 152, arr. Wilberg, niet-gepubliceerd.

ZATERDAGAVOND, 29 SEPTEMBER 2012, ALGEMENE ZHV-BIJENKOMST

Presidium: president Thomas S. Monson.
Leiding: Linda K. Burton Openingsgebed: Maria Torres. Slotgebed: Melinda Barrow.
Muziek van een koor van jonge alleenstaande zusters uit de ringen Salt Lake Bonneville, Salt Lake Holladay en Murray Utah YSA; Emily Wadley, dirigente; Linda Margetts, organiste: 'Let Us All Press On', *Hymns*, nr. 243; medley van 'He Sent His Son', *Children's Songbook*, 34, en 'I'm Trying to Be like Jesus', *Children's Songbook*, 78, arr. Sally DeFord, niet-gepubliceerd; 'I Stand All

Amazed', *Hymns*, nr. 193; 'I Need Thee Every Hour', *Hymns*, nr. 98, arr. Beebe, uitg. Larice.

BESCHIKBAARHEID CONFERENTIEOESPRAKEN

De conferentietoespraken verschijnen in veel talen. daarvoor gaat u naar **conference.lds.org**. Kies daarna een taal. Doorgaans binnen twee maanden na de conferentie zijn de audio-opnamen op dvd bij het distributiecentrum verkrijgbaar.

HUISONDERWIJS- EN HUISBEZOEKBOODSCHAPPEN

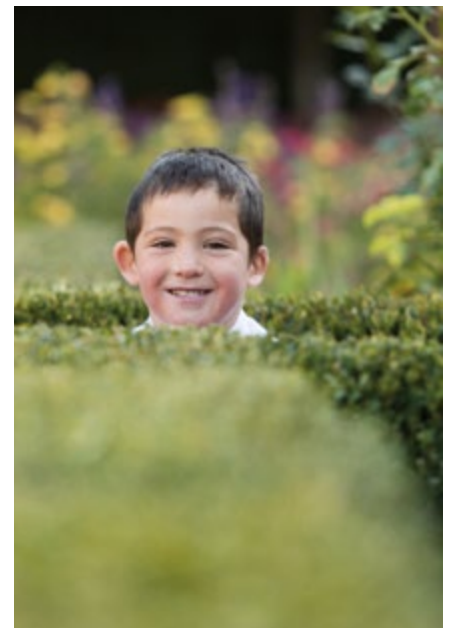
Kies als huisonderwijs- of huisbezoekboodschap een toespraak uit die tegemoet komt aan de behoeften van wie u bezoekt.

OP DE OMSLAG

Voor: foto Derek Israelsen.
Achter: foto Leslie Nilsson

FOTO'S CONFERENTIE

Foto's van de algemene conferentie in Salt Lake City werden genomen door Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Cody Bell, Leslie Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen, Derek Israelsen, Scott Davis, Kristy Jordan, Randy Collier, Lloyd Eldredge en Cara Call; in Botswana door John Huntsman; in Brazilië door Francisco Flávio Dias Carneiro; in Estland door Amanda Robinson; in Griekenland door David L. Mower; in Italië door Christopher Dean; in Mexico door Carlos Israel Gutierrez Robles; in Mozambique door Daniel Osborn; in Polen door Lois Jensen; in Schotland door John J. Graham; in Spanje door Antoni García Corrius; en in Taiwan door Danny Chan La.

**NOVEMBER 2012 112 DE JAARGANG NUMMER 11
LIAHONA 10491 120**

Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Craig A. Cardon

Adviseurs: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Hoofdredacteur: David T. Warner

Directeur ondersteuning leden en gezinnen: Vincent A. Vaughn

Directeur kerkelijke tijdschriften: Allan R. Loyborg

Zakelijk manager: Garff Cannon

Hoofdredacteur: R. Val Johnson

Assistent-hoofdredacteur: LaRene Porter Gaunt

Publicatieassistent: Melissa Zenteno

Redactieteam: Susan Barrett, Ryan Carr, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Hikari Loftus, Lia McClanahan, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Leidend Art-director: J. Scott Knudsen

Art-director: Tadd R. Peterson

Grafisch team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Tom Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Coördinator intellectuele eigendom:

Collette Nebeker Aune

Productiemanager: Jane Ann Peters

Productieteam: Connie Bowthorpe Bridge, Howard G.

Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard,

Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Voordruk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Evan Larsen

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau
Turnhousebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Jaarabonnement:

Neem voor bestelling van abonnementen of adreswijziging
contact op met Customer Service op 00800 2950 2950 (gratis)
of 0049 6172 492833 (of 34).

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prijs jaarabonnement: 7,50 EURO

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen online naar liahona.lds.org, of per brief aan: Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat "kompas" of "aanwijzer" betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Chinees (vereenvoudigd), Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2012 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2012 Vol. 112 No. 11. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

REGISTER OP ONDERWERP

Andersen, Neil L., 39
Ballard, M. Russell, 29
Bednar, David A., 106
Bowen Shayne M., 15
Burton, Linda K., 78, 111
Christensen, Craig C., 12
Christofferson, D. Todd, 47
Clarke, Don R., 104
Cook, Quentin L., 6
Dibb, Ann M., 10
Echo Hawk, Larry, 32
Eyring, Henry B., 60, 72, 121
Gay, Robert C., 34
González, Walter F., 81
Hales, Robert D., 90
Holland, Jeffrey R., 83
Johnson, Daniel L., 101
Monson, Thomas S., 4, 68, 86, 110
Nash, Marcus B., 99
Nelson, Russell M., 18
Oaks, Dallin H., 43
Osguthorpe, Russell T., 96
Packer, Boyd K., 75
Perkins, Anthony D., 54
Perry, L. Tom, 26
Reeves, Linda S., 118
Scott, Richard G., 93
Stephens, Carole M., 115
Stevenson, Gary E., 51
Uchtdorf, Dieter F., 21, 57
Whiting, Scott D., 37

REGISTER OP ONDERWERP

Avondmaal, 104
Bekering, 6, 34, 54, 75, 81, 96, 106
Boek van Mormon, 32
Christendom, 90
Dankbaarheid, 110
Dienstbetoon, 12, 29, 57, 72, 78, 101, 110, 115, 121
Discipelschap, 21, 29, 78, 83, 90, 101
Dood, 15
Familiegeschiedenis, 93
Gebed, 86
Gehoorzaamheid, 101
Geloof, 39, 72, 99, 111
Genezing, 81
Getuigenis, 68, 106
Gezin, 26, 43, 54
Heilige Geest, 12, 81, 99
Heractivering, 68
Herstelling, 18
Hoop, 15
Huis van Israël, 32
Huwelijk, 26, 43, 47
Inspiratie, 86
Jezus Christus, 15, 18, 75, 99, 111, 118
Jongeren, 60
Keuzevrijheid, 51

Kinderen, 15, 43
Kuisheid, 6, 39
Leren, 10, 96
Liefde, 10, 78, 83, 118
Loyaliteit, 83
Moed, 51, 68
Naastenliefde, 121
Nederigheid, 34, 72
Normen, 37
Offerande, 34
Onderwijs, 18, 96
Openbaring, 60
Opstanding, 15
Plicht, 115
Pornografie, 6
Priesterschap, 47, 51, 54, 57
Prioriteiten, 21
Talenten, 60
Tegenspoed, 39, 110, 115
Tempels, 4, 12, 37, 93
Toewijding, 51
Verbonden, 54
Verzoening, 6, 75, 104, 111
Vreugde, 21, 57
Werk, 47
Werken, 29
Zendingswerk, 4, 18
Zustershulpvereniging, 111, 115, 121

President Thomas S. Monson

Welkom op de conferentie

Mogen wij aandachtig naar de boodschappen luisteren [...] zodat we de Geest van de Heer zullen voelen en de kennis zullen opdoen die Hij ons wil geven.

Voor zover ik kan zien, zijn alle stoelen bezet, met uitzondering van een paar stoelen achterin. Er is dus ruimte voor verbetering. Dat is ten behoeve van hen die vanwege de verkeersdrukke iets later zijn, zodat ze toch nog een zitplaats hebben.

Dit is een geweldig dag — een conferentiedag. We hebben schitterende muziek gehoord van een magnifiek koor. Elke keer als ik het koor hoor, of het orgel of de piano moet ik aan mijn moeder denken, die zei: 'Ik ben blij met alles wat je bereikt hebt, alle diploma's die je hebt behaald, en al het werk dat je hebt verricht. Maar ik vind het wel spijtig dat je je pianolessen niet hebt afgemaakt.' Bedankt, moeder. Ik wou dat ik dat wel gedaan had.

Wat is het fijn, broeders en zusters, om u welkom te heten op de 182ste algemene oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

In het voorbije half jaar zijn er drie nieuwe tempels ingewijd en is er één tempel opnieuw ingewijd. In mei had ik het voorrecht om de prachtige Kansas Citytempel (Missouri) in te wijden en de daarbij horende culturele viering bij te wonen. Morgenochtend zal ik wat dieper op die viering ingaan.

In juni wijdde president Dieter F. Uchtdorf de langverwachte Manaus-tempel (Brazilië) in. Aan het begin van september wijdde president Henry B. Eyring opnieuw de onlangs opgeknapte Buenos Airestempel (Argentinië) in. 27 jaar geleden had ik het voorrecht om die tempel in te wijden. Nog maar twee weken geleden wijdde president Boyd K. Packer de schitterende Brigham Citytempel (Utah) in. In dat stadje is hij geboren en getogen.

Zoals ik al eerder heb aangegeven, is er geen enkel gebouw van de kerk

belangrijker dan een tempel. Het doet ons genoegen dat er over de hele wereld 139 in gebruik zijn en nog 27 aangekondigd of in aanbouw. Wij zijn dankbaar voor die heilige gebouwen en de zegen die ze voor ons zijn.

Vanochtend kondig ik met genoegen nog twee nieuwe tempels aan, die in de komende maanden en jaren op de volgende locaties zullen worden gebouwd: Tucson (Arizona) en Arequipa (Peru). De details van deze tempels worden in de toekomst verschaft wanneer de benodigde vergunningen en toestemmingen zijn verkregen.

Broeders en zusters, ik wil nu een andere kwestie aansnijden, namelijk het zendingswerk.

Al een tijdje staan het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen toe dat jonge mannen uit bepaalde landen op 18-jarige leeftijd op zending gaan als ze daartoe waardig en geschikt zijn, hun middelbare school hebben afgerond en te kennen hebben gegeven dat ze graag op zending willen. Dat was een landspecifiek beleid dat duizenden jonge mannen toestond een eervolle zending te vervullen en ook hun militaire dienstplicht na te komen en hun opleiding af te ronden.

Onze ervaringen met deze 18-jarige zendelingen zijn positief geweest. Hun zendingspresidenten lieten ons weten dat ze gehoorzaam en met volwassen instelling dienen, net zo goed als de oudere zendelingen in dezelfde zendingsgebieden. Hun getrouwheid, gehoorzaamheid en volwassen instelling hebben ertoe geleid dat we dezelfde optie voor *alle* jonge mannen hebben overwogen, ongeacht hun land van herkomst.

Ik deel u daarom met genoegen mede dat alle waardige en geschikte

jonge mannen die hun middelbare school hebben afgemaakt met onmiddellijke ingang de optie hebben om op hun 18de in plaats van hun 19de op zending te gaan. Ik suggereer niet dat alle jonge mannen op deze jongere leeftijd op zending zullen of moeten gaan, maar dat deze optie beschikbaar is, afhankelijk van de persoonlijke omstandigheden en na overleg met priesterschapsleiders.

Toen we in gebed nadachten over de zendingsleeftijd van jongemannen, hebben we ook de zendingsleeftijd voor jonge vrouwen in overweging genomen. Ik kan u vandaag met genoeg mededelen dat geschikte, waardige jonge vrouwen die

verlangen op zending te gaan vanaf nu op 19-jarige leeftijd op zending kunnen gaan, in plaats van 21 jaar.

Wij bevestigen dat zendingswerk een priesterschapsplicht is — en wij moedigen alle jongemannen die waardig zijn en lichamelijk en mentaal gezond zijn, gehoor te geven aan de oproep om een zending te vervullen. Er gaan ook vele jonge vrouwen op zending, maar zij hebben niet hetzelfde mandaat als de jonge mannen. We verzekeren de jonge zusters van de kerk echter wel dat zij een waardevolle bijdrage leveren als zendelinge en we verwelkomen hun bereidwilligheid om een zending te vervullen.

We hebben nog meer oudere echtparen nodig. Als uw omstandigheden dat toelaten, als u pensioengerechtigd en gezond bent, stel u dan beschikbaar voor een voltijd-zending. Echtgenoten zullen grote blijdschap ervaren als zij samen de kinderen van onze Vader in de hemel dienen.

Mijn broeders en zusters, mogen wij aandachtig naar de boodschappen luisteren die wij de komende twee dagen te horen krijgen, zodat we de Geest van de Heer zullen voelen en de kennis zullen opdoen die Hij ons wil geven. Dat dit jullie zegen mag zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Ouderling Quentin L. Cook
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Kunt gij nu zo gestemd zijn?

Sommigen in de kerk zijn van mening dat ze Alma's vraag niet volmondig kunnen beamen. Ze zijn nu niet 'zo gestemd'.

President Monson, we hebben u lief, en eren en steunen u! Deze historische en belangrijke bekendmaking in verband met het zendingswerk is inspirerend. Ik kan mij nog goed de opwindning herinneren toen in 1960 de minimumzendingsleeftijd voor jongemannen van 20 naar 19 werd verlaagd. Ik arriveerde in de Britse Zending nog als 20-jarige. De eerste 19-jarige in ons zendingsgebied was ouderling Jeffrey R. Holland, een formidabele aanwinst. Hij zou pas een paar maanden later twintig worden. Daarna begonnen er meer 19-jarigen te arriveren. Dat waren gehoorzame, getrouwe zendingen en het werk breidde zich uit. Ik heb er alle vertrouwen in dat de oogst nog groter zal worden naarmate meer rechtschapen, toegewijde zendingen gehoor geven aan het gebod van de Heiland om het evangelie te prediken.

Naar mijn mening zijn de jongeren van de huidige generatie beter voorbereid dan alle voorgaande generaties. Jullie kennis van de Schriften is in het bijzonder indrukwekkend. De problemen waarmee jullie generatie wordt geconfronteerd bij jullie voorbereiding op een zending, zijn

echter grotendeels vergelijkbaar met die van alle leden van de kerk. We weten allemaal dat de cultuur in de wereld niet bijdraagt tot rechtschapenheid of geestelijke toewijding. Door de eeuwen heen hebben kerkleiders de mensen gewaarschuwd en bekering gepredikt. In het Boek van Mormon lezen we dat Alma de jonge zich zo'n zorgen maakte over de heersende ongerechtigheid en het gebrek aan toewijding dat hij aftrad als opperrechter, de hoogste leider van het volk van

Nephi, en zich volledig concentreerde op zijn profetische roeping.¹

In een van de diepzinnigste verzen van alle Schriftuur zegt Alma: 'Indien gij een verandering van hart hebt ondergaan, en indien gij gestemd waart het lied der verlossende liefde te zingen, zou ik willen vragen: kunt gij nu zo gestemd zijn?'²

Priesterschapsleiders wereldwijd rapporteren dat de kerk als geheel nooit sterker is geweest, vooral onze jongeren. Maar bijna altijd spreken ze twee zorgen uit: ten eerste de toenemende ongerechtigheid in de wereld en, ten tweede, de lusteloosheid en het gebrek aan toewijding van sommige leden. Ze willen weten hoe ze de leden ertoe kunnen bewegen de Heiland te volgen en een diepgaande en blijvende bekering te bewerkstelligen.

Deze vraag, 'Kunt gij nu zo gestemd zijn?' wordt al eeuwenlang gesteld. Gelet op wat wij allemaal in deze bedeling hebben ontvangen — onder meer de herstelling van de volheid van het evangelie van Jezus de Christus, de uitstorting van geestelijke gaven en de onbetwistbare hemelse

zegeningen — is deze uitdaging van Alma nog nooit zo belangrijk geweest.

Kort nadat Ezra Taft Benson in 1943 als apostel was geroepen, gaf president George Albert Smith³ de raad: 'Uw zending [is] de mensen [...] op een zo vriendelijk mogelijke manier te waar- schuwen dat bekering de enige remedie is tegen de kwalen van de wereld.'⁴ Ten tijde van deze raad was de Tweede Wereldoorlog in volle gang.

Tegenwoordig is de morele teloor- gang geëscaleerd. Een vooraanstaand schrijver heeft onlangs gezegd: 'Ieder- een weet dat de cultuur is vergiftigd, en niemand verwacht dat dat zal veranderen.'⁵ De constante uitbeel- ding van geweld en onzedelijkheid in muziek, amusement, kunst en andere media in onze dagelijkse cultuur is ongeëvenaard. Dat werd puntig onder woorden gebracht door een geres- pecteerd theoloog van doopsgezinde huize, die verklaarde: 'Het geestelijke immuunsysteem van een gehele beschaving is verzwakt geraakt.'⁶

Het is niet verwonderlijk dat som- migen in de kerk van mening zijn dat ze Alma's vraag niet volmondig kunnen beamen. Ze zijn 'nu niet zo gestemd'. Ze hebben het gevoel dat ze geestelijk uitgedroogd zijn. Ande- ren zijn boos, gekwetst of teleurge- steld. Als u zich hierin herkent,⁷ is het belangrijk dat u nagaat waarom u niet 'zo gestemd' bent.

Velen die geestelijk zijn uitge- droogd en toewijding missen, hebben niet noodzakelijkerwijs grote zonden of overtredingen begaan, maar wel onverstandige keuzes gemaakt. Som- migen komen de heilige verbonden minder nauw na. Anderen besteden veel tijd en aandacht aan minder belangrijke zaken. Sommigen laten hun trouw aan het evangelie van Jezus Christus schieten voor zwaarwegende culturele en politieke standpunten.

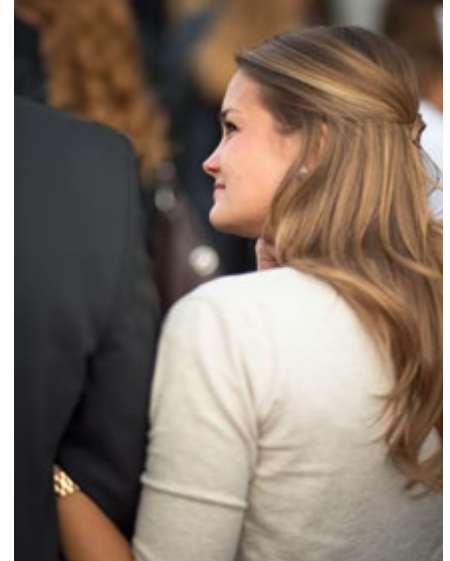
Anderen schenken veel aandacht aan internetsites waarop de zwakheden van vroegere kerkleiders worden uit- vergroot, overdreven en, in sommige gevallen, verzonnen. Daarna trekken ze de verkeerde conclusies die hun getuigenis op losse schroeven kunnen zetten. Wie dergelijke keuzes heeft gemaakt, kan zich bekeren en zich geestelijk herbronnen.

Nauwgezette Schriftstudie is van wezenlijk belang voor geestelijke voeding.⁸ Het woord Gods zet aan tot toewijding en fungeert als een genees- krachtig balsem tegen gekwetste gevoelens, boosheid of teleurstel- ling.⁹ Als onze toewijding om welke reden dan ook verminderd is, maakt bekering deel uit van de oplossing.¹⁰ Toewijding en bekering zijn nauw verwant aan elkaar.

C. S. Lewis, de ijverige, prag- matische christelijke schrijver heeft de kwestie helder onder woorden gebracht. Hij verzekerde zijn lezers dat het christendom mensen oproept zich te bekeren en hun vergeving belooft; maar dat het christendom zwijgt zolang mensen niet beseffen en voe- len dat ze vergeving nodig hebben. Hij verklaarde: 'Pas als u ziek bent, luistert u naar de dokter.'¹¹

De profeet Joseph Smith heeft uitgelegd dat u zich vóór uw doop op neutraal terrein tussen goed en kwaad bevond. Maar 'toen u lid werd van deze kerk, ging u in dienst bij God. Toen u dat deed, verliet u het neutrale terrein, en u kunt daar nooit meer terugkeren.' Hij raadde ons aan de Meester nooit te verlaten.¹²

Alma benadrukte dat de verzoening van Jezus de Christus het mogelijk maakt dat 'de armen der barmhartig- heid zijn [...] uitgestrekt' naar hen die zich bekeren.¹³ Daarna stelt hij indrin- gende en belangrijke vragen zoals: Zijn we gereed om God te ontmoeten?

Houden we onszelf schuldeloos? Iedereen behoort over die vragen na te denken. Alma had zelf een krachtige en dwingende ervaring met ongehoorzaamheid aan zijn getrouwe vader, om vervolgens op dramatische wijze tot het inzicht te komen dat hij vergeving nodig had en wat het bete- kende om het lied der verlossende liefde te zingen.

Hoewel alles wat de toewijding vermindert, aandacht verdient, zijn er twee culturele problemen die de boventoon voeren. De eerste is ruwheid, geweldpleging en huiselijk geweld. De tweede is seksuele onze- delijkheid en onreine gedachten. Deze gaan vaak vooraf aan en liggen ten grondslag aan de keuze om minder toegewijd te zijn.

Hoe wij onze vrouw en kinde- ren behandelen is van groot belang. Geweld, mishandeling, gebrek aan hoffelijkheid en respect in het gezin zijn onacceptabel — onacceptabel voor volwassenen en onacceptabel voor het opkomende geslacht. Mijn vader was niet actief in de kerk, maar hij was een goed voorbeeld, vooral in hoe hij mijn moeder behandelde. Hij zei altijd: 'God houdt mannen ver- antwoordelijk voor elke traan die zij hun vrouw laten schreien.' Datzelfde idee wordt in 'Het gezin: een procla- matie aan de wereld' benadrukt. Daar staat: 'Degenen die [...] hun partner of kinderen mishandelen, [zullen] op een dag aan God rekenschap moeten afleggen.'¹⁴ In welke cultuur we ook zijn opgegroeid, en of onze ouders ons wel of niet mishandelden,

we mogen niemand anders lichamelijk, emotioneel of verbaal mishandelen.¹⁵

De behoefte aan hoffelijkheid in onze samenleving is nog nooit zo groot geweest. Het fundament van minzaamheid en hoffelijkheid wordt thuis gelegd. Het is niet verrassend dat onze omgangsvormen op straat in gelijke mate zijn afgenomen met het verval van het gezin. Het gezin is de plek waar liefde zijn oorsprong vindt en spiritualiteit wordt gehandhaafd. In het gezin kan godsdienst tot bloei komen. Met recht kunnen we zeggen dat 'elk schoonheid in het rond [ziet] als er [thuis] liefde heerst.'¹⁶

Seksuele onzedelijkheid en onreine gedachten zijn in tegenpraak met de normen die de Heer heeft gesteld.¹⁷ We zijn aan het begin van deze bedeling gewaarschuwd dat seksuele onzedelijkheid weleens het grootste probleem kon worden.¹⁸ Dergelijk gedrag zal, zonder bekering, leiden tot geestelijke uitdroging en verlies van toewijding. In films, op de tv en het internet komen vaak immorele boodschappen en beelden voor. President Dieter F. Uchtdorf en ik waren onlangs in een dorpje in het Amazonegebied en zagen daar satellischotels op zelfs het kleinste hutje staan. We vonden het prachtig dat er in dat afgelegen gebied informatie beschikbaar is. Ook zagen we in dat er bijna geen plek meer op aarde te vinden is, die verschoond is gebleven van obscene, onzedelijke en prikkelende beelden. Dat is

een van de redenen dat pornografie tegenwoordig zo'n plaag is.

Onlangs had ik een verhelderend gesprek met een 15-jarige Aäronisch-priesterschapsdrager. Door hem werd het mij duidelijk hoe gemakkelijk jongeren in dit digitale tijdperk ongewild in aanraking komen met oneerbare en zelfs pornografische beelden. Hij legde uit dat de kerk al jaren beginselen verkondigt waarvan men nu in de maatschappij inziet dat de veronachtzaming van die beginselen kwalijke gevolgen voor de gezondheid en het welzijn in het algemeen heeft. Hij noemde roken, drugsgebruik en alcoholgebruik onder jongeren. Maar hij vervolgde dat de maatschappij over het algemeen niets onderneemt tegen pornografie en onzedelijkheid.

Geliefde broeders en zusters, deze jongeman had het bij het rechte eind. Is er een antwoord op? De profeten en apostelen verkondigen al jaren hoe belangrijk het is om onze godsdienst thuis na te leven.¹⁹

Ouders, de tijd is voorbij dat geregelde deelname aan de bijeenkomsten en programma's van de kerk, hoe belangrijk ook, voldoende was om uw kinderen een moreel en rechtschapen leven en een godvruchtige levenswijze bij te brengen. In het licht van president Monsons bekendmaking is het van groot belang dat dat thuis wordt gedaan, het toevluchtsoord waar minzaamheid, vergevensgezindheid, waarheid en rechtschapenheid de regel zijn. Ouders moeten de moed hebben om regels te stellen voor het internet, televisie, films en muziek. Ouders moeten de moed hebben om 'nee' te zeggen, de waarheid te verdedigen, en krachtig te getuigen. Uw kinderen dienen te weten dat u in de Heiland gelooft, van uw hemelse Vader houdt, en de leiders van de kerk steunt. Er moet thuis sprake zijn van spirituele

wasdom. Ik hoop dat het iedereen na deze conferentie duidelijk is dat er van hen wordt verwacht dat ze de morele kwesties van tegenwoordig thuis aan de orde stellen. De bisschoppen en de leidinggevenden van priesterschap en hulporganisaties dienen gezinnen te steunen en erop toe te zien dat er in spirituele beginselen wordt onderricht. Huisonderwijzers en huisbezoeksters kunnen bijstaan, vooral bij de kinderen van alleenstaande ouders.

De jongeman over wie ik het eerder had, was serieus toen hij vroeg of de apostelen wisten op welke leeftijd het onderwijs tegen de invloeden van pornografie en onreine gedachten diende te beginnen. Hij stelde uitdrukkelijk dat het in sommige gebieden niet te vroeg is als dat al in het jeugdwerk begint.

Jongeren die zich al heel jong in hun leven hebben ingelaten met onzedelijke beelden zijn doodsbenaauwd dat ze daardoor niet meer in aanmerking komen voor een zending en de tempel. Dat kan hun geloof grote schade toebrengen. Ik wil jullie laten weten, jongeren, dat jullie door je te bekeren in aanmerking kunnen komen voor alle hemelse zegeningen.²⁰ Daar is nu juist de verzoening van de Heiland voor. Praat maar met je ouders of iemand anders die je trouwt. Vraag raad aan je bisschop.

Wat zedelijkheid aangaat, geloven sommige volwassenen dat het niet nodig is om zich aan Jezus' leringen te houden, zo lang ze maar liefdadig zijn. Ze houden zichzelf voor dat onzedelijkheid 'zo erg niet is [zolang] ik maar menslievend en liefdadig ben.'²¹ Met een dergelijke denkwijze misleidt u uzelf. Van sommige jongeren hoor ik dat het in onze huidige cultuur niet 'cool' is om al te zeer je best te doen, om je al te strikt aan rechtschapen beginselen te houden.²² Zorg dat je niet in die val trapt.

Bij de doop beloven we 'de naam van [Jezus] Christus' op ons te nemen, 'vastbesloten [...] Hem tot het einde te dienen.'²³ Een dergelijk verbond vergt dat we moedig ons best doen, en toegewijd en integer zijn als we het lied der verlossende liefde willen blijven zingen en werkelijk bekeerd willen blijven.

Een historisch voorbeeld van grote, onwrikbare toewijding voor jong en oud is dat van een Britse atleet die in 1824 in Parijs aan de Olympische Spelen meedeed.

Eric Liddell was de zoon van een Schotse zendeling in China en een godvruchtig man. Hij kreeg het hele Britse Olympische Comité over zich heen door te weigeren deel te nemen aan een kwalificatiewedstrijd op de honderd meter die op zondag werd gehouden. Maar hij zou uiteindelijk wel de vierhonderd meter hardlopen winnen. Vooral Liddells weigering om op zondag aan een wedstrijd mee te doen spreekt tot de verbeelding.

In beschrijvingen en op gedenktekens ter zijner nagedachtenis staan deze inspirerende woorden van Jesaja: 'Wie de Here verwachten, putten nieuwe kracht; zij varen op met vleugelen als arenden; zij lopen, maar worden niet moede; zij wandelen, maar worden niet mat.'²⁴

Liddells prijzenswaardige stellingname was van grote invloed op de beslissing van onze jongste zoon om op zondag niet te gaan sporten, en wat nog belangrijker was, om af te zien van onrechtvaardig en werelds gedrag. Hij leverde het citaat uit Jesaja in voor opname in het jaarboek van zijn school. Liddell liet een krachtig voorbeeld van vastberadenheid en beginselvastheid na.

Als onze jongeren de raad van president Monson om zich op een zending voor te bereiden opvolgen, en als

we allemaal de beginselen naleven die de Heiland verkondigde en ons gereedmaken om God te ontmoeten,²⁵ winnen we een veel belangrijkere wedstrijd.²⁶ Dan zullen we de Heilige Geest als onze gids hebben, die ons geestelijke leiding geeft. Tegen ieder van wie het leven niet in orde is, zeg ik dat het nooit te laat is om de verzoening van de Heiland het fundament van ons geloof en ons leven te maken.²⁷

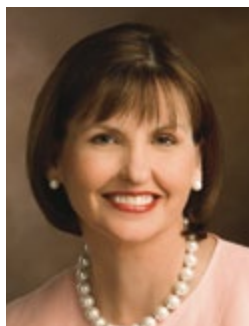
Jesaja heeft gezegd: 'Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.'²⁸

Ik bid oprecht dat ieder van ons de nodige stappen zal nemen om *nu* de Heilige Geest te voelen, zodat we met geheel ons hart het lied der verlossende liefde *kunnen* zingen. Ik getuig van de kracht van zijn verzoening in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Alma 4:15–19.
2. Alma 5:26.
3. George Albert Smith was toen president van het Quorum der Twaalf Apostelen. Pas op 21 mei 1945 werd hij president van de kerk. (Zie *Deseret News 2012 Church Almanac* [2012], p. 98.)
4. George Albert Smith. In: Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), p. 184.
5. Peggy Noonan, 'The Dark Night Rises', *Wall Street Journal*, 28–29 juli 2012, p. A17.
6. Dr. R. Albert Mohler Jr., president, The Southern Baptist Theological Seminary, presentatie aan godsdienstleiders, New York City, 5 september 2012.
7. Zie 2 Nephi 2:27.
8. Zie Johannes 5:39; Amos 8:11; zie ook James E. Faust, 'A Personal Relationship with the Savior', *Ensign*, november 1976, pp. 58–59.
9. Zie Alma 31:5.
10. Zie Alma 36:23–26.
11. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1952), pp. 31–32. Lewis studeerde Engelse literatuur aan de Oxford University en was voorzitter van de faculteit Middeleeuws en Renaissance-Engels aan Cambridge University.
12. Zie *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 350; zie ook Openbaring 3:15–16.
13. Alma 5:33.

14. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, p. 129.
15. Zie Richard G. Scott, 'Hindernissen voor geluk verwijderen', *De Ster*, juli 1998, pp. 95. Sommige culturele gebruiken zijn in tegenspraak met de leringen van de Heiland en kunnen ons de verkeerde kant opsturen. Toen ik in Zuid-Oceanië was, ontmoette ik een man die de kerk vele jaren had onderzocht. Hij vertrouwde mij toe dat hij diep onder de indruk was toen hij een kerkleider in een priesterschapsvergadering hoorde zeggen: 'De handen die u eerder gebruikte om uw kinderen te slaan, moet u gebruiken om uw kinderen te zegenen.' Hij volgde de zendinglessen, liet zich dopen en is een groot leider geworden.
16. 'Als er liefde heerst', lofzang 192.
17. Zie Alma 39.
18. Zie Ezra Taft Benson, 'Cleansing the Inner Vessel', *Ensign*, mei 1986, p. 4.
19. President Gordon B. Hinckley las 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' in september 1995 voor in de algemene ZHV-bijeenkomst. President Thomas S. Monson gaf leiding aan de veranderingen in het eerste hoofdstuk van *Handboek 2: de kerk besturen* (2010), 'Het gezin en de kerk in het plan van God'.
20. Zie Alma 13:27–30; 41:11–15.
21. Ross Douthat, *Bad Religion: How We Became a Nation of Heretics* (2012), p. 238; zie ook Alma 39:5.
22. Sta niet toe dat een cultuur die bol staat van geweld en onzedelijkheid, en die kritiek uit op wie de beginselen die Jezus leerde proberen na te leven, uw geloof ondermijnt. De dichter Wordsworth zei het zo: 'Voed [uw geest] met verheven gedachten, opdat geen boze tong noch hard oordeel, noch de sneren van zelfzuchtige mensen [...] u overwinnen [...] of uw blijmoedige geloof verstoren' ('Lines Composed a Few Miles above Tintern Abbey'. In: *The Oxford Book of English Verse*, ed. Christopher Ricks [1999], p. 346).
23. Moroni 6:3; cursivering toegevoegd; zie ook Mosiah 18:13.
24. Jesaja 40:31; zie Robert L. Backman, 'Day of Delight', *New Era*, juni 1993, pp. 48–49.
25. Zie Alma 34:32.
26. Zie 1 Korintiërs 9:24–27.
27. Zie Helaman 5:12. Oliver Wendell Holmes gaf deze raad: 'Ik vind dat het belangrijkste in deze wereld is, niet zo zeer waar we ons bevinden, maar in welke richting we ons begeven. Om de poort van de hemel te bereiken, moeten we soms voor de wind zeilen en soms tegen de wind in — maar zeilen moeten we, en niet drijven, noch moeten we voor anker gaan.' (*The Autocrat of the Breakfast-Table* [1858], p. 105).
28. Jesaja 1:18.

Ann M. Dibb

Tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

Ik weet het. Ik leef het na. Ik vind het geweldig.

Wij zijn volgelingen van onze Heiland, Jezus Christus. Een dergelijke bekering en vertrouwen zijn het resultaat van bewuste en ijverige moeite. Zoiets is heel persoonlijk. Het is een levenslang proces.

Ik voel me *geïnspireerd* door het voorbeeld van de rechtschapen leden van de kerk, in het bijzonder van onze edele jeugd. Jullie richten jullie blik moedig op de Heiland. Jullie zijn getrouw, gehoorzaam en rein. De zegeningen die jullie ontvangen vanwege jullie goedheid zijn niet alleen in jullie eigen leven voelbaar, maar ook in het mijne, en in het leven van ontelbare andere mensen, en dat op een indringende manier die vaak ongekend blijft.

Enkele jaren geleden stond ik de rij in mijn plaatselijke supermarkt. Voor mij stond een jongevrouw van een jaar of vijftien jaar. Ze zag er zelfverzekerd en gelukkig uit. Ik zag haar T-shirt en moest haar gewoon even aanspreken. Ik begon: 'Jij komt uit een andere staat, hè?'

Zij was verrast door mijn vraag en antwoordde: 'Ja, dat klopt. Ik kom uit Colorado. Hoe wist u dat?'

Ik legde uit: 'Vanwege je T-shirt.'

Ik was tot mijn juiste veronderstelling gekomen toen ik de woorden op haar shirt las: 'Ik ben mormoon. Jij ook?'

Ik vervolgde: 'Ik ben erg onder de indruk van je zelfvertrouwen dat je durft op te vallen met zo'n gewaagde verklaring. Ik zie dat je anders bent en ik wenste dat iedere jongevrouw en ieder lid van de kerk ook zo'n sterke overtuiging en zelfvertrouwen had.' Na onze boodschappen namen we afscheid en gingen uiteen.

Toch merkte ik dat ik nadien nog dagen en weken over deze toevallige ontmoeting bleef nadenken. Ik vroeg me af hoe dit meisje uit Colorado aan zoveel vertrouwen in haar lidmaatschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was gekomen. Ik begon me af te vragen welke betekenisvolle slogan ik op *mijn* T-shirt zou zetten om mijn geloof en getuigenis uit te dragen. In gedachten verzon ik van alles. Uiteindelijk verzon ik de ideale slogan die

ik trots zou dragen: 'Ik ben mormoon. Ik weet het. Ik leef het na. Ik vind het geweldig.'

Ik wil mijn toespraak vandaag op die moedige, hoopvolle slogan baseren.

Het eerste deel van mijn boodschap is een zelfverzekerde verklaring zonder verontschuldiging: 'Ik ben mormoon.' Zoals de jongevrouw in de supermarkt niet bang was om de wereld te laten weten dat ze lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was, zo hoop ik dat ook wij nooit bang zullen zijn of aarzelen om te erkennen dat we 'mormoon' zijn. We moeten zelfverzekerd zijn zoals de apostel Paulus die verklaarde: 'Want ik schaam mij het evangelie niet; want het is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft.'¹ Als lid van de kerk zijn we volgelingen van onze Heiland, Jezus Christus. Een dergelijke bekering en vertrouwen zijn het resultaat van bewuste en ijverige moeite. Zoiets is heel persoonlijk. Het is een levenslang proces.

Het volgende deel van mijn motto luidt: 'Ik weet het.' In de huidige wereld dingen zoveel activiteiten, onderwerpen en interesses iedere minuut van de dag naar onze aandacht. Kunnen we met zoveel afleiding de kracht, de discipline en de toewijding opbrengen om gericht te blijven op wat het allerbelangrijkste is? Zijn we even goed onderlegd in evangeliewaarheden als in onze studie, carrière, hobby's, sport, sms-jes en tweets? Zijn we actief op zoek naar de antwoorden op onze vragen door ons te vergasten aan het woord Gods in de Schriften en de leringen van de levende profeten? Streven we naar de bevestigingen door de Geest?

Kennis zoeken is een belangrijk eeuwig beginsel. De profeet Joseph Smith hield van 'kennis [...] omdat

het hem macht in rechtvaardigheid gaf.² Hij zei: 'Kennis is noodzakelijk voor leven en godsvrucht. [...] Luister goed, broeders, naar deze belangrijke verklaring: kennis is de kracht Gods tot eeuwig heil.'³

Alle waarheid en kennis is belangrijk, maar te midden van de voortdurende afleiding in ons dagelijks leven moeten we onze aandacht vooral richten op het vergroten van onze evangeliekennis zodat we weten hoe we evangeliebeginselen op onszelf kunnen toepassen.⁴ Als onze evangeliekennis toeneemt, worden we zelfverzekerder in ons getuigenis en kunnen we zeggen: 'Ik weet het.'

Vervolgens de verklaring: 'Ik leef het na.' In de Schriften leren we dat we 'daders des woords en niet alleen hoorders' moeten zijn.⁵ Wij leven het evangelie na en worden 'daders des woords' door geloof te oefenen, gehoorzaam te zijn, anderen liefdevol te dienen en het voorbeeld van de Heiland te volgen. We handelen met integriteit als we 'te allen tijde en in alle dingen en op alle plaatsen'⁶ en ongeacht wie het ziet of niet ziet, dat doen waarvan we weten dat het goed is.

In onze sterfelijke toestand is niemand volmaakt. Zelfs als we ons uiterste best doen om het evangelie na te leven, maken we allemaal nog fouten en zullen we allemaal zondigen. Wat een geruststelling is het te weten dat we door het zoenoffer van de Heiland vergeven en weer rein kunnen worden. Dit proces van oprechte bekering en vergeving versterkt ons getuigenis en ons voornemen om de geboden van de Heer te gehoorzamen en volgens de evangelienormen te leven.

Als ik denk aan de woorden 'Ik leef het na', gaan mijn gedachten uit naar een jongevrouw genaamd Karigan. Ze schreef: 'Ik ben nu iets meer dan een jaar lid van de kerk. [...] Toen ik

onderzoekster was, was voor mij een van de tekenen dat dit de ware kerk is, dat de kerk fatsoen en normen voorhoudt. Ik heb met eigen ogen gezien hoe het mensen vergaat die de geboden negeren en het verkeerde pad kiezen. Ik besloot al lang geleden dat ik volgens hoge zedelijke normen zou leven. [...] Ik voel mij ontzettend gezegend dat ik de waarheid heb gevonden en me heb laten dopen. Ik ben heel gelukkig.⁷

De laatste zin van mijn motto luidt: 'Ik vind het geweldig.' Wanneer ze kennis krijgen van het evangelie van Jezus Christus en de evangeliebeginselen dagelijks ijverig naleven, kunnen heel wat kerkleden enthousiast verklaren: 'Ik vind het evangelie geweldig!'

We krijgen dat gevoel als de Heilige Geest tot ons getuigt dat we kinderen van onze hemelse Vader zijn, dat Hij aan ons denkt en dat we op het goede pad zijn. Onze liefde voor het evangelie neemt toe als we de liefde van onze hemelse Vader voelen en de vrede die ons door de Heiland is beloofd als we Hem tonen dat we Hem willen gehoorzamen en volgen.

Of we nu een recente bekeerling tot de kerk zijn of al ons hele leven lid, op bepaalde momenten in ons leven merken we wellicht dat dit vurige enthousiasme verflauwt. Soms

gebeurt dat als we het moeilijk hebben en we geduld moeten hebben. Soms gebeurt het als we op de top van onze voorspoed en overvloed zijn. Als ik dat gevoel heb, dan weet ik dat ik mij weer moet richten op het vergroten van mijn evangeliekennis en het zorgvuldiger naleven van de evangeliebeginselen.

Een van de meest effectieve maar soms moeilijke evangeliebeginselen is nederigheid en onderworpenheid aan de wil van God. Christus zei in zijn gebed in de hof van Getsemane tegen de Vader: 'Niet mijn wil, maar de Uwe geschiede.'⁸ Zo moet ook ons gebed luiden. Juist in die stille momenten van gebed voelen we ons vaak door de liefde van onze hemelse Vader omgeven en worden die vreugdevolle, liefdevolle gevoelens hersteld.

Op een jongevrouwenleidstersvergadering in Eugene (Oregon) had ik het voorrecht om zuster Cammy Wilberger te ontmoeten. Het verhaal dat zuster Wilberger me vertelde is een krachtig getuigenis van hoe een jongevrouw die wist dat het evangelie waar was, ernaar leefde en het geweldig vond, een kracht en zegen voor de mensen om haar heen werd.

De negentienjarige dochter van zuster Wilberger, Brooke, was al jaren geleden tijdens de zomervakantie na haar eerste studiejaar aan de

universiteit op tragische wijze omgekomen. Zuster Wilberger vertelt: 'Het was een moeilijke, duistere periode voor ons gezin. Maar Brooke had ons een groot geschenk gegeven. We hadden dat niet door toen ze opgroeide, maar ieder jaar van haar korte leven had Brooke ons het grootste geschenk gegeven dat een dochter haar ouders kan geven. Brooke was een rechtschapen dochter van God. [...] Door dit geschenk en vooral door de macht van de verzoening heb ik kracht, troost en de vrede gevoeld die de Heiland belooft. Ik heb geen twijfel over waar Brooke nu is en ik zie uit naar onze innige hereniging.'⁹

Ik heb een getuigenis van het geweldige plan voor eeuwig geluk van onze hemelse Vader. Ik weet dat Hij ons kent en liefheeft. Ik weet dat Hij ons een profeet gezonden heeft, president Thomas S. Monson, die ons aanmoedigt en ons terug naar Hem wil begeleiden. Ik bid dat wij allen moeite mogen doen om met zekerheid te kunnen verkondigen: 'Ik ben een mormoon. Ik weet het. Ik leef het na. Ik vind het geweldig.' Dat zeg ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Noot: Voor verdere studie raad ik Alma 32 aan en de toespraak van ouderling Dallin H. Oaks, 'Opdracht tot wording', Liahona, januari 2001, pp. 40–43.

NOTEN

1. Romeinen 1:16.
2. George Q. Cannon. In: *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 281.
3. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith*, p. 285; zie ook Martha Jane Knowlton Coray, aantekeningen, Church History Library, Salt Lake City.
4. Zie de waarde kennis, ervaring 1, *Jongevrouwen Persoonlijke vooruitgang* (boekje, 2009), p. 38.
5. Jakobus 1:22.
6. Mosiah 18:9.
7. Privécorrespondentie.
8. Lucas 22:42.
9. Privécorrespondentie.

Ouderling Craig C. Christensen
van het Presidium der Zeventig

Een onuitsprekelijke gave van God

De Heilige Geest werkt in volmaakte eenheid met onze hemelse Vader en Jezus Christus samen, en vervult daarbij vele belangrijke rollen en verricht unieke taken.

In 1994 vroeg president Howard W. Hunter alle leden van de kerk om 'de tempel [tot] groot symbool van [ons] lidmaatschap te verheffen.'¹ Later dat jaar werd de bouw van de Bountifultempel (Utah) voltooid. Net als veel anderen wilden we met ons jonge gezin naar de open dagen gaan, die vóór de inwijding plaats zouden vinden. We werkten hard om onze kinderen op de tempel voor te bereiden en baden oprecht dat ze een geestelijke ervaring zouden hebben, zodat de tempel het middelpunt van hun leven zou worden.

Toen we eerbiedig door de tempel liepen, bewonderde ik de schitterende architectuur, de elegante afwerking, het licht dat door de torenhoge ramen scheen en de vele inspirerende schilderijen. Elk aspect van dat heilige gebouw was echt prachtig.

Toen ik in de celestiale zaal kwam, besepte ik plotseling dat ons jongste zontje, de zesjarige Ben, zich aan mijn been vastklampte. Hij zag er een beetje verontrust of misschien zelfs angstig uit.

'Wat is er, jongen?' fluisterde ik.

'Papa,' antwoordde hij, 'wat gebeurt

hier? Ik heb me nog nooit zo gevoeld.'

Ik zag in dat onze jongste zoon de invloed van de Heilige Geest waarschijnlijk nog nooit zo sterk gevoeld had, dus knielde ik naast hem op de grond. De andere bezoekers liepen om ons heen terwijl Ben en ik een paar minuten samen over de Heilige Geest leerden. Ik was verbaasd hoe makkelijk we over zijn heilige gevoelens konden praten. Tijdens ons gesprek werd mij duidelijk dat Ben meer geïnspireerd werd door wat hij *voelde* dan door wat hij *zag* — dus niet door de schoonheid om ons heen, maar door de stille, zachte stem van Gods Geest in zijn hart. Ik vertelde hem wat ik uit eigen ervaring geleerd had, terwijl zijn kinderlijke verwondering een enorme dankbaarheid voor deze onuitsprekelijke gave van God — de gave van de Heilige Geest — in mij opwekte.²

Wie is de Heilige Geest?

De Heilige Geest is het derde lid van de Godheid en is als zodanig net zoals de Vader en Jezus Christus. Hij kent onze gedachten en de overleggingen van ons hart.³ De Heilige Geest

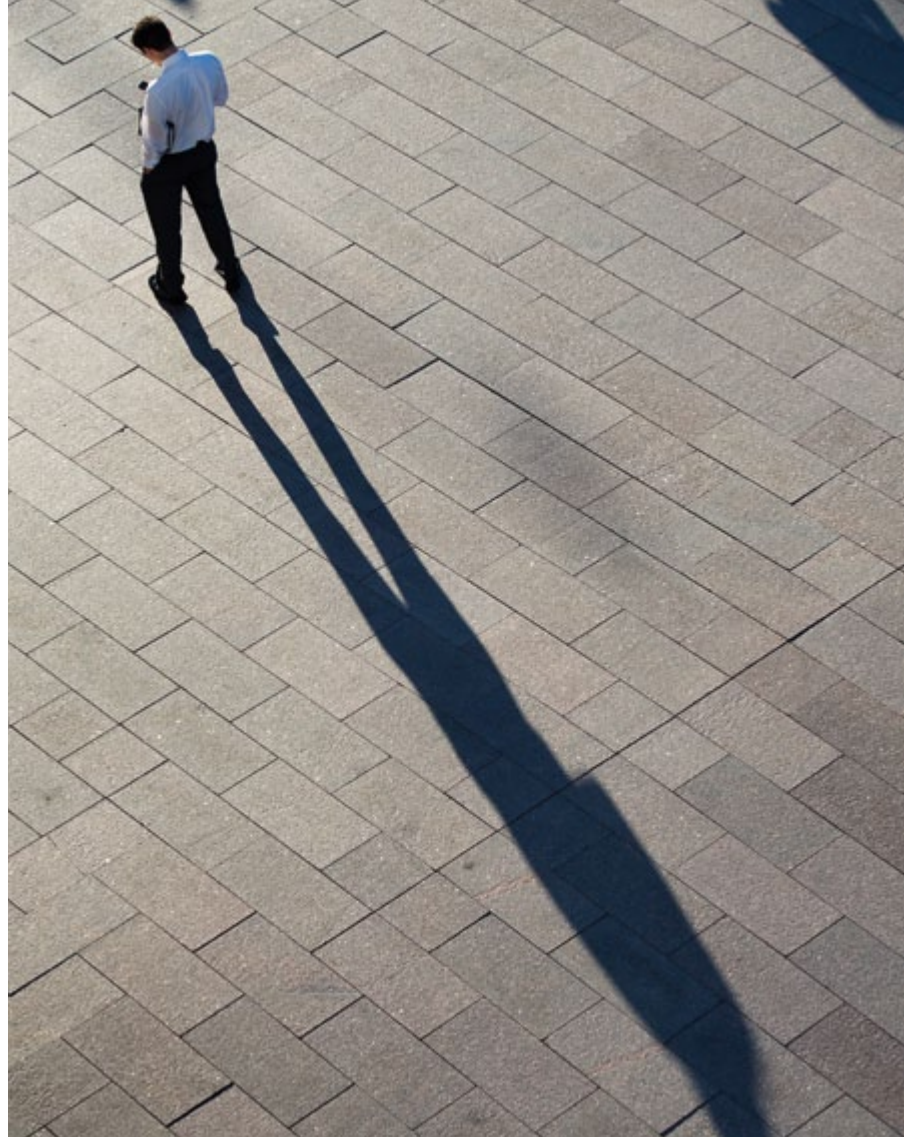
heeft ons lief en wil dat wij gelukkig zijn. Aangezien Hij het weet als wij in moeilijkheden verkeren, kan Hij ons leiden en ons alle dingen leren die wij moeten doen om bij onze hemelse Vader terug te keren.⁴

In tegenstelling tot onze hemelse Vader en Jezus Christus, die een verheerlijkt lichaam van vlees en beenderen hebben, is de Heilige Geest een persoon van geest die door gevoelens en indrukken met onze geest communiceert.⁵ Omdat Hij een geestpersoon is, heeft Hij in de Godheid de unieke taak om persoonlijke openbaring door te geven. In de Schriften wordt de Heilige Geest vaak de Geest des Heren, de Heilige Geest der belofte, of gewoon de Geest genoemd.⁶

Wat is de zending van de Heilige Geest?

De Heilige Geest werkt in volmaakte eenheid met onze hemelse Vader en Jezus Christus samen, en vervult daarbij vele belangrijke rollen en verricht unieke taken. Het voornaamste doel van de Heilige Geest is om van God de Vader en van zijn Zoon, Jezus Christus, te getuigen,⁷ en om ons de waarheid van alle dingen bekend te maken.⁸ Door het getuigenis van de Heilige Geest krijgen we meer zekerheid dan uit welke andere bron ook. President Joseph Fielding Smith heeft gezegd: 'De Geest van God die tegen de geest van een mens spreekt, heeft de macht om de waarheid doeltreffender en duidelijker over te brengen dan die waarheid kan worden overgebracht door persoonlijk contact, zelfs met hemelse wezens.'⁹

De Heilige Geest staat ook wel bekend als de Trooster.¹⁰ In problematische of wanhopige tijden, of als we gewoon Gods nabijheid willen voelen, kan de Heilige Geest ons opbeuren, hoop geven, de 'vredige dingen van het koninkrijk'¹¹ leren en ons 'de

vrede Gods, die alle verstand te boven gaat' laten voelen.¹²

Een paar jaar geleden kwam onze familie bijeen om op een feestdag de maaltijd te gebruiken. Mijn vader speelde spelletjes met een groot aantal kleinkinderen. Plotseling, zonder waarschuwing, zakte hij in elkaar en overleed kort daarna. Die onverwachte gebeurtenis had traumatiserend kunnen zijn, vooral voor zijn kleinkinderen, en had moeilijk te beantwoorden vragen kunnen opleveren. Toen we echter bij onze kinderen gingen zitten, baden en de woorden van profeten uit het Boek van Mormon over het doel van het leven lazen, werden we allemaal door de Heilige Geest getroost. We kregen duidelijkheid in ons hart op een manier die moeilijk te beschrijven is. We voelden die dag gemoedsrust die waarlijk *ons* begrip te boven ging, maar het

getuigenis van de Heilige Geest was zeker, onloochenbaar en waar.

De Heilige Geest is een leraar en een openbaarder.¹³ Bestuderen, overpeinzen en bidden wij over evangeliewaarheden, dan verlicht de Heilige Geest ons verstand en vergroot Hij ons begrip.¹⁴ Hij schrijft de waarheid onuitwisbaar op onze ziel, en Hij kan ervoor zorgen dat wij een grote verandering van hart ondergaan. Als wij ons gezin, de leden van de kerk, en vrienden en burenen in onze gemeenschap over die waarheden vertellen, wordt de Heilige Geest ook hun leraar, want Hij voert de evangelieboodschap 'tot het hart der mensenkinderen.'¹⁵

De Heilige Geest inspireert ons om anderen te dienen. Voor mij is het duidelijkste voorbeeld van gehoor geven aan de ingevingen van de Heilige Geest en anderen dienen het leven en de bediening van president Thomas S.

Monson. Hij heeft gezegd: 'Ik heb geleerd dat onze hemelse Vader, als we bij het uitvoeren van onze taken naar een stille ingeving luisteren en er onverwijld gehoor aan geven, ons leidt en dat Hij ons en anderen tot zegen is. Ik ken geen fijnere ervaring of gevoel dan dat u gehoor geeft aan een ingeving en daarna ontdekt dat de Heer het gebed van iemand anders door u verhoord heeft.'¹⁶

Ik zal u een zo'n ontroerende belevenis vertellen. Toen president Monson bisschop was, kwam hem ter ore dat een lid van zijn wijk, Mary Watson, in het ziekenhuis lag. Toen hij bij haar op bezoek ging, lag ze op een zaal met enkele andere patiënten. Toen hij op zuster Watson af liep, merkte hij dat de patiënt in het bed naast haar snel onder de dekens wegdook.

Toen president Monson even met zuster Watson had gepraat en haar een priesterschapszegen had gegeven, schudde hij haar de hand, nam afscheid en maakte aanstalten om te vertrekken. Toen gebeurde er iets verbazingwekkends. Dit is hoe president Monsons zich die ervaring herinnert. Ik citeer:

'Ik kon gewoon niet bij haar weg. Het was net alsof er een onzichtbare hand op mijn schouder rustte. Ik hoorde binnenin mijn ziel deze woorden: ga naar het bed van het dametje dat onder de dekens wegdook toen je binnenkwam.' Dat deed ik. [...]

'Ik liep naar het bed van de andere patiënt, tikte haar zachtjes op haar schouder en trok voorzichtig het laken van haar gezicht. Wat een toeval! Zij was ook lid van mijn wijk. Ik wist niet dat zij ook in het ziekenhuis lag. Ze heette Kathleen McKee. Toen we oogcontact hadden, riep ze in tranen uit: "Ach bisschop, toen je binnenkwam, dacht ik dat u in antwoord op mijn gebed was gekomen om mij een zegen te geven. Ik was ontzettend blij dat u wist dat ik hier lag, maar toen u naar het andere bed liep, was ik teleurgesteld en wist ik dat u niet voor mij was gekomen."

'Ik zei tegen [zuster] McKee: "Het maakt niet uit of ik wist dat u hier lag. Maar wat wél belangrijk is, is dat onze hemelse Vader wist dat u in stilte om een priesterschapszegen had gebeden. Hij is Degene die mij ingaf om me ongevraagd tot u te wenden.'¹⁷

Hoe spreekt de Heilige Geest tot ons?

We hebben allemaal wel ervaringen met de Heilige Geest gehad, ook al herkennen we ze misschien niet altijd. We weten dat de inspirerende gedachten die we krijgen waar zijn omdat we geestelijke gevoelens in ons hart hebben. President Boyd K. Packer heeft gezegd: 'De stem van de Heilige Geest zul je meer *voelen* dan *horen*. [...]' Hoewel we spreken over "luisteren" naar de influisteringen van de Geest, omschrijft iemand een geestelijke

ingeving meestal met "Ik had het gevoel dat [...]"¹⁸ Door die gewijde gevoelens van de Heilige Geest leren we wat God van ons wil, want dit is volgens de Schriften 'de geest van openbaring.'¹⁹

Wat houdt het in om de gave van de Heilige Geest te ontvangen?

Ik vond het belangrijk om mijn zesjarige zoontje, Ben, te leren onderscheiden tussen wat hij voelde, namelijk de invloed van de Heilige Geest, en de gave van de Heilige Geest, die hij na zijn doop zou ontvangen. Alle eerlijke en oprechte zoekers naar waarheid kunnen vóór hun doop af en toe de invloed van de Heilige Geest voelen. Maar alleen leden die zich hebben laten dopen en de gave van de Heilige Geest hebben ontvangen, door handoplegging van hen die het priesterschapsgezag van God bezitten, ontvangen het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest en de *volheid* van alle zegeningen die daarmee gepaard gaan.

Door de gave van de Heilige Geest ontvangen we meer capaciteiten en geestelijke gaven, meer openbaring en bescherming, vaste leiding en de beloofde zegeningen van heiliging en verhoging in het celestiale koninkrijk. We ontvangen al die zegeningen als gevolg van ons verlangen, en als we ons op Gods wil richten en naar zijn constante leiding streven.

Ik heb veel fijne gevoelens en indrukken aan mijn ervaring met Ben in de Bountifultempel overgehouden. Ik herinner mij duidelijk dat een klein kind aan mijn zij, toen ik in beslag werd genomen door alles wat ik zag, de krachtige gevoelens in zijn hart herkende. Ik werd herinnerd aan de uitnodiging om na te denken en te knielen, en daarnaast om gehoor te geven aan de oproep van de Heiland om als een

klein kind te worden — nederig, zachtmoedig en klaar om de stille, zachte stem van de Geest te horen.

Ik getuig dat de Heilige Geest echt bestaat en een goddelijke zending heeft, en dat we door de macht van de Heilige Geest de waarheid van alle dingen te weten kunnen komen. Ik getuig dat onze hemelse Vader de waardevolle en onuitsprekelijke gave van de gave van de Heilige Geest aan iedereen geeft die tot zijn Zoon komt, zich in zijn naam laat dopen en de Heilige Geest ontvangt door bevestiging in zijn kerk. Van deze waarheden getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Howard W. Hunter, Jay M. Todd, 'President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church', *Ensign*, juli 1994, p. 5; zie ook Howard W. Hunter, 'Het grote symbool van ons lidmaatschap', *De Ster*, november 1994, p. 3.
2. Zie Leer en Verbonden 121:26.
3. Zie Alma 12:7; 18:16–18; Leer en Verbonden 6:15–16.
4. Zie 2 Nephi 32:5.
5. Zie Leer en Verbonden 130:22.
6. Zie Lucas 4:1, 18; 11:13; Johannes 1:33; Efeziërs 1:13; Leer en Verbonden 88:3.
7. Zie 2 Nephi 31:18; 3 Nephi 28:11; Leer en Verbonden 20:27.
8. Zie Moroni 10:5.
9. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, bezorgd door Bruce R. McConkie, 3 delen (1954–56), deel 1, pp. 47–48.
10. Zie Johannes 14:26; Leer en Verbonden 35:19.
11. Leer en Verbonden 36:2.
12. Filippenzen 4:7.
13. Zie Lucas 12:12; 1 Korintiërs 2:13; Leer en Verbonden 50:13–22; *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), pp. 132–133.
14. Zie Leer en Verbonden 11:13.
15. 2 Nephi 33:1.
16. Thomas S. Monson, 'Zwijg, wees stil' *Liahona*, november 2002, p. 55.
17. Zie Thomas S. Monson, 'Christ at Bethesda's Pool', *Ensign*, november 1996, pp. 18–19.
18. Boyd K. Packer, 'Persoonlijke openbaring: de gave, de toets en de belofte', *Liahona*, juni 1997, p. 10.
19. Leer en Verbonden 8:3; zie ook vs. 2.

Ouderling Shayne M. Bowen
van de Zeventig

'Want Ik leef en gij zult leven'

Dankzij Hem, onze Heiland, Jezus Christus, zullen die gevoelens van verdriet, eenzaamheid en wanhoop eens opgeslokt worden in een volheid van vreugde.

Toen wij als jonge zendelingen in Chili dienden, ontmoetten mijn collega en ik een gezin met vijf kinderen in de plaatselijke gemeente. De moeder kwam iedere week met haar vijf kinderen naar de kerk. We gingen ervan uit dat ze al lang lid van de kerk waren. Na enkele weken kwamen we erachter dat ze nog niet gedoopt waren.

We gingen onmiddellijk naar hen toe en vroegen of we hun thuis mochten bezoeken om hen les te geven. De vader had geen interesse in het evangelie maar had er geen bezwaar tegen dat we zijn gezin onderwezen.

Zuster Ramirez ging als een snel-trein door de lessen heen. Ze wilde graag alles leren wat wij onderwezen. Op een avond spraken we over de kinderdoop en legden uit dat kleine kinderen onschuldig zijn en geen doop nodig hebben. We vroegen haar om in het boek Moroni te lezen:

'Zie, ik zeg u dat gij het volgende zult leren: bekering en doop voor hen die toerekeningsvatbaar zijn en in staat om zonde te bedrijven; ja, leer de ouders dat zij zich moeten bekeren en zich moeten laten dopen en zich als

hun kleine kinderen moeten verootmoedigen, en zij zullen allen met hun kleine kinderen worden behouden.

'En hun kleine kinderen hebben geen bekering of doop nodig. Zie, de doop is tot bekering ter vervulling van de geboden, tot vergeving van zonden.

'Maar kleine kinderen zijn levend in Christus, ja, vanaf de grondlegging der wereld; zo niet, dan is God een partijdig God, en ook een veranderlijk God en een aannemer des persoons; want hoevele kleine kinderen zijn er niet zonder de doop gestorven!¹

Toen ze deze tekst gelezen had begon zuster Ramirez hard te huilen. Mijn collega en ik raakten in de war. Ik vroeg: 'Zuster Ramirez, hebben wij iets gezegd of gedaan dat u gekwetst heeft?'

Zij zei: 'O nee, elder, jullie hebben niets verkeerd gedaan. Zes jaar geleden heb ik een baby gekregen, een jongetje. Hij stierf voordat we hem konden laten dopen. Onze priester zei tegen ons dat hij voor eeuwig in het vagevuur zou zijn omdat hij niet gedoopt was. Zes jaar lang heb ik dat verdriet en dat schuldgevoel gehad.

Nu ik deze tekst lees, weet ik door de macht van de Heilige Geest dat dit waar is. Er valt een last van me af en deze tranen zijn tranen van vreugde.'

Dat deed me denken aan het onderwijs van de profeet Joseph Smith die ons deze troostrijke leer gaf: 'De Heer neemt velen zelfs al in hun kinderjaren weg, zodat zij aan de nijd van de mens, en de smart en het kwaad van deze wereld ontkomen; zij waren te zuiver en te liefelijk om op deze aarde te blijven; welbeschouwd hebben wij dus reden tot vreugde in plaats van verdriet, daar zij van het kwaad zijn bevrijd en wij hen spoedig weer terug zullen hebben.'²

Na zes jaar van ondragelijk verdriet en pijn bracht de ware leer, geopenbaard door een liefhebbende Vader in de hemel aan een levende profeet, zoete vrede aan deze gekwelde vrouw. Het is overbodig om te vermelden dat zuster Ramirez en haar kinderen die acht jaar en ouder waren zich lieten dopen.

Ik weet nog dat ik naar mijn familie schreef en de dankbaarheid in mijn hart uitte voor de kennis van deze en zoveel andere duidelijke en kostbare waarheden in het evangelie van Jezus Christus. Ik had nooit gedacht dat dit mooie ware beginsel in latere jaren weer onder mijn

aandacht zou komen en mijn eigen balsem van Gilead zou zijn.

Ik spreek tot hen die een kind verloren hebben en hebben gevraagd: 'Waarom ik?' Of die misschien aan hun eigen geloof in een liefdevolle Vader in de hemel twijfelen. Het is mijn gebed dat ik u door de macht van de Heilige Geest in enige mate hoop, vrede en inzicht kan geven. Het is mijn verlangen om een instrument te zijn in het herstel van uw geloof in onze Vader in de hemel die alles weet en ons toestaat om beprovingen mee te maken zodat we Hem kunnen leren kennen en liefhebben, en begrijpen dat we zonder Hem niets hebben.

Op 4 februari 1990 werd onze derde zoon en zesde kind geboren. We noemden hem Tyson. Hij was een prachtig jongetje en de hele familie ontving hem met een open hart en open armen. Zijn broers en zusjes waren heel trots op hem. We vonden allemaal dat hij het meest volmaakte jongetje was dat ooit was geboren.

Toen Tyson acht maanden oud was, slikte hij een stuk krijt in dat hij op het vloerkleed had gevonden. Het stuk krijt bleef vastzitten in zijn keel en hij stopte met ademen. Zijn oudere broer bracht Tyson naar boven en riep panisch: 'De baby ademt niet. De baby ademt niet!' We begonnen met reanimeren en belden de ambulance.

De hulpverleners kwamen en race-ten met Tyson naar het ziekenhuis. In de wachtkamer gingen we door met bidden en pleitten bij God voor een wonder. Schijnbaar na een eeuwigheid kwam de dokter in de wachtkamer en zei: 'Het spijt me. We kunnen niets meer doen. Neem gerust de tijd.' Toen ging ze weg.

Toen we de kamer waar Tyson lag betraden, zagen we ons levenloze hoopje geluk. Het leek wel of er een

celestiale glans om zijn lichaampje was. Hij zag er zo stralend en rein uit.

Wij hadden op dat ogenblik het gevoel dat onze wereld instortte. Hoe konden we naar de andere kinderen terugkeren en proberen uit te leggen dat Tyson niet meer thuiskwam?

Over het vervolg van deze ervaring zal ik in het enkelvoud vertellen. Mijn lieve vrouw en ik hebben deze beproeving samen meegemaakt, maar ik ben niet goed in staat om de gevoelens van een moeder uit te drukken en ga het ook niet proberen.

Het is onmogelijk om de gemengde gevoelens die ik in die periode van mijn leven had te beschrijven. Een groot deel van de tijd voelde ik me alsof ik een nare droom had en gauw wakker zou worden en die hele afschuwelijke nachtmerrie dan voorbij zou zijn. Nachtenlang sliep ik niet. Vaak liep ik 's nachts van de ene kamer naar de andere om te kijken of onze andere kinderen wel veilig waren.

Ik werd verscheurd door schuldgevoelens. Ik voelde me zo schuldig. Ik voelde me vuil. Ik was zijn vader. Ik had hem beter moeten beschermen. Als ik dit of dat nu maar had gedaan. Zelfs nu, na tweeëntwintig jaar, bekruipt die gevoelens me af en toe nog en dan moet ik er snel vanaf komen, want ze kunnen heel destructief zijn.

Ongeveer een maand na het overlijden van Tyson had ik een gesprek met ouderling Dean L. Larsen. Hij nam de tijd om naar me te luisteren en ik zal altijd dankbaar zijn voor zijn raad en liefde. Hij zei: 'Ik denk niet dat de Heer wil dat jij jezelf straft voor de dood van jouw zoontje.' Ik voelde de liefde van mijn hemelse Vader door een van zijn gekozen werktuigen.

Toch bleven de gedachten me kwellen en al gauw begon ik

boosheid te voelen. Dit is niet eerlijk! Hoe kon God me dat nou aandoen? Waarom ik? Waaraan had ik dat verdiend? Ik merkte dat ik zelfs boos werd op de mensen die ons juist probeerden te troosten. Ik weet nog dat vrienden zeiden: 'Ik weet hoe je je voelt.' Ik dacht dan bij mezelf: 'Je hebt geen flauw benul hoe ik me voel. Laat me met rust.' Ik merkte al gauw dat zelfmedelijden je ook heel zwak kan maken. Ik schaamde me dat ik onwaardige gedachten had over lieve vrienden die alleen maar wilden helpen.

Toen ik voelde hoe de schuld, de boosheid en het zelfmedelijden me bijna verteerden, bad ik dat mijn hart veranderd mocht worden. Door heel persoonlijke heilige ervaringen gaf de Heer me een nieuw hart, en hoewel het nog steeds een eenzame, pijnlijke tijd was, veranderde mijn perspectief volledig. Ik ontving de gave te weten dat ik niet bestolen was, maar dat mij een grote zegen wachtte als ik getrouw zou zijn.

Mijn leven veranderde en ik was in staat om met hoop vooruit te zien in plaats van achteruit in wanhoop. Ik getuig dat dit leven niet het einde is. De geestenwereld bestaat echt. De leringen van de profeten omtrent leven na de dood zijn waar. Dit leven is slechts een stap voorwaarts op onze reis terug naar onze hemelse Vader.

Tyson is nog steeds een wezenlijk deel van ons gezin. Door de jaren heen was het heerlijk om de genade en goedheid van een liefdevolle Vader in de hemel te zien die ons gezin heeft vergund om de invloed van Tyson op heel tastbare wijze te voelen. Ik getuig dat de sluier dun is. De gevoelens van trouw, liefde en gezinseenheid houden niet op als onze geliefden naar de overzijde gaan. In plaats daarvan worden die gevoelens nog intenser.

Soms vragen mensen: 'Hoe lang heeft het je gekost om eroverheen te komen?' De waarheid is dat je er nooit helemaal overheen komt totdat je weer samen bent met je geliefden die heengegaan waren. Ik zal nooit een volheid van vreugde ervaren totdat wij weer vereend zijn in de morgen van de eerste opstanding.

'Want de mens is geest. De elementen zijn eeuwig, en geest en element, onscheidbaar verbonden, ontvangen een volheid van vreugde;

'en wanneer gescheiden, kan de mens geen volheid van vreugde ontvangen.'³

Maar intussen kunnen we, zoals de Heiland leerde, goedsmoeds zijn.⁴

Ik heb geleerd dat bittere, bijna ondraaglijke pijn zoet kan worden als je je tot je Vader in de hemel wendt en smeekt om zijn troost die door zijn plan kan komen; door zijn Zoon, Jezus Christus en zijn Trooster, de Heilige Geest.

Wat is dat een zegen voor ons! Zou het niet tragisch zijn als we niet diep bedroefd waren wanneer we een kind verloren? Wat ben ik mijn Vader in de hemel dankbaar dat Hij ons toestaat om innig en voor eeuwig lief te hebben. Wat ben ik dankbaar voor eeuwige gezinnen! Wat ben ik dankbaar dat Hij het heerlijke plan van verlossing weer door zijn levende profeten heeft geopenbaard.

Denk eens aan de gevoelens in uw hart toen u na het bijwonen van de begrafenis van uw geliefde wegreed van de begraafplaats en achterom

keek naar die eenzame kist — u afvragend of uw hart zou breken.

Ik getuig dat dankzij Hem, onze Heiland, Jezus Christus, die gevoelens van verdriet, eenzaamheid en wanhoop eens opgeslokt zullen worden in een volheid van vreugde. Ik getuig dat we op Hem kunnen vertrouwen en op wat Hij zei:

'Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u.

'Nog een korte tijd en de wereld ziet Mij niet meer, maar gij ziet Mij, want Ik leef en gij zult leven.'⁵

Ik getuig, zoals in *Predik mijn evangelie* staat: 'Naarmate we ons meer op de verzoening van Jezus Christus verlaten, kan Hij ons onze beproevingen, ziekte en pijn helpen doorstaan. Dan kunnen we met vreugde, vrede en troost vervuld worden. Alles wat scheef is aan het leven kan worden rechtgezet door de verzoening van Jezus Christus.'⁶

Ik getuig dat uw geliefden en de mijne op die stralende morgen van de eerste opstanding uit het graf voort zullen komen zoals de Heer zelf heeft beloofd en dat we een volheid van vreugde zullen voelen. Omdat Hij leeft zullen zij en wij ook leven. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Moroni 8:10–12.

2. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 190.

3. Zie Leer en Verbonden 93:33–34.

4. Zie Johannes 16:33.

5. Johannes 14:18–19.

6. *Predik mijn evangelie: handleiding voor zendingswerk* (2004), p. 52.

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Vraag dat maar aan de zendelingen! Zij kunnen u helpen!

Alle zendelingen, jong en oud, dienen enkel en alleen in de hoop dat ze het leven van andere mensen beter kunnen maken.

Geliefde broeders, zusters en vrienden, wij groeten u en betuigen u onze liefde. We zijn heel blij met de bekendmaking die president Thomas S. Monson vanochtend gedaan heeft, die de minimum-zendingsleeftijd voor jonge mannen op 18 brengt en voor jonge vrouwen op 19. Door deze optie zullen meer van onze jongeren de zegeningen van een zending genieten.

Twee jaar geleden en vanochtend nogmaals verklaarde president Monson onomwonden: 'Iedere waardige jongeman die daartoe in staat is, dient zich op een zending voor te bereiden. Een zending is een priesterschapsplicht — een verplichting aan de Heer, die ons heel veel heeft gegeven.'¹ Nogmaals legde hij uit dat een zending voor jonge zusters een welkome mogelijkheid is, maar geen verplichting. En nogmaals riep hij echtparen op om een zending te vervullen.

Je op een zending voorbereiden is belangrijk. Een zending is een vrijwillige dienst aan God en de mensheid.

Zendelingen bekostigen dat voorrecht met hun eigen spaargeld. Ouders, familieleden, vrienden en sponsors van het algemeen zendingsfonds kunnen ook bijspringen. Alle zendelingen, jong en oud, dienen enkel en alleen in de hoop dat ze het leven van andere mensen beter kunnen maken.

Het besluit om een zending te vervullen zal zijn weerslag hebben op de spirituele ontwikkeling van de zending, zijn of haar partner en hun nakomelingen in de komende generaties. Het verlangen om te dienen is het natuurlijke gevolg van iemands bekering, waardigheid en voorbereiding.

Velen van u in dit grote wereldwijde publiek zijn niet verbonden met De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en weten weinig over ons en onze zendelingen. U bent hier of luistert mee omdat u meer over mormonen wilt horen en wilt weten wat de zendelingen onderwijzen. Als u ons beter leert kennen, zult u merken dat we veelal dezelfde waarden hebben. Wij moedigen u aan

alles wat goed en waar is te behouden en dan te zien of wij daar nog iets aan toe kunnen voegen. In deze wereld met al zijn problemen hebben we soms hulp nodig. Godsdienst, eeuwige waarheid en onze zendelingen zijn een wezenlijk deel van die hulp.

Onze jonge zendelingen zetten hun opleiding, beroep, vertier en alles wat jongvolwassenen in die levensperiode meestal verder nog doen aan de kant. Zij zetten het gedurende anderhalf of twee jaar opzij vanwege hun intense verlangen om de Heer te dienen.² En sommige zendelingen dienen op latere leeftijd. Ik weet dat hun familielieden hiervoor gezegend worden. In onze familie dienen nu acht mensen als voltijdzending: drie dochters, hun echtgenoten, een kleindochter en een kleinzoon.

Sommigen van u vragen zich misschien af wat de naam *mormoon* te betekenen heeft. Het is onze bijnaam. Het is niet onze echte naam, hoewel we overal als mormonen bekendstaan. De term komt van een boek met heilige Schriftuur, het Boek van Mormon genaamd.

De werkelijke naam van de kerk is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het is de herstelde oorspronkelijke kerk van Jezus Christus. Toen Hij op aarde was, vestigde Hij zijn kerk. Hij riep apostelen, zeventigen en andere leiders aan wie Hij priesterschapbevoegdheid verleende om in zijn naam te handelen.³ In de tijd na Christus, nadat zijn apostelen overleden waren, veranderden de mensen de verordeningen en leer. De oorspronkelijke kerk en het priesterschap waren verloren gegaan. Na de middeleeuwen heeft Jezus Christus op aanwijzing van zijn hemelse Vader zijn kerk weer gevestigd. Nu bestaat die kerk weer. Zij is

hersteld en functioneert onder zijn goddelijke leiding.⁴

Wij volgen de Heer Jezus Christus en onderwijzen over Hem. We weten dat de herrezen Heer na zijn heerlijke overwinning op de dood talloze keren aan zijn discipelen verscheen. Hij at met hen. Hij wandelde met hen. Voor zijn laatste hemelvaart gebod Hij hen: 'Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes.'⁵ De apostelen gaven gehoor aan die opdracht. Zij deden ook een beroep op anderen om het gebod van de Heer samen met hen uit te voeren.

In deze tijd is diezelfde opdracht op aanwijzing van de huidige apostelen en profeten aan de zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gegeven. Die zendingen dienen in meer dan 150 landen. Als vertegenwoordigers van de Heer Jezus Christus proberen zij die goddelijke opdracht — in onze tijd door de Heer zelf hernieuwd — om de volheid van het evangelie uit te dragen en mensen overal tot zegen te zijn, te vervullen.⁶

Zendingen rond de twintig jaar oud zijn in werelds opzicht nog jong. Maar zij worden met gaven gezegend — zoals de macht van de Heilige Geest, de liefde van God en een getuigenis van de waarheid — waardoor zij machtige vertegenwoordigers van de Heer worden. Ze brengen het goede nieuws van het evangelie dat ware vreugde en eeuwig geluk zal brengen aan allen die naar hun boodschap willen luisteren. En in veel gevallen doen ze dat in een vreemd land in een vreemde taal.

Zendingen doen hun best om Jezus Christus in woord en daad te volgen. Ze prediken Jezus Christus en zijn verzoening.⁷ Ze onderwijzen de

Milaan (Italië)

letterlijke herstelling van de vroege kerk van Christus middels de profeet van de laatste dagen, Joseph Smith.

Het kan zijn dat u onze zendingen al eens bent tegengekomen of ze zelfs hebt genegeerd. Ik hoop dat u niet bang voor hen zult zijn maar van hen zult leren. Ze kunnen een zegen uit de hemel voor u zijn.

Dat was de ervaring van Jerry, een protestantse man, een zestigplusser, die in Mesa (Arizona) woont. Jerry's vader was een predikant bij de baptisten; zijn moeder was predikant bij de methodisten. Op een dag vertelde Jerry's goede vriendin Pricilla hem over het verdriet dat ze had door het overlijden van haar kind bij de geboorte en een bittere scheiding die kort daarna plaatsvond. Ze worstelde erg als alleenstaande moeder van vier kinderen, drie dochters en een zoon. Toen ze haar hart bij Jerry uitstortte, bekende ze dat ze overwoog zich het leven te benemen. Met alle kracht en liefde die hij in zich had probeerde Jerry haar te laten inzien dat haar leven waarde had. Hij nodigde haar bij hem in de kerk uit, maar Pricilla legde uit dat ze haar geloof in God verloren was.

Jerry wist niet wat hij moest doen. Later, toen hij zijn tuin aan het sproeien was, bad deze gelovige man om leiding tot God. Terwijl hij bad, hoorde hij een stem in zijn gedachten

die zei: 'Praat met de jongens op de fiets.' Jerry vroeg zich verward af wat dit betekende. Terwijl hij over deze ingeving nadacht, keek hij de straat in en zag twee jongemannen in wit overhemd en das op de fiets op zijn huis afkomen. Verstomd door dit 'toeval' staarde hij hen na. Toen, beseffend dat hij tot actie moest overgaan, riep hij uit: 'Hé daar, stop alsjeblieft! Ik moet jullie spreken!'

Met een verbaasde maar opgetogen blik stopten de twee jongemannen. Toen ze naderbij kwamen, zag hij dat ze een naambordje droegen dat aangaf dat ze zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waren. Jerry keek ze aan en zei: 'Dit klinkt misschien een beetje raar, maar ik was aan het bidden en kreeg toen de opdracht om met de jongens op de fiets te praten. Ik keek de straat in en daar waren jullie. Kunnen jullie mij helpen?'

De zendingen glimlachten en zeiden: 'Natuurlijk kunnen we dat.'

Jerry vertelde over de zorgelijke situatie van Pricilla. Spoedig daarna hadden de zendingen een afspraak met Pricilla, haar kinderen en Jerry. Ze bespraken het doel van het leven en Gods eeuwige plan voor hen. Jerry, Pricilla en haar kinderen groeiden in geloof door oprecht gebed, hun studie van het Boek van Mormon en de

vriendschap met leden van de kerk. Jerry's sterke geloof in Jezus Christus werd nog sterker. Pricilla's twijfels en gedachten over zelfdoding veranderden in hoop en geluk. Ze lieten zich dopen en werden lid van de herstelde kerk van Christus.⁸

Ja, zendelingen kunnen op allerlei manieren helpen. Sommigen van u willen bijvoorbeeld misschien meer weten over uw voorouders. Misschien kent u de namen van uw ouders en uw vier grootouders, maar hoe zit het met uw acht overgrootouders? Kent u hun namen? Zou u meer van hen te weten willen komen? Vraag het maar aan de zendelingen! Zij kunnen u helpen!⁹ Ze hebben toegang tot de uitgebreide familiehistorische verslagen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Sommigen onder u zijn lid van de kerk maar zijn momenteel niet actief betrokken. U houdt van de Heer en overweegt vaak om terug te keren tot zijn kudde. Maar u weet niet hoe u dat aan moet pakken. Ik stel voor dat u het de zendelingen vraagt!¹⁰

Zij kunnen u helpen! Ze kunnen ook helpen door hen die u dierbaar zijn les te geven. Wij en de zendelingen houden van u en willen vreugde en het licht van het evangelie in uw leven terugbrengen.

Sommigen onder u willen misschien weten hoe u een verslaving kunt overwinnen of langer kunt leven en gezonder zijn. Vraag het maar aan de zendelingen! Zij kunnen u helpen! Onafhankelijk onderzoek heeft uitgewezen dat leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen als geheel een gezonde groep zijn. Hun sterftcijfer behoort tot de allerlaagste en hun levensduur is het langste van alle welomschreven groepen naar wie uitgebreid onderzoek is gedaan.¹¹

Sommigen onder u ervaren het leven misschien als druk en hectisch, maar diep in uw hart voelt u een gapende leegte zonder richting of doel. Vraag het maar aan de zendelingen! Zij kunnen u helpen! Ze kunnen u over het ware doel van het leven vertellen — waarom u hier op aarde

bent en waar u na de dood heengaat. U kunt te weten komen hoe het herstelde evangelie van Jezus Christus u meer dan u zich nu kunt voorstellen tot zegen zal zijn.

Als u vragen hebt over uw gezin, vraag het maar aan de zendelingen! Zij kunnen u helpen! Het huwelijk en het gezin versterken is van het grootste belang voor heiligen der laatste dagen. Gezinsbanden kunnen eeuwig duren. Vraag de zendelingen om u uit te leggen hoe dit voor uw gezin mogelijk is.

Zendelingen kunnen u ook helpen bij uw verlangen naar meer kennis. Het mensenhart snakt naar verlichting. Of de waarheid nu uit een wetenschappelijk laboratorium of door openbaring van God komt, wij streven haar na! De heerlijkheid Gods is waarlijk intelligentie.¹²

Meer leren omvat zowel geestelijke als wereldlijke kennis. We benadrukken dat het belangrijk is om heilige Schriftuur te begrijpen. Onlangs wees een onafhankelijk onderzoek uit dat heiligen der laatste dagen het best onderlegd waren aangaande het christendom en de Bijbel.¹³ Als u de Bijbel beter wilt begrijpen, als u het Boek van Mormon beter wilt begrijpen en meer inzicht wilt krijgen in de broederschap van de mens en het vaderschap van God, vraag het dan maar aan de zendelingen! Zij kunnen u helpen!

Velen van u hebben een diep verlangen om mensen in nood te helpen. Omdat we Jezus Christus volgen, worden wij als heiligen der laatste dagen ook door die onverzadigbare drang aangespoord.¹⁴ Iedereen mag zich bij ons aansluiten om wie behoeftig zijn te steunen en hulp te bieden aan slachtoffers van rampen waar ook ter wereld. Als u daaraan deel wilt nemen, vraag het dan maar aan de zendelingen! Zij kunnen u helpen!

En als u meer wilt weten over het leven na de dood, over de hemel, over Gods plan voor u; als u meer wilt weten over Jezus Christus, zijn verzoening en de herstelling van zijn kerk zoals die oorspronkelijk was gevestigd, vraag het dan maar aan de zendingen! Zij kunnen u helpen!

Ik weet dat God leeft. Jezus is de Christus. Zijn kerk is hersteld. Ik bid vurig dat God ieder van u en ieder van onze dierbare zendingen mag zegenen. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Thomas S. Monson, 'Nu we elkaar weerzien', *Liahona*, november 2010, pp. 5–6.
2. Zie Leer en Verbonden 4:3.
3. Zie Matteüs 10:1; Lucas 6:13, 10:1; Efeziërs 4:11–12.
4. Zie Leer en Verbonden 1:30.
5. Matteüs 28:19.
6. Zie Leer en Verbonden 68:8; 84:62; 112:28.
7. Zie 1 Korintiërs 2:2; 2 Nephi 25–26.
8. Persoonlijke informatie van W. Tracy Watson, voormalig president van het zendingsgebied Mesa (Arizona, VS).
9. Overal waar ik de zin 'vraag het maar aan de zendingen' heb gebruikt, kunt u ook een vriend die lid van de kerk is om hulp vragen.
10. Ook familieleden, vrienden en kerkleiders die actief in de kerk betrokken zijn zullen graag helpen.
11. Zie James E. Enstrom and Lester Breslow, 'Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004,' *Preventative Medicine*, deel 46 (2008), p. 135.
12. Zie Leer en Verbonden 93:36.
13. Zie *U.S. Religious Knowledge Survey* (Pew Forum on Religion and Public Life, 28 september 2010), p. 7.
14. Zie Ram Cnaan, Van Evans, and Daniel W. Curtis, *Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints* (University of Pennsylvania School of Social Policy and Practice, 2012); 'Mormon Volunteerism Highlighted in New Study' (Mar. 16, 2012), <http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report>; *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society* (Pew Forum on Religion and Public Life, Jan. 12, 2012), 43; Robert D. Putnam and David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), pp. 444–454.

President Dieter F. Uchtdorf

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Over spijt en voornemens

Hoe meer we ons aan heiligheid en geluk toewijden, hoe minder we later spijt zullen hebben.

Over spijt

President Monson, wij hebben u lief. Dank u voor de geïnspireerde en historische aankondiging over de bouw van tempels en zendingswerk. Ik ben er zeker van dat hier grote zegeningen uit voort zullen vloeien voor ons en vele toekomstige generaties.

Broeders en zusters, mijn dierbare vrienden! We zijn allemaal sterfelijk. Ik hoop dat dat geen verrassing voor iemand is.

Niemand van ons zal lang op aarde blijven. We hebben een x aantal kostbare jaren op aarde, die in eeuwig opzicht niet meer zijn dan een oogwenk.

En dan vertrekken we. Onze geest wordt 'huiswaarts [...] gevoerd naar die God die [ons] het leven heeft geschonken.'¹ We leggen ons lichaam af, laten de zaken van deze wereld achter ons en gaan over naar de volgende fase van ons bestaan.

Als we jong zijn denken we dat er geen eind aan ons leven komt. We denken dat er een onbepert aantal zonsopgangen achter de horizon wacht en dat de toekomst één lange, uitgestrekte weg is waar geen eind aan komt.

Hoe ouder we echter worden, hoe meer we geneigd zijn terug te kijken en ons te verwonderen hoe kort die weg eigenlijk is. We verbazen ons erover hoe snel het allemaal gegaan is. En dan beginnen we na te denken over onze keuzes en wat we met ons leven hebben gedaan. We herinneren ons fijne momenten die onze ziel verwarmen en ons hart deugd doen. Maar we voelen ook spijt — we zouden willen teruggaan en bepaalde dingen anders doen.

Een verpleegster die zorg biedt aan terminaal zieken zegt dat ze hun vaak, als het einde nadert, een eenvoudige vraag stelt.

'Hebt u ergens spijt van?', vraagt ze dan.²

Zo vlak voor die laatste dag kan men vaak helder denken en het geheel in perspectief zien. Toen deze mensen dus gevraagd werd of ze ergens spijt van hadden, waren ze openhartig. Ze spraken over wat ze anders zouden doen als ze de klok konden terugdraaien.

Toen ik nadacht over wat ze gezegd hadden, trof het mij hoe de fundamentele beginselen van het evangelie van Jezus Christus ons leven

ten goede kunnen beïnvloeden, als we ze maar toepassen.

Er is niets mysterieus aan de beginselen van het evangelie. We bestuderen ze in de Schriften, we bespreken ze in de zondagsschool en ze worden vaak vanaf de kansel gepredikt. Deze goddelijke beginselen en waarden zijn duidelijk en helder; ze zijn mooi, diepzinnig en krachtig; en ze kunnen ons beslist helpen verdere vergissingen te voorkomen.

Ik wou dat ik meer tijd met mijn dierbaren had doorgebracht

Waar bijna iedereen in het laatste levensstadium spijt van had was dat ze niet meer tijd hadden doorgebracht met de mensen van wie ze houden.

Voorals mannen lieten deze klaging horen — ze ‘hadden er bijzonder veel spijt van dat ze een groot deel van hun leven hadden besteed aan hun werk.’³ Aan velen waren mooie herinneringen voorbijgegaan die men overhoudt aan tijd doorbrengen met familie en vrienden. Zij misten de diepe band met hen die het meest voor hen betekenden.

Is het niet zo dat we het vaak te druk hebben? En, helaas, zijn we ook nog erg trots op onze drukke leven, alsof een druk leven op zich een prestatie of een teken van een superieur leven is.

Is dat wel zo?

Ik moest denken aan onze Heer en

Voorbeeld, Jezus Christus, en zijn korte leven onder de mensen van Galilea en Jeruzalem. Ik probeerde mij voor te stellen hoe Hij Zich van bijeenkomst naar bijeenkomst haast of snel een lijst met dringende zaken afwerkt.

Het lukte mij niet.

In plaats daarvan zie ik de meelevende en zorgzame Zoon van God elke dag heel doelbewust leven. Als Hij sprak met de mensen om Hem heen, voelden zij zich belangrijk en geliefd. Hij kende de oneindige waarde van de mensen die Hij ontmoette. Hij zegende ze en diende ze. Hij sprak ze moed in en genas ze. Hij schonk hun zijn kostbare tijd.

Tegenwoordig is het gemakkelijk om net te doen of je tijd met anderen doorbrengt. Met slechts één muisklik kunnen we ‘verbinding’ maken met duizenden ‘vrienden’, zonder ooit een van hen in levende lijve te zien. De technologie is geweldig en kan heel nuttig zijn als onze dierbaren ver van ons vandaan wonen. Mijn vrouw en ik wonen ver van onze dierbare kinderen vandaan; we weten hoe dat is. Ik ben echter van mening dat we ons, als mens en als samenleving, niet in de juiste richting bewegen als het contact met onze familie of vrienden niet meer inhoudt dan het plaatsen van grappige foto’s, het doorsturen van onbeduidende weetjes of het linken van onze dierbaren aan sites

op het internet. Ik veronderstel dat we dit soort zaken een plaats kunnen geven, maar hoeveel tijd zijn we bereid eraan te besteden? Als we weigeren onszelf en onze onverdeelde aandacht te geven aan wie echt belangrijk voor ons zijn, zullen we daar op een dag spijt van hebben.

Laten we ons voornemen om onze dierbaren te koesteren door met hen tijd door te brengen, samen dingen te doen en mooie herinneringen levend te houden.

Ik wou dat ik meer van mijn leven had gemaakt

Waar mensen ook spijt van hebben, is dat ze niet zijn geworden wat ze graag hadden willen en kunnen worden. Als ze terugkijken op hun leven beseffen ze dat ze er meer van hadden kunnen maken, dat ze veel hebben laten liggen.

Ik heb het niet over het beklimmen van de succesladder van een beroeps-carrière. Die ladder, hoe in het oog springend ook, is nauwelijks meer dan een stapje op de grote eeuwige reis die ons wacht.

Nee, ik heb het over de persoon worden die God wil dat we worden.

We komen, zoals de dichter schreef, in de wereld ‘in wolken van heerlijkheid’⁴ uit een voorsterfelijk bestaan.

Onze hemelse Vader ziet onze mogelijkheden. Hij weten dingen over ons die we zelf niet weten. Hij wekt ons op om in ons leven aan het doel van onze schepping te beantwoorden, een goed leven te leiden en in zijn tegenwoordigheid terug te keren.

Waarom besteden we dan zoveel tijd en energie aan zaken die vergankelijk, onbeduidend en oppervlakkig zijn? Weigeren wij in te zien hoe dwaas de jacht naar triviale en tijdelijke zaken is?

Zou het niet veel wijzer zijn als we 'schatten in de hemel [verzamelen], waar mot noch roest ze bederven, en waar dieven inbreken noch stelen?'⁵

Hoe doen we dat? Door het voorbeeld van de Heiland te volgen, door zijn leringen in ons leven te verwerken, en God en onze medemens werkelijk lief te hebben.

Dat zal ons zeker niet lukken als we het discipelschap benaderen met een moet-dit-nu-echt, duurt-het-nog-lang, klaag-terwijl-u-wacht-houding.

Wat het naleven van het evangelie betreft, moeten we niet zo zijn als de jongen die zijn grote teen in het water stak en daarna beweerde dat hij had gezwommen. Als zoons en dochters van onze hemelse Vader hebben we zoveel meer in onze mars. Maar met alleen goede voornemens redden we het niet. We moeten het *doen*. Of nog beter, we moeten *worden* wat onze hemelse Vader wil dat we worden.

Ons getuigenis van het evangelie geven is goed, maar een levend voorbeeld van het herstelde evangelie is beter. De wens uitspreken onze verbonden beter te willen naleven is goed; maar heilige verbonden nakomen — zoals een deugdzaam leven leiden, onze tiende en giften betalen, het woord van wijsheid naleven en hulpbehoevenden helpen — is veel beter. Zeggen dat we meer tijd aan gezinsgebed, Schriftstudie en uitjes in het gezin zullen besteden is goed; maar al deze dingen ook echt gestaag doen, zal meer hemelse zegeningen in ons leven brengen.

Discipelschap is streven naar heiligheid en geluk. Het is het pad naar onze beste en gelukkigste ik.

Laten we ons voornemen om de Heiland na te volgen en er ijverig aan werken om de persoon te worden die we bedoeld zijn te worden. Laten we

luisteren naar en gehoor geven aan de ingevingen van de Heilige Geest. Als we dat doen, zal onze hemelse Vader ons dingen over onszelf openbaren die we niet over onszelf wisten. Hij zal het pad vóór ons verlichten en ons onze onbekende en wellicht ongedachte talenten laten zien.

Hoe meer we ons aan heiligheid en geluk toewijden, hoe minder we later spijt zullen hebben. Hoe meer we ons verlaten op de genade van de Heiland, hoe meer we het gevoel zullen hebben dat we ons op de weg bevinden die onze hemelse Vader voor ons bedoeld heeft.

Ik wou dat ik mijzelf had toegestaan gelukkiger te zijn

Waar mensen in hun laatste levensstadium ook spijt van hadden, is misschien enigszins verrassend. Ze hadden zich gelukkiger willen voelen.

Zo vaak laten we ons leiden door de illusie dat ons geluk afhankelijk is van iets dat net buiten ons bereik ligt: een betere gezinssituatie, een betere financiële situatie of het einde van een moeilijke periode.

Hoe ouder we worden, hoe meer we terugkijken en beseffen dat onze omstandigheden er niet echt toedoen of ons geluk bepalen.

Wij doen ertoe. *Wij* bepalen ons geluk.

U en ik zijn het die uiteindelijk voor ons eigen geluk verantwoordelijk zijn.

Mijn vrouw, Harriet, en ik gaan graag een eindje fietsen. Het is heerlijk om naar buiten te gaan en van de natuur te genieten. We hebben zo onze lievelingsroutes, maar we houden ons niet te veel bezig met hoe ver of hoe hard we in vergelijking met anderen fietsen.

Maar soms denk ik dat we ons best eens zouden kunnen meten met andere fietsers. We zouden verder of harder kunnen fietsen als we ons iets meer inspanssen. Soms bega ik zelfs de vergissing om dit tegen mijn lieve vrouw te zeggen.

Ze reageert altijd vriendelijk, duidelijk en rechte-doorzee op dergelijke suggesties. Ze glimlacht en zegt dan: 'Dieter, het is geen wedstrijd, het is een tocht. Geniet van het moment.'

Ze heeft absoluut gelijk!

Soms concentreren we ons in dit leven zo op de eindstreep dat we nalaten plezier in de tocht te hebben. Ik ga niet met mijn vrouw uit fietsen, omdat ik mij verheug op de thuiskomst. Ik doe het omdat het ik fijn vind om dat samen met haar te doen.

Is het niet een beetje dwaas om plezierige en vreugdevolle momenten te bederven door alleen geïnteresseerd te zijn in wanneer ze afgelopen zijn?

We beginnen bij mooie muziek toch ook niet pas te genieten als de laatste noot is weggestorven. We luisteren aandachtig naar de variaties in de melodie, ritmiek en harmonie van de hele compositie.

Sprekend onze gebeden uit met alleen het 'amen' of het einde in gedachten? Natuurlijk niet. We bidden om dicht bij onze hemelse Vader te zijn, zijn Geest te ontvangen en zijn liefde te voelen.

We moeten niet wachten met gelukkig zijn tot we een bepaald punt in de toekomst hebben bereikt, om er vervolgens achter te komen dat het geluk al die tijd al binnen handbereik was! We hoeven niet terug te blikken om het leven te kunnen waarderen. 'Dit is de dag die de Here gemaakt heeft', schreef de psalmist, 'laten wij juichen en ons daarover verheugen.'⁶

Broeders en zusters, wat onze situatie, ons probleem of beproeving ook is, we kunnen uit elke dag iets halen wat we kunnen koesteren. Elke dag heeft wel iets wat ons dankbaar stemt of blij maakt, als we het maar zien en waarderen.

Misschien moeten we meer met ons hart dan onze ogen kijken. Ik vind dit een geweldig citaat: 'Alleen met het hart kun je goed zien. Alles van wezenlijk belang is onzichtbaar voor het oog.'⁷

Ons is geboden 'voor alles te danken'.⁸ Is het daarom niet beter om zelfs de kleinste dingen waar we dankbaar voor *kunnen* zijn met onze ogen en ons hart te zien, in plaats van het negatieve in onze huidige situatie uit te vergroten?

De Heer heeft beloofd: 'Wie alle dingen met dankbaarheid ontvangt, zal worden verheerlijkt; en de dingen van deze aarde zullen hem worden toegevoegd, zelfs honderdvoudig.'⁹

Hebben wij, broeders en zusters, met de overvloedige zegeningen van

onze hemelse Vader, zijn edelmoedige heilsplan, zijn verheven waarheden van het herstelde evangelie, en de vele schoonheden van deze levensreis 'geen reden on ons te verheugen?'¹⁰

Laten we ons voornemen gelukkig te zijn, wat onze omstandigheden ook mogen zijn.

Over voornemens

Op zekere dag zullen we die onvermijdelijke stap zetten en het tijdelijke met het eeuwige verwisselen. Op zekere dag zullen we op ons leven terugkijken en ons afvragen of we het beter hadden kunnen doen, of we betere keuzes hadden kunnen maken of onze tijd beter hadden kunnen gebruiken.

Om te voorkomen dat we dan grote spijt hebben, zou het verstandig zijn om ons vandaag een paar zaken voor te nemen. Laten we ons daarom voornemen om:

- Meer tijd met onze dierbaren door te brengen.
- Meer ons best te doen om de persoon te worden die God wil dat we worden.
- Gelukkig te zijn, wat onze omstandigheden ook mogen zijn.

Ik geef u mijn getuigenis dat heel veel spijt dan voorkomen kan worden door vanaf vandaag de Heiland na te volgen. Als we hebben gezondigd of vergissingen hebben begaan — als we keuzes hebben gedaan waar we nu spijt van hebben — dan is er de kostbare gave van Christus' verzoening, die vergeving mogelijk maakt. We kunnen niet terug in de tijd gaan en het verleden veranderen, maar we kunnen ons wel bekeren. De Heiland kan onze tranen van spijt drogen¹¹ en de last van zonde verwijderen.¹² Zijn verzoening staat ons toe het verleden

achter ons te laten en met reine handen, een zuiver hart¹³ en een vast voornemen om het beter te doen en beter te worden, verder te gaan.

Ja, dit leven vliegt voorbij; onze dagen rijgen zich snel aaneen; en de dood is soms beangstigend. Niettemin zal onze geest blijven leven en zal zich op zekere dag met ons herrezen lichaam verenigen om onsterfelijke heerlijkheid te ontvangen. Ik getuig plechtig dat we dankzij de genadevolle Christus weer zullen leven, en wel voor eeuwig. Dankzij onze Heiland en Verlosser zullen we op zekere dag de betekenis van de woorden: 'De prikkel des doods [is] in Christus verzwolgen'¹⁴ ten volle begrijpen en ons daarin verheugen.

Het pad naar onze goddelijke bestemming als zoons en dochters van God is eeuwig. Broeders en zusters, dierbare vrienden, we moeten ons *vandaag* op dat pad begeven; we kunnen geen dag voorbij laten gaan. Laten we nu echt leren leven en daar niet mee wachten tot het te laat is, dat bid ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Alma 40:11.
2. Zie Susie Steiner, 'Top Five Regrets of the Dying', *Guardian*, Feb. 1, 2012, www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying.
3. Bronnie Ware. In: Steiner, 'Top Five Regrets of the Dying.'
4. 'Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood', *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), p. 359.
5. Matteüs 6:20.
6. Psalmen 118:24.
7. Antoine de Saint-Exupéry, *The Little Prince*, trans. Richard Howard (2000), p. 63.
8. Mosiah 26:39; zie ook Leer en Verbonden 59:7.
9. Leer en Verbonden 78:19.
10. Alma 26:35.
11. Zie Openbaring 7:17.
12. Zie Matteüs 11:28-30.
13. Zie Psalmen 24:4.
14. Mosiah 16:8; zie ook 1 Korintiërs 15:54.

Afgehandeld door president Henry B. Eyring
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Steunverlening aan kerkfunctionarissen

Wij stellen voor steun te verlenen aan Thomas Spencer Monson als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Henry Bennion Eyring als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en Dieter Friedrich Uchtdorf als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dat eveneens kenbaar.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan Boyd Kenneth Packer als president van het Quorum der Twaalf Apostelen; en als lid van dat quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, and Neil L. Andersen.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dit eveneens kenbaar.

Wij stellen voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie niet, eveneens, met hetzelfde teken.

Ouderling Jay E. Jensen is ontheven als lid van het Presidium van de Quorums der Zeventig.

Wie hun waardering willen uiten, maken dit kenbaar.

Wij stellen u voor ouderling Craig C. Christensen steun te verlenen als lid van het Presidium van de Quorums der Zeventig.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor ouderling Marlin K. Jensen met een woord van dank en waardering te ontheffen als kerkhistoricus en -schrijver.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wij stellen u voor ouderling Steven E. Snow steun te verlenen als kerkhistoricus en -schrijver.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie niet, eveneens.

Wij stellen u voor de ouderlingen Keith K. Hilbig, Jay E. Jensen, Marlin K. Jensen en Octaviano Tenorio te ontheffen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig en hun de status van emeritus algemeen autoriteit te geven.

Wij stellen u voor de ouderlingen Keith R. Edwards en Larry W. Gibbons te ontheffen als lid van het Tweede Quorum der Zeventig.

Wie hun waardering willen uiten voor het uitstekende werk dat deze broeders hebben verricht hebben, maken dat kenbaar.

Wij stellen voor de andere algemene autoriteiten, gebiedszeventigers en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, steun te verlenen.

Wie hiermee instemt, maakt dat kenbaar.

Wie tegen is, maakt dat eveneens kenbaar.

Dank u, broeders en zusters, voor uw steunverlening, uw geloof, toewijding en gebeden. ■

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Goede ouders worden

Er zijn veel manieren waarop goede ouders zo nodig hulp en steun kunnen krijgen om hun kinderen het evangelie van Jezus Christus te leren.

Deze zomer was een belangrijke mijlpaal voor mij — ik heb mijn negentigste verjaardag gevierd. Als je zo'n mijlpaal hebt bereikt, is het leerzaam om over gebeurtenissen en belevenissen in het verleden na te denken. Jullie, jonge mensen, die deze toespraak beluisteren of lezen, zijn er wellicht niet zo van onder de indruk dat iemand negentig jaar heeft geleefd, maar toen ik geboren werd, werd het als een grote prestatie beschouwd. Ik dank mijn hemelse Vader elke dag dat ik al zo lang leef.

Er is tijdens mijn leven zoveel veranderd. Ik heb de ontwikkeling van het industriële tijdperk en het informatietijdperk meegemaakt. Nu op grote schaal geproduceerde auto's, telefoons en vliegtuigen waren in mijn tijd grote uitvindingen. Tegenwoordig verandert de manier waarop we informatie vinden, uitwisselen en gebruiken bijna dagelijks. Op mijn leeftijd verwonder ik me over de snel veranderende wereld waarin we leven. Veel hedendaagse ontdekkingen waardoor wij een beter leven kunnen leiden, prikkelen de verbeelding.

Wij bidden en werken hard om ervoor te zorgen dat de waarden van het evangelie van Jezus Christus te midden van alle snelle veranderingen

om ons heen blijven voortbestaan. Sommigen lopen al het risico om verloren te raken. Bovenaan deze lijst met waarden staan de heiligheid van het huwelijk en het centrale belang van het gezin, welke ook het voornaamste doelwit van de tegenstander zijn. Door die waarden krijgt ieder kind van onze hemelse Vader een ankerplaats, een veilige haven waar het ten goede beïnvloed kan worden en andere eeuwige waarden kan leren.

Mijn eigen familie bereidde zich op de viering van mijn negentigste verjaardag voor en hielp mij om de herinneringen aan mijn lange leven te waarderen. Mijn nichtje had bijvoorbeeld een aantal brieven verzameld die ik bijna zeventig jaar geleden tijdens de Tweede Wereldoorlog vanuit mijn marinierspost op het eiland Saipan in de Grote Oceaan aan mijn ouders had geschreven.

Een van die brieven trok in het bijzonder mijn aandacht. Het ging om een brief die mijn moeder op moederdag 1945 mocht openmaken. Ik ga u enkele gedeeltes voorlezen en hoop dat u inziet waarom ik eeuwig dankbaar zal zijn voor wat ik van mijn liefhebbende ouders geleerd heb. Ik beschouw mijn ouders als het beste voorbeeld van goede ouders, omdat

ze hun huwelijk en de opvoeding van hun kinderen op de eerste plaats hebben gezet.

Mijn brief voor moederdag in 1945 begon zo:

'Lieve mama,

'De afgelopen vier jaar ben ik op moederdag jammer genoeg niet bij u geweest. Ik wilde elk jaar bij u zijn en u vertellen hoeveel ik van u houd en hoezeer ik u respecteer, maar aangezien dat nog steeds onmogelijk is, stuur ik mijn gedachten dan maar per post.

'Dit keer besef ik beter dan voorgaande jaren hoeveel het voor me betekent om zo'n geweldige moeder te hebben. Allereerst mis ik de kleine dingen die u voor me deed. Als ik 's ochtends opstond, hoefde ik me nooit druk te maken over de vraag of er een schoon overhemd of schone sokken waren. Ik hoefde slechts mijn la open te doen. Als het tijd was om te eten, wist ik dat er altijd iets lekkers voor me klaarstond. 's Avonds lagen er altijd schone lakens op mijn bed en waren er precies genoeg dekens om me lekker warm te houden. Het was echt aangenaam om thuis te wonen.'

Toen ik de eerste twee alinea's van die brief las, was ik verbaasd hoe sentimenteel ze klonken. Misschien moest ik veel aan thuis denken omdat ik in een tent woonde en onder een muggennet op een veldbed sliep.

Mijn brief aan mijn moeder ging als volgt verder:

'Maar mijn diepste gevoelens komen voort uit het voorbeeld dat u mij gegeven hebt. Het leven als gezin was voor ons zo plezierig dat we uw voorbeeld wilden volgen en dezelfde vreugde ervaren die we in onze jeugd hadden. U maakte altijd tijd vrij voor een gezinswandeling in het ravijn. U deed van alles met ons; van bergbeklimmen tot balspeltjes spelen.

U ging nooit alleen met papa op vakantie. U nam altijd het hele gezin mee. Nu ik ver van huis ben, praat ik altijd graag over mijn leven thuis omdat het zo aangenaam was. Ik zou nu niet kunnen afwijken van wat u mij geleerd hebt, want dan zou u zich voor mij schamen. Het is een grote uitdaging om te verdienen dat ik de zoon van Nora Sonne Perry genoemd word. Ik ben erg trots op die titel en ik hoop dat ik die altijd in ere zal houden.

‘Ik hoop dat ik volgend jaar bij u kan zijn, zodat ik u kan laten zien wat ik de afgelopen vier jaar voor moederdag gepland heb.

‘Moge de Heer u zegenen voor alle goede dingen die u in deze roerige wereld hebt gedaan.

‘Veel liefs, Tom’¹

Nadat ik mijn brief nog eens gelezen had, dacht ik ook aan de cultuur van het gezin, de wijk, de ring en de gemeenschap waarin ik opgroeide.

Cultuur wordt door de levenswijze van een volk bepaald. Er is een unieke evangeliecultuur, een pakket waarden, verwachtingen en gebruiken die alle leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der

Laatste Dagen gemeen hebben. Die evangeliecultuur of levenswijze komt door het heilsplan, Gods geboden en de leringen van levende profeten. En die komt tot uiting in de manier waarop we onze kinderen grootbrengen en hoe we zelf leven.

In Genesis 2:24 staat de eerste taak die Adam in zijn sterfelijk leven kreeg: ‘Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en zij zullen tot één vlees zijn’

De wettige vereniging van man en vrouw in het huwelijk is niet alleen een voorbereiding op toekomstige generaties die de aarde beërven, maar brengt ook de meeste vreugde en voldoening die in dit sterfelijk leven ervaren kunnen worden. Dat is vooral zo als een huwelijk door de macht van het priesterschap voor tijd en alle eeuwigheid gesloten wordt. Kinderen die in zo’n gezin geboren worden, zijn veiliger dan waar ook.

Ouders die hun kinderen goed opvoeden, worden steeds belangrijker in de wereld van vandaag, waarin de invloed van de tegenstander zo wijdverbreid is. Zoals wij weten, probeert hij het fundament van de samenleving — het gezin — te verzwakken en

vernietigen. Op slimme en zorgvuldig gecamoufleerde manieren valt hij onze toewijding aan het gezin over de hele wereld aan en ondermijnt hij de cultuur en verbonden van trouwe leden van de kerk. Ouders moeten beseffen dat het onderricht thuis een heilige en belangrijke verantwoordelijkheid is. Hoewel andere instellingen, zoals kerk en school, ouders kunnen helpen om een kind te oefenen ‘volgens de eis van zijn [of haar] weg’ (Spreeken 22:6), ligt de uiteindelijke verantwoordelijkheid bij de ouders. Volgens het grote plan van geluk zijn de zorg en de ontwikkeling van de kinderen van onze hemelse Vader aan goede ouders toevertrouwd.

Goede ouders kunnen in hun bijzonder ouderlijk rentmeesterschap op veel manieren eventuele hulp en steun krijgen om hun kinderen het evangelie van Jezus Christus te leren. Ik doe u vijf ideeën aan de hand om als ouders een sterkere gezinscultuur te creëren:

Ten eerste kunnen ouders oprecht bidden en onze Eeuwige Vader vragen om hen te helpen de kinderen die Hij hun gezonden heeft lief te hebben, te begrijpen en te leiden.

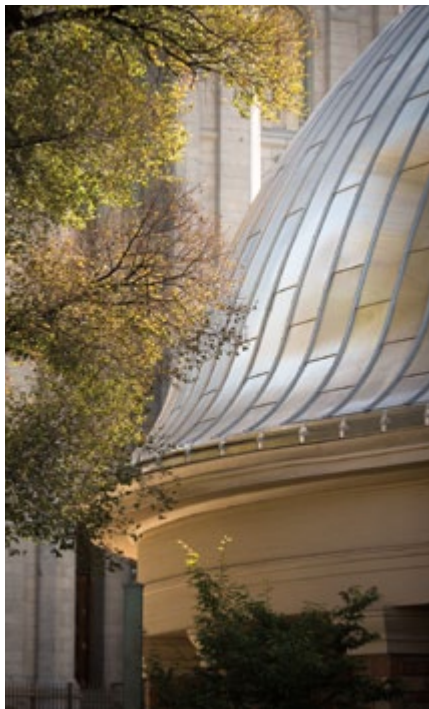
Ten tweede kunnen ze gezinsgebed houden, de Schriften bestuderen, gezinsavond houden en zo vaak mogelijk samen eten, zodat de avondmaaltijd voor communicatie en het leren van waarden gebruikt wordt.

Ten derde kunnen ouders van het ondersteunend netwerk van de kerk profiteren. Ze kunnen met de jeugdwerkleerkrachten, jeugdleiders en de klas- en quorumpresidiums overleggen. Door in gesprek te gaan met degenen die geroepen en aangesteld zijn om met hun kinderen te werken, kunnen ouders meer inzicht in de bijzondere en specifieke behoeften van hun kinderen krijgen.

Ten vierde kunnen ouders hun getuigenis regelmatig aan hun kinderen geven, hen de geboden van God laten gehoorzamen en hen over de zegeningen vertellen die onze hemelse Vader aan zijn trouwe kinderen beloofd heeft.

Ten vijfde kunnen we de orde in onze gezinnen handhaven door duidelijke, eenvoudige gezinsregels, verwachtingen, goede gezinstradities en -rituelen, en door 'verstandige gezinsfinanciën'. Kinderen krijgen dan een taak in het huishouden en verdienen hun zakgeld, zodat zij kunnen leren budgetteren, sparen en tiende betalen van het geld dat ze verdienen.

Deze suggesties om een sterkere *gezinscultuur* te scheppen, sluiten aan op de kerkcultuur. Onze sterke gezinscultuur zal een bescherming zijn tegen 'de brandende pijlen van de tegenstander' (1 Nephi 15:24) die op hen afgevuurd worden door leeftijdgenoten, amusement en beroemdheden, en door voortdurend door het internet en de media blootgesteld te worden aan een cultuur van krediet en de gedachte dat men recht heeft op luxe. Door een sterke

gezinscultuur zullen onze kinderen in de wereld maar niet 'van de wereld' zijn (Johannes 15:19).

President Joseph Fielding Smith heeft gezegd: 'Het is de plicht van de ouders om hun kinderen deze verlossende beginselen van het evangelie van Jezus Christus bij te brengen, zodat ze weten waarom ze zich laten dopen, zodat ze in hun hart het verlangen zullen hebben om na hun doop de geboden van God te blijven onderhouden, zodat ze in zijn tegenwoordigheid kunnen terugkeren. Mijn dierbare broeders en zusters, wilt u uw gezin en uw kinderen voor eeuwig hebben? Wilt u aan uw voorouders verzegeld worden [...]? Als dat zo is, dan moet u ze al vanaf de wieg onderwijzen. U moet door uw voorbeeld en uw leringen onderwijzen.'²

In de Proclamatie over het gezin staat:

'Man en vrouw hebben de plechtige taak om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en hun kinderen te zorgen. Kinderen 'zijn een erfdeel des Heren' (Psalmen 127:3). Ouders hebben de heilige plicht om hun kinderen in liefde en rechtschapenheid op te voeden, te voorzien in hun stoffelijke en geestelijke behoeften, en ze te leren dat ze

elkaar moeten liefhebben en helpen, de geboden van God moeten naleven, en gezagsgetrouwe burgers behoren te zijn, waar ze zich ook bevinden. [...]

'[...] Volgens het goddelijk plan behoort de vader zijn gezin met liefde en in rechtschapenheid te presideren. Hij heeft tot taak te voorzien in de behoeften en de bescherming van zijn gezin. De taak van de moeder is op de eerste plaats de zorg voor de kinderen. Vader en moeder hebben de plicht om elkaar als gelijkwaardige partners met deze heilige taken te helpen.'³

Ik ben van mening dat het de bedoeling van God is dat de moeder de verzorging en het onderwijs van de volgende generatie op zich neemt. Het is fijn om echtparen te zien die hun samenwerking en taakverdeling onderling goed hebben afgesproken en goed over en met hun kinderen communiceren.

De aanval van goddeloosheid op onze kinderen is nu veel listiger en onbeschaamder dan ooit tevoren. Door aan een sterke gezinscultuur te bouwen, worden onze kinderen beter beschermd tegen wereldse invloeden.

Moge God u, goede moeders en vaders in Zion, zegenen. Hij heeft zijn eeuwige kinderen aan uw zorg toevertrouwd. Als ouders werken we samen met God om zijn werk en heerlijkheid onder zijn kinderen tot stand te brengen. Het is onze heilige plicht om ons uiterste best te doen. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Brief door L. Tom Perry voor moederdag aan zijn moeder geschreven, gestuurd vanuit Saipan, gedateerd 3 mei 1945.
2. Joseph Fielding Smith, Conference Report, oktober 1948, p. 153.
3. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, p. 129.

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Gedreven werkzaam zijn

Er worden grote dingen tot stand gebracht en lasten worden lichter doordat vele handen 'gedreven voor een goede zaak werkzaam [...] zijn.'

Ouderling Perry, ik denk dat u de jongste 90-jarige in de hele kerk bent. Misschien hebt u wel gezien hoe kwek hij uit zijn stoel sprong.

Geliefde broeders en zusters, elke keer als ik van een verse trostomaat geniet of als ik een sappige, versgeplukte perzik eet, gaan mijn gedachten zestig jaar terug naar de tijd dat mijn vader zijn eigen perzikgaard in Holladay, hier in Utah, had. Hij hield daar bijen om de perzikbloesems te bestuiven, die uiteindelijk tot hele grote lekkere perziken zouden uitgroeien.

Vader hield van zijn tere honingbijen en vond het fascinerend hoe duizenden van die bijen samen de nectar uit de perzikbloesems omzetten in zoete, goudkleurige honing — een van de heilzaamste producten uit de natuur. Voedingsdeskundigen zeggen dat het een van de producten is die alle voedingsstoffen bevatten die ons lichaam nodig heeft — enzymen, vitamines, mineralen en water.

Mijn vader wilde altijd dat ik hem hielp met zijn bijenkorven, maar ik ging, eerlijk gezegd, liever een blokje om. Ik ben inmiddels wel te weten

gekomen dat een bijenkorf slim in elkaar steekt — en dat er wel zestigduizend bijen in zijn gehuisvest.

Honingbijen worden ertoe gedreven om te bestuiven, nectar te verzamelen en die om te zetten in honing. Het is hun magnifieke obsessie die door onze Schepper in hun genetische profiel is gestopt. Er is uitgerekend dat de twintig- tot zestigduizend bijen in een bijenkorf naar ettelijke miljoenen bloemen moeten vliegen — wat gelijk staat aan twee keer de aarde rondvliegen — om 450 gram honing te produceren. In zijn korte bijenleven van een paar weken tot vier maanden komt de bijdrage van een enkele honingbij neer op niet meer dan een twaalfde deel van een theelepeltje.

Hoewel een twaalfde deel van een theelepeltje niet veel lijkt in vergelijking met het totaal is het van groot belang voor het leven in de korf. De bijen zijn van elkaar afhankelijk. Wat een paar bijen onmogelijk alleen kunnen doen, wordt mogelijk als alle bijen getrouw hun deel doen.

De bijenkorf is al heel lang een belangrijke symbool in de kerkgeschiedenis. We leren uit het Boek

van Mormon dat de Jaredieten honingbijen meenamen (zie Ether 2:3) toen zij duizenden jaren geleden naar Amerika reisden. Brigham Young koos de bijenkorf als symbool om de pioniers tot de energieke samenwerking aan te zetten en te inspireren die nodig was om de droge woestijn rond het Grote Zoutmeer in de vruchtbare dalen te veranderen die er nu zijn. Wij plukken de vruchten van hun collectieve visie en vlijt.

De bijenkorf komt zowel aan de binnen- als buitenkant van veel tempels terug als symbool. Deze kansel waarop ik sta is vervaardigd uit het hout van een walnotenboom, die in de achtertuin van president Gordon B. Hinckley stond. Er zijn bijenkorven in uitgesneden.

Al deze symboliek bevestigt één ding: er worden grote dingen tot stand gebracht en lasten worden lichter doordat vele handen 'gedreven voor een goede zaak werkzaam [...] zijn.' (IV 58:27). Stel u voor wat miljoenen heiligen der laatste dagen in de wereld kunnen bereiken als we bij onze doelgerichte, gezamenlijke toewijding aan de leringen van de Heer Jezus Christus

net zo te werk gingen als de bijen in een bijenkorf.

De Heiland heeft ons geleerd dat het grote en eerste gebod is:

‘Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. [...]’

‘Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

‘Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten’ (Matteüs 22:37, 39–40).

De woorden van de Heiland lijken eenvoudig, maar ze zijn zowel diepzinnig als belangrijk. Wij dienen God lief te hebben en zowel voor onze naasten als onszelf te zorgen. Stel u voor wat we in de wereld teweeg kunnen brengen als we, verenigd als volgelingen van Christus, de handen ineenslaan en gedreven en vlijtig de noden van anderen lenigen en onze medemens hulp bieden — ons gezin, onze vrienden, onze burens, onze medeburgers.

In de bief van Jakobus staat dat hulpbetoon de definitie van zuivere godsdienst is (zie Jakobus 1:27).

We lezen over de hulp die de kerkleden overal ter wereld bieden, bijvoorbeeld de humanitaire hulp als er ergens een ramp heeft plaatsgevonden — bosbranden, overstromingen, orkanen en tornado’s. Deze hoognodige en zeer gewaardeerde noodhulp is een doeltreffende manier om elkaanders lasten te dragen, en dat moeten we zeker blijven doen. Maar hoe staat het met ons dagelijkse leven? Wat zou het effect zijn van al die dagelijkse miljoenen kleine, liefdevolle daden

die voortvloeien uit onze oprechte christelijke liefde voor onze medemens? Dat zou na een tijdje veranderingen onder alle kinderen van onze hemelse Vader teweegbrengen, doordat wij zijn liefde aan hen doorgeven. Deze roerige wereld heeft deze liefde van Christus meer dan ooit nodig, en zij zal haar in de jaren die voor ons liggen nog meer nodig hebben.

Deze eenvoudige, dagelijkse goede daden lijken op zichzelf misschien gering, maar alle daden bij elkaar worden ze net als het twaalfde deel van een theelepeltje honing die door één honingbij aan de bijenkorf wordt bijgedragen. Er schuilt kracht in onze liefde voor God en zijn kinderen, en als die liefde tastbaar tot uiting komt in de miljoenen christelijke liefdeblijken zal zij de wereld veraangenamen en voeden met de zoete nectar van geloof, hoop en naastenliefde.

Wat moeten we doen om zoals de toegewijde honingbijen te worden en toewijding een deel van ons wezen te laten worden? Velen van ons wonen plichtsgetroouwen hun kerkelijke bijeenkomsten bij. We werken hard in onze roeping, vooral op zondag. Dat is zeker een compliment waard. Maar zijn we doordeweeks net zo gedreven met goede zaken bezig als op zondag? Zijn we slechts plichtmatig bezig of zijn we werkelijk bekeerd tot het evangelie van Jezus Christus? Hoe nemen we het zaad van geloof dat we in ons verstand hebben opgekweekt en planten dat diep in de vruchtbare grond van onze ziel? Hoe komen we

tot die machtige verandering van hart die noodzakelijk is voor ons eeuwige geluk en vrede? (Zie Alma 5:12–21.)

Denk eraan dat honing alle voedingsstoffen bevat die ons lichaam nodig heeft. En het evangelie van Jezus Christus is de enige manier om het eeuwige leven te beërven. Alleen als ons getuigenis ontstijgt aan wat ons verstand ons zegt en zich diep in ons hart ingraaft, zal onze wil om lief te hebben en te dienen op die van de Heiland gaan lijken. Alleen dan, en dan alleen, is het dat we ten diepste bekeerde discipelen van Christus worden. Dan kunnen we, vervuld met de Geest, het hart van onze medemens beroeren.

Als ons hart niet meer op de dingen van de wereld is gezet, zullen we niet meer naar de eer van mensen streven of onze hoogmoed willen bevredigen (zie LV 121:35–37). In plaats daarvan maken we ons de christelijke eigenschappen eigen die Jezus leerde:

- We zijn mild, zachtmoedig en lankmoedig (zie LV 121:41).
- We zijn vriendelijk, zonder huichelarij of bedrog (zie LV 121:41).
- We zijn vol naastenliefde jegens alle mensen (zie LV 121:45).
- Onze gedachten zijn altijd deugdzzaam (zie LV 121:45).
- We willen geen kwaad meer doen (zie Mosiah 5:2).
- De Heilige Geest is onze constante metgezel en de leer van het priesterschap vormt zich op onze ziel als dauw uit de hemel (zie LV 121:45–46).

Let wel, broeders en zusters, ik sta geen religieuze dweeppzucht of fanatisme voor. Integendeel zelfs! Ik stel alleen voor dat we de volgende logische stap in onze volledige bekering

tot het evangelie van Christus nemen door de leerstellingen volledig in ons hart en onze ziel op te nemen, zodat onze daden en ons leven op integere wijze stroken met wat we geloven.

Deze integriteit vereenvoudigt ons leven en verhoogt onze gevoeligheid voor de Geest en de noden van anderen. Zij brengt vreugde in ons leven en vrede in onze ziel — de soort vreugde en vrede die ons deel wordt als we ons bekeren van onze zonden en de Heiland volgen door zijn geboden te onderhouden.

Hoe brengen we deze verandering aan? Hoe verankeren we de liefde van Christus in ons hart? Er is een eenvoudige dagelijkse oefening die het verschil kan uitmaken voor ieder lid van de kerk, met inbegrip van jullie, jongens en meisjes, jullie, jongemannen en jullie jongevrouwen, jullie alleenstaanden en jullie, vaders en moeders.

Die eenvoudige oefening is: vraag je hemelse Vader elke dag opnieuw in je ochtendgebed of Hij je wil laten zien hoe je die dag een van zijn dierbare kinderen kunt helpen. Laat je hart die dag vervuld zijn met geloof en liefde en kijk rond of iemand je hulp nodig heeft. Blijf je concentreren, net zoals de honingbijen zich op de bloemen concentreren waaruit ze nectar en stuifmeel halen. Als je dat doet, zal je spiritualiteit toenemen en zul je ongedachte manieren ontdekken om je naasten te dienen.

President Thomas S. Monson heeft verklaard dat onze hemelse Vader in veel gevallen iemands gebeden verhoort door middel van ons — door u en mij — door onze vriendelijke woorden en daden, door een kleine, liefdevolle geste.

En president Spencer W. Kimball heeft ooit gezegd: ‘God ziet ons echt en waakt over ons. Maar Hij voorziet

meestal door een ander in onze behoeften. Daarom is het van essentieel belang dat wij elkaar dienen’ (*Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball* [2006], p. 92.)

Het lijdt voor mij geen twijfel dat als u dat doet — thuis, op school, op uw werk, en in de kerk — dat de Geest u zal leiden en u zult zien wie behoefte heeft aan hulp die alleen u kunt geven. U zult door de Geest geroerd worden en gemotiveerd zijn om de wereld ten goede te beïnvloeden met de zuivere liefde van Christus en zijn evangelie.

En denk eraan, zoals het kleine druppeltje honing dat het ene bijtje aan de bijenkorf bijdroeg, kunnen wij, door al die tienduizenden, zelfs miljoenen christelijke daden en gebeden om Gods liefde voor zijn kinderen te verspreiden, voor een samengesteld positief effect zorgen dat het Licht van Christus in deze steeds duisterder wereld zal brengen. Verenigd zullen we liefde en mededogen in ons eigen gezin brengen, en aan de eenzamen, de armen, de ontmoedigen, en aan de kinderen van onze hemelse Vader die op zoek zijn naar waarheid en vrede.

Het is mijn nederig gebed, broeders en zusters, dat we in onze dagelijkse gebeden om de inspiratie vragen om iemand te vinden voor wie we iets goeds kunnen doen, en dat iets kan ook gewoon een gesprek over een van de evangeliewaarheden of ons getuigenis zijn. Zodat we aan het eind van de dag ‘ja’ kunnen antwoorden op de vraag: ‘Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan? Mij waar nood was ter hulpe gegord?’ (*Heilige lofzangen*, 193).

Dit is Gods werk. Dat wij ons werk net zo getrouw zullen doen als de kleine toegewijde honingbijen hun werk doen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Mexico-Stad (Mexico)

Ouderling Larry Echo Hawk
van de Zeventig

'Kom tot Mij, o gij huis Israëls'

Door tot onze Heiland, Jezus Christus, te komen en ons hart te reinigen, zorgen we ervoor dat de grote beloften van het Boek van Mormon worden vervuld.

Tijdens de Vietnamoorlog meldde ik me als vrijwilliger bij de mariniers van de Verenigde Staten aan. Toen ik in Quantico (Virginia) aankwam en een basistraining kreeg, moest ik samen met 54 andere nieuwe mariniers vóór mijn bed in de barakken in de houding staan. Mijn nieuwe drilsergeant, een taaie, door de oorlog geharde veteraan, trapte de deur open en kwam de barak binnen, uitspraken gelaardeerd met grofheden schreeuwend.

Na die afschrikwekkende introductie ging hij de rij met rekruten af en stelde ze allemaal een paar vragen. De drilsergeant vond zonder uitzondering bij elke rekrut wel iets dat hij met vulgaire taal hardop belachelijk kon maken. Elke marinier in de rij schreeuwde zijn antwoord zoals bevolen terug: 'Ja, sergeant!' of 'Nee, sergeant!' Ik kon niet precies zien waar hij mee bezig was, want we hadden het bevel gekregen om in de houding te staan en recht naar voren te kijken. Toen ik aan de beurt was, merkte ik dat hij mijn plunjezak pakte en de inhoud ervan op de matras achter mij leeggooide. Hij bekeek mijn

spullen en ging weer voor me staan. Ik zette me schrap voor zijn aanval. Hij hield mijn boek-van-mormon vast. Ik had verwacht dat hij tegen me zou schreeuwen. In plaats daarvan ging hij dichterbij me staan en fluisterde: 'Ben je mormoon?'

Zoals bevolen schreeuwde ik: 'Ja, sergeant!'

Ik ging weer van het ergste uit. Hij zei echter even niets, hield het Boek van Mormon omhoog en vroeg zachtjes: 'Geloof jij in dit boek?'

Weer schreeuwde ik: 'Ja, sergeant!'

Op dat moment wist ik zeker dat hij minachtende woorden over mormonen of over het Boek van Mormon zou schreeuwen, maar hij zei niets en stond daar maar. Na een tijdje liep hij terug naar mijn bed en legde voorzichtig mijn boek-van-mormon terug. Toen liep hij langs me heen en ging verder met de overige rekruten met grove taal belachelijk te maken en te kleineren.

Ik heb me vaak afgevraagd waarom die grove sergeant van de mariniers me die dag spaarde. Maar ik ben blij dat ik zonder twijfel kon zeggen: 'Ja, ik ben lid van De Kerk

van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen' en: 'Ja, ik weet dat het Boek van Mormon waar is.' Ik heb dat getuigenis als waardevol geschenk door de Heilige Geest en de hulp van twee zendingen en een quorumadviseur priesters ontvangen.

Toen ik veertien was, liet ik me dopen nadat twee zendingen, Lee Pearson en Boyd Camphuysen, mijn familie in het herstelde evangelie van Jezus Christus hadden onderwezen. Twee jaar later moedigde mijn quorumadviseur priesters, Richard Boren, mij aan om het Boek van Mormon te lezen. Dus deed ik dat. Ik las elke avond minstens tien pagina's totdat ik het uit had.

Op het titelblad staat dat het 'gericht [is] tot de Lamanieten, die een overblijfsel zijn van het huis Israëls; en ook tot de Joden en de andere volken.' In de inleiding tot het Boek van Mormon: eveneens een testament aangaande Jezus Christus, staat dat de Lamanieten 'de voorouders van de indianen zijn.' Toen ik in het Boek van Mormon las, leek het alsof het over mijn voorouders, de indianen, ging. Er staat een verhaal over een volk in, waarvan een gedeelte later de Lamanieten werd genoemd, dat rond 600 v.C uit Jeruzalem naar een 'land van belofte' (1 Nephi 2:20) trok. Het is een kroniek van Gods handelingen met dit volk, dat ergens in Amerika leefde. Er staat een verslag in van de bediening van Jezus Christus, die na zijn opstanding bij hen was. Uit passages in het Boek van Mormon valt op te maken dat ze over heel Amerika en de eilanden van de nabijgelegen zeeën werden verspreid (zie Alma 63:9–10). Hun profeten voorzagen dat er vele menigten van de andere volken uiteindelijk naar dit beloofde land zouden komen, dat Gods toorn over de Lamanieten zou worden

uitgestort en dat ze zouden worden verstrooid, geslagen en bijna uitgeroeid (zie 1 Nephi 13:10–14).

Mijn overgrootvader, Echo Hawk, een Pawnee-indiaan, is in het midden van de negentiende eeuw geboren, in wat nu Nebraska heet. Toen hij negentien was, werd het Pawnee-volk gedwongen om 9,3 miljoen hectare van hun land aan de kolonisten af te staan. In 1874 werd het Pawnee-volk een paar honderd kilometer naar een klein reservaat in het indiaanse territorium van Oklahoma afgevoerd. Toen het Pawnee-volk in Oklahoma was aangekomen, was hun aantal gedaald van twaalfduizend naar zevenhonderd. De Pawnee werden net als andere stammen verstrooid, geslagen en bijna uitgeroeid.

In het Boek van Mormon staat een bijzondere boodschap voor afstammelingen van de Lamanieten, een overblijfsel van het huis Israëls. Nephi gaf deze boodschap toen hij het visioen van zijn vader over de laatste dagen uitlegde: 'En te dien dage zal het overblijfsel van ons nageslacht weten

dat het van het huis Israëls is en dat het het verbondsvolk des Heren is; en dan zullen zij weten en tot de kennis van hun voorvaderen komen, en ook tot de kennis van het evangelie van hun Verlosser, dat door Hem aan hun vaderen werd bediend; aldus zullen zij tot de kennis van hun Verlosser komen en tot de kenmerkende punten van zijn leer, zodat zij zullen weten hoe zij tot Hem kunnen komen en worden gered' (1 Nephi 15:14).

Het Boek van Mormon is heilige Schriftuur. De volheid van het eeuwige evangelie staat erin. De profeet Joseph Smith heeft geschreven dat 'het Boek van Mormon het nauwkeurigste boek op aarde en de sluitsteen van onze godsdienst is, en dat de mens dichter bij God komt door zich aan de leringen erin te houden, dan door welk ander boek ook' (*Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* [2007], p. 64). Derhalve staat er een boodschap aan alle volken in de wereld in.

Toen ik op mijn zeventiende het Boek van Mormon voor het eerst las, richtte ik mij op Moroni's belofte:

'En wanneer gij deze dingen ontvangt, spoor ik u aan God, de eeuwige Vader, in de naam van Christus te vragen of deze dingen niet waar zijn; en indien gij vraagt met een oprecht hart, met een eerlijke bedoeling en met geloof in Christus, zal Hij de waarheid ervan aan u openbaren door de macht van de Heilige Geest' (Moroni 10:4).

Toen ik knielde en in gebed ging, ontving ik een krachtig getuigenis dat het Boek van Mormon waar was. Met dat getuigenis heb ik mijn levenskoers uitgestippeld.

Ik moedig alle volken aan om het Boek van Mormon: eveneens een testament aangaande Jezus Christus, te lezen.

Ik vraag in het bijzonder het overblijfsel van het huis van Israëel, de nakomelingen van het volk van het Boek van Mormon, waar u zich ook bevindt, om het Boek van Mormon telkens opnieuw te lezen. Leer van de beloften die in het Boek van Mormon staan. Volg de leringen en het voorbeeld van Jezus Christus. Sluit verbonden met de Heer en leef ze na. Laat de Heilige Geest u leiden.

Ik sluit af met de woorden van Amaleki, een van de profeten in het Boek van Mormon: 'En nu, mijn geliefde broeders, zou ik willen dat gij tot Christus komt, die de Heilige Israëls is, en deelhebt aan zijn heil en de kracht van zijn verlossing. Ja, komt tot Hem en geeft Hem uw gehele ziel als een offerande, en volhardt in vasten en gebed, en blijft standvastig tot het einde; en zo waar als de Here leeft, zult gij zalig worden' (Omni 1:26).

Door tot onze Heiland, Jezus Christus, te komen en ons hart te reinigen, zorgen we ervoor dat de grote beloften van het Boek van Mormon worden vervuld. Daarvan getuig ik, in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

Ouderling Robert C. Gay
van de Zeventig

Wat zal een mens geven in ruil voor zijn ziel?

We moeten al onze zonden afleggen, groot of klein, om het eeuwige leven van de Vader te ontvangen.

De Heiland stelde zijn discipelen eens de volgende vraag: ‘Wat zal een mens geven in ruil voor zijn [ziel]?’¹

Over die vraag heeft mijn vader me jaren geleden eens goed aan het denken gezet. Vroeger lieten mijn ouders mij klusjes doen rondom het huis, waarvoor ik dan zakgeld kreeg. Met dat geld, iets meer dan 50 cent per week, ging ik vaak naar de film. Een bioscoopkaartje kostte destijds 25 cent voor een elfjarige. Ik had dus 25 cent over om chocoladerepen te kopen, die 5 cent per stuk kostten. Een film plus vijf chocoladerepen! Beter dan dat kon het bijna niet worden.

Alles liep gesmeerd tot ik twaalf werd. Toen ik op een middag in de rij stond, besepte ik dat een kaartje voor een twaalfjarige 35 cent was, wat dus minder repen betekende. Ik kon dat offer niet echt opbrengen en hield mezelf voor: Je ziet er nog net zo uit als vorige week. Daarop stapte ik naar voren en vroeg om het kaartje van 25 cent. Bij de kassa keek men er niet

van op, dus ik kocht net als altijd mijn vijf chocoladerepen in plaats van drie.

Ik was behoorlijk in mijn nopjes en ging na afloop snel naar huis om mijn vader over mijn slimme zet te vertellen. Terwijl ik alle details uit de doeken deed, zei hij niets. Toen ik klaar was, keek hij me alleen aan en zei: ‘Jongen, zou je je ziel voor een dubbelkje verkopen?’ Zijn woorden troffen me diep in mijn twaalfjarige hart. Die les is me altijd bijgebleven.

Jaren later stelde ik diezelfde vraag aan een minderactieve Melchizedekspriesterschapsdrager. Hij was een geweldige man die van zijn gezin hield. Hij was echter al jaren niet in de kerk geweest. Hij had een getalenteerde zoon die met een rondreizend team topsporters op zondag trainde en speelde. Dat team had meerdere grote kampioenschappen gewonnen. Ik drukte hem bij ons onderhoud op het hart dat hij als priesterschapsdrager de belofte had dat hij bij het grootmaken van zijn eed en verbond van het priesterschap ‘alles wat [onze]

Vader heeft’ zou ontvangen.² Toen vroeg ik hem: ‘Is een landstitel meer waard dan alles wat de Vader heeft?’ Hij zei vriendelijk: ‘Ik zie in wat u bedoelt’ en maakte een afspraak met zijn bisschop.

We laten ons zo gemakkelijk meeslepen door de wereld — ondanks onze goede bedoelingen. Onder die druk ligt ‘voorbijzien van het doel’³ constant op de loer. Iemand vroeg me onlangs: ‘Is één drankje nou zo erg?’ Ziet u in dat deze vraag van de tegenstander komt? Kaïn vroeg: ‘Wie is de Heer, dat ik Hem zou kennen?’⁴ en verloor later zijn ziel. Goedpraten van kleine zonden bezorgt Satan de overwinning. In ruil voor een fles melk⁵, een verkeerd gespelde naam⁶ en een linzengerecht⁷ hebben mensen hun eerstgeboorterecht en erfdeel verkwanseld.

Als we overwegen wat we in ruil geven voor de dubbeltjes of landstitels in ons leven, kunnen we onze daden net als Kaïn goedpraten, of Gods wil zoeken en die nastreven. De vraag die voor ons ligt is niet of er dingen zijn die we anders moeten doen, want die zijn er altijd. De vraag is veeleer of we voor de oproep aan onze ziel om de wil van de Vader te doen ‘terugdeinzen’ of die willen ‘volbrengen’.⁸

De Heer is blij met onze rechtschapenheid, maar vraagt van ons voortdurende bekering en overgave. In de Bijbel lezen we dat een rijke jongeling die de geboden in acht nam voor de Heiland knielde en vroeg wat hij moest doen om het eeuwige leven te beërven. Hij ging bedroefd heen toen de Heiland zei: ‘Eén ding ontbreekt u, [...] verkoop al wat gij hebt.’⁹

Een andere welgestelde maar wereldse man, de koning der Lamanieten en vader van Lamoni, stelde dezelfde vraag over het eeuwige leven: ‘Wat moet ik doen om uit

God te worden geboren, zodat deze goddeloze geest uit mijn borst wordt weggerukt, en om zijn Geest te ontvangen[?] [...] Ik zal afstand doen van mijn koninkrijk om die grote vreugde te kunnen ontvangen.’¹⁰

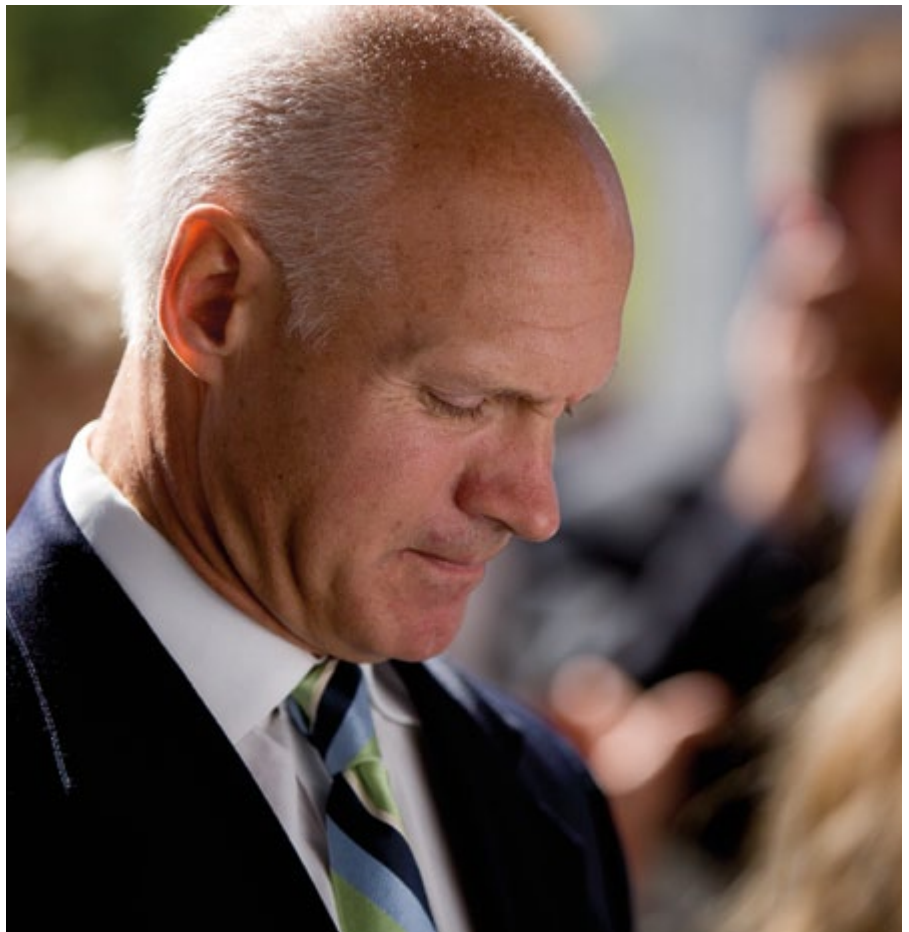
Weet u nog het antwoord dat de Heer door zijn dienstknecht Aäron aan de koning gaf? ‘Indien gij u bekeert van al uw zonden, en u neerbuigt voor God en zijn naam in geloof aanroept, gelovende dat gij zult ontvangen, dan zult gij de hoop ontvangen waarnaar gij verlangt.’¹¹

Toen de koning begreep welk offer was vereist, verootmoedigde hij zich, wierp hij zich ter aarde en bad: ‘O God, [...] ik zal al mijn zonden afleggen om U te kennen.’¹²

Dat is wat de Heiland in ruil van ons verlangt: we moeten al onze zonden afleggen, groot of klein, om het eeuwige leven van de Vader te ontvangen. We moeten afzien van goedpraterij, smoesjes, rationalisaties, tegensputteren, uitstellen, schone schijn, hoogmoed, afkeurende gedachten en eigenzinnigheid. We moeten ons van alle wereldsgezindheid ontdoen en het beeld van God in ons gelaat aannemen.¹³

Broeders en zusters, die opdracht omvat meer dan alleen slechte dingen nalaten. Met een vijand die niet stilzit, moeten wij ook in actie komen en niet in ‘onnadenkende gevoelloosheid’¹⁴ blijven hangen. Het gelaat van God aannemen betekent elkaar dienen. Er zijn actieve en passieve zonden, en beide dienen we achter ons te laten.

Ik leerde die grote waarheid als zendingspresident in Afrika. Ik was onderweg naar een bijeenkomst toen ik een jongetje alleen aan de kant van de weg onbedaarlijk zag huilen. Een stem in mij zei: ‘Stop en help dat jongetje.’ Ik wuifde die stem vrijwel meteen weg met het excuus: ‘Je kunt

niet stoppen. Dan kom je te laat. Je presideert de bijeenkomst en kunt niet te laat aan komen zetten.’

Toen ik bij het kerkgebouw aankwam, hoorde ik diezelfde stem weer zeggen: ‘Ga dat jongetje helpen.’ Daarop gaf ik mijn autosleutels aan een kerklid, Afasi geheten, en vroeg hem het jongetje bij me te brengen. Ongeveer twintig minuten later voelde ik een tikje op mijn schouder. Het jongetje was buiten.

Hij was ongeveer tien jaar oud. We kwamen er achter dat zijn vader dood was en zijn moeder in de gevangenis zat. Hij woonde ergens in de sloppenwijken van Accra bij iemand in die hem van eten en onderdak voorzag. Ter vergoeding daarvan verkocht hij gedroogde vis op straat. Maar na een dag venten voelde hij dat er een gat in zijn broekzak zat. Hij was al zijn verdiende centen kwijt. Afasi en ik wisten meteen dat als hij zonder het geld terugkwam, hij voor leugenaar

zou worden uitgemaakt, ongetwijfeld een pak slaag zou krijgen en daarna op straat zou worden gezet. Juist op dat moment van paniek had ik hem die eerste keer gezien. We brachten hem tot bedaren, voorzagen hem van het benodigde geld en brachten hem terug naar de plek waar hij woonde.

Die avond op weg naar huis besepte ik dat ik twee grote waarheden had geleerd. Ten eerste wist ik meer dan ooit dat God om ieder van ons geeft en ons nooit in de steek zal laten; en ten tweede wist ik dat we altijd ‘terstond’¹⁵ gehoor moeten geven aan de innerlijke stem van de Geest, waar die ons ook heenvoert en ongeacht de angsten of ongemakken die ermee gepaard kunnen gaan.

Op een dag vroegen de discipelen aan de Heiland wie de grootste in het koninkrijk der hemelen was. Hij vertelde ze dat ze zich moesten bekeren, verootmoedigen en volgbaar worden als een klein kind. Vervolgens zei Hij: ‘De Zoon des mensen is gekomen

om het verlorene te behouden.¹⁶ Met die ene zin omschreef Hij onze opdracht. Wij moeten anderen de reddende hand toesteken — de verlorenen, de laatsten en de geringsten. Zonde vermijden is niet genoeg; wij moeten ‘zijn kruis [...] opnemen’¹⁷ en ‘gedreven [...] zijn’¹⁸ om anderen tot bekering te helpen. Met mededogen en liefde omarmen wij de verloren ziel¹⁹, geven wij gehoor aan het geroep van onbedaarlijk huilende weeskinderen, aan de smeekbeden van wie in duisternis en wanhoop verkeren²⁰ en aan de hulpkreten van familieleden in nood. ‘Satan hoeft niet van iedereen een Kaïn of Judas te maken [...]’, zei ouderling Neal A. Maxwell. ‘Hij hoeft capabele mensen alleen maar [...] beschaafde afzijdigheid te laten voorstaan.’²¹

Onlangs kwam er na een ringconferentie een jongeman op me af. Hij vroeg: ‘Houdt God van mij?’ Moge uit ons leven van dienstbetoon altijd blijken dat God niemand in de steek laat.

Op de vraag: ‘Wat zal een mens geven in ruil voor zijn ziel?’ wil Satan ons onze ziel laten verkopen voor de chocoladerepen en kampioenschappen van deze wereld. De Heiland roept ons echter op, zonder wereldse beloning, om onze zonden weg te doen, zijn gelaat aan te nemen en daarmee het hart te raken van de mensen om ons heen. In ruil daarvoor kunnen wij alles ontvangen wat God heeft, hetgeen groter is dan alle aardse schatten bij elkaar.²² Is dat niet onvoorstelbaar?

Onlangs was ik in Nicaragua op bezoek bij een gezin in een bescheiden huisje, waar ik de volgende spreuk las: ‘Mijn getuigenis is mijn kostbaarste bezit.’ Dat geldt ook voor mij. Mijn getuigenis is de schat van mijn ziel. Met een oprecht hart getuig ik tot u dat deze kerk de ware kerk van God is, dat onze Heiland aan het hoofd ervan staat en er leiding aan geeft door zijn gekozen profeet. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Matteüs 16:26.
2. Leer en Verbonden 84:38.
3. Jakob 4:14.
4. Mozes 5:16.
5. Een fles afgeroomde melk was de inzet van een geschil tussen de vrouw van Thomas B. Marsh en mevrouw Harris, die hadden afgesproken hun opbrengsten te bundelen om kaas te maken. Toen mevrouw Harris merkte en klaagde dat mevrouw Marsh de melk afroemde en de room achterhield, leidde dat tot onenigheid tussen de beide vrouwen. Thomas Marsh legde de kwestie voor aan de bisschop, die mevrouw Harris in het gelijk stelde. De zaak ging van de bisschop naar de hoge raad en vandaar naar het Eerste Presidium, waarbij allen besloten dat mevrouw Marsh fout zat. Dat dreef een wig tussen Thomas Marsh en de andere kerkleiders. Niet lang daarna getuigde Thomas Marsh voor een magistraat in Missouri dat de mormonen de staat Missouri vijandig gezind waren. (Zie George A. Smith, ‘Discourse’, *Deseret News*, 16 april 1856, p. 44.)
6. Toen de profeet Joseph Smith een zendingsoproep liet uitgaan naar Simonds Ryder, ontdekte Ryder dat zijn naam in de gedrukte openbaring als ‘Rider’ was gespeld. Hij stoorde zich daaraan, werd mede daardoor avfallig en smeerde uiteindelijk samen met anderen de profeet met pek en veren in. Ryder wist niet dat Joseph Smith openbaringen gewoonlijk dicteerde en liet opschrijven en geen hand had in de spelling. (Zie Milton V. Backman jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838* [1983], pp. 93–94; Donald Q. Cannon en Lyndon W. Cook, red., *Far West Record: Minutes of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830–1844* [1983], p. 286.)
7. In Genesis 25 staat dat Esau zijn eerstgeboorterecht aan Jakob verkocht in ruil voor brood en een linzengerecht (zie vers 34).
8. Zie Leer en Verbonden 19:18–19.
9. Zie Marcus 10:21–22.
10. Alma 22:15.
11. Alma 22:16.
12. Alma 22:18.
13. Zie Alma 5:14–19.
14. Alma 60:7.
15. Marcus 1:18.
16. Matteüs 18:11.
17. Jakob 1:8.
18. Leer en Verbonden 58:27.
19. Zie Lucas 15:11–32.
20. Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:15–16.
21. Neal A. Maxwell, *Deposition of a Disciple* (1976), p. 88.
22. Zie Leer en Verbonden 19:38.

Ouderling Scott D. Whiting
van de Zeventig

De tempelnorm

De hoge normen voor de tempelbouw die de kerk hanteert, zijn een zinnebeeld van hoe we zelf moeten leven.

Toen ik onlangs een rondleiding door de mooie Brigham Citytempel (Utah) kreeg, moest ik denken aan de tijd dat ik coördinator was tijdens het open huis, de herinwijding en de culturele viering van de historische Laietempel (Hawaiï).

Een paar maanden voordat de uitgebreide renovatie voltooid was, kreeg ik een rondleiding met de algemeen bestuurder van de afdeling tempelzaken, ouderling William R. Walker, en andere afdelingsmedewerkers. Daarnaast waren er verschillende leden van het aannemersbedrijf aanwezig. We kregen de rondleiding deels omdat we de vooruitgang en kwaliteit van het verrichte werk moesten overzien. Toen we die rondleiding kregen, was het werk al voor 85 procent klaar.

Toen we door de tempel liepen, observeerde ik hoe ouderling Walker en de andere medewerkers het werk controleerden en met de aannemer overlegden. We gingen van de ene naar de andere ruimte. Af en toe zag ik iemand met zijn hand langs de muur strijken. Daarna wreef hij soms zijn vingers over elkaar en sprak de algemeen aannemer erop aan: 'Ik voel gruis van deze muur af komen. Gruis voldoet niet aan de tempelnorm. U zult deze muur opnieuw moeten

schuren en polijsten.' De aannemer maakte overal plichtsgetrouw aantekeningen van.

We kwamen in het gedeelte van de tempel waar gewoonlijk nooit iemand komt. Dezelfde man hield ons tegen en richtte onze aandacht op een prachtig nieuw glas-in-loodraam. Het raam was ongeveer een halve meter breed en bijna twee meter hoog, en er zat een klein geometrisch patroon in. Hij wees een klein, gekleurd, glazen vierkantje van zo'n vijf bij vijf centimeter in het patroon aan en zei: 'Dit vierkantje staat scheef.' Ik keek er eens goed naar, maar volgens mij stond het vierkantje gewoon recht. Maar toen ik van dichtbij keek en het opmat, zag ik dat het kleine vierkantje inderdaad fout geplaatst was en drie millimeter scheef stond. De aannemer kreeg te horen dat hij het raam moest laten vervangen omdat het niet aan de tempelnorm voldeed.

Ik geef toe dat ik me erover verbaasde dat we een heel raam moesten vervangen omdat er zo'n kleine, nauwelijks waarneembare afwijking in zat. Niemand zou dit raam op deze afgezonderde plek in de tempel toch ooit zien of opmerken?

Toen ik die dag naar huis reed, dacht ik na over alles wat ik van deze ervaring geleerd had, of in elk geval,

wat ik geleerd dacht te hebben. Een paar weken later kreeg ik weer een rondleiding door de tempel, die tegen die tijd voltooid was. Toen kreeg ik pas een helder begrip van de rondleiding die ik eerder had gekregen.

Ik liep de volledig gerenoveerde Laietempel (Hawaiï) binnen en was diep onder de indruk dat hij zo mooi en secuur was afgewerkt. U begrijpt vast wel hoe benieuwd ik was toen ik naar de muren 'met gruis' en het 'raam met de fout' toeliep. Zou de aannemer de muren opnieuw geschuurd en gepolijst hebben? Zou hij er echt een nieuw raam in gezet hebben? Het verbaasde mij dat er geen gruis meer van de muren af kwam en dat de muren met mooi behang waren bedekt. Eerst dacht ik: dus zo heeft de aannemer het gruis weggewerkt — hij heeft het bedekt. Maar nee, later kwam ik erachter dat ze toch al van plan waren om deze muren te behangen. Ik vroeg mij af: als de muren toch behangen werden, wat doet een beetje, nauwelijks zichtbaar gruis er dan toe? Ik ging snel naar de plek met het raam met de fout. Het verbaasde mij dat er recht vóór het raam een mooie potplant stond die tot het plafond reikte. Opnieuw dacht ik: dus zo heeft de aannemer het scheve vierkantje weggewerkt — hij heeft het verstopt. Ik kwam dichtbij en duwde de bladeren van de plant opzij. Ik moest glimlachen omdat ik zag dat er een nieuw raam in zat. Het vierkantje dat eerst scheef stond, stond nu recht en effen in het patroon. Later kwam ik erachter dat de plant vóór het raam toch al deel van het interieur zou uitmaken.

Waarom was het zo belangrijk dat er een beetje gruis of een scheef raam verholpen en zelfs vervangen werd, ondanks dat het maar weinig mensen zou opvallen? Waarom moest

een aannemer zich aan zulke hoge normen houden?

Terwijl ik met dergelijke gedachten de tempel uitliep, kreeg ik mijn antwoord toen ik omhoog keek en op gerenoveerde buitenmuur ‘De Here gewijd — het huis des Heren’ zag staan.

Dat is precies wat de tempels van deze kerk zijn. Wij mogen van die heilige gebouwen gebruik maken en er heilige heilsverordeningen in verrichten. Maar niemand hoeft zich af te vragen van wie het huis werkelijk is. Door tot in de kleinste details aan die strenge bouweisen te voldoen, tonen we liefde en respect voor de Heer Jezus Christus, en laten we aan iedereen zien dat we de Eigenaar van het huis vereren en aanbidden.

De Heer openbaarde aan de profeet Joseph Smith dat hij in Nauvoo een tempel moest bouwen en droeg hem op:

‘Komt met al uw goud en uw zilver en uw edelstenen en met al uw antiquiteiten; en met allen die verstand hebben van antiquiteiten; [...] en brengt [...] alle kostbare bomen der aarde;

‘[...] en bouwt een huis voor mijn naam, voor de Allerhoogste om erin te wonen.’¹

Koning Salomo gaf in oudtestamentische tijden het voorbeeld door een tempel met enkel het beste materiaal en vakmanschap voor de Heer te bouwen.² We bouwen de tempels van de kerk met gepaste soberheid nu nog steeds op die manier.

Hoewel wij, stervelingen, misschien niet zien of voelen wat eraan scheelt, heb ik geleerd dat de Heer weet of wij ons uiterste best doen. Hij weet ook of wij zó proberen te leven dat wij de tempelzegeningen waardig zijn. De Heer heeft gezegd:

‘En voor zoverre mijn volk een

huis voor Mij bouwt in de naam des Heren, en niet duldt dat er iets onreins binnengaat, zodat het niet verontreinigd wordt, zal mijn heerlijkheid erop rusten;

‘ja, en mijn tegenwoordigheid zal daar zijn, want Ik zal er binnengaan, en alle reinen van hart die er binnengaan, zullen God zien.

‘Doch indien het wordt verontreinigd, zal Ik het niet binnengaan, en zal mijn heerlijkheid er niet zijn, want Ik wil geen onheilige tempelen binnengaan.’³

Net als de aannemer moeten wij, als we ons bewust worden dat we iets doen dat niet in overeenstemming met de leringen van de Heer is, of als we niet ons uiterste hebben gedaan, zo snel mogelijk onze fouten herstellen en erkennen dat we onze zonden niet voor de Heer kunnen verbergen. We mogen dit niet vergeten: ‘Wanneer wij trachten onze zonden te

bedekken [...], dan trekken de hemelen zich terug; de Geest des Heren is gegriefd.’⁴

Ik heb ook geleerd dat de hoge normen van de tempelbouw die de kerk hanteert, een zinnebeeld zijn van hoe we zelf moeten leven. Wij kunnen de leringen waar de apostel Paulus de leden van de vroegchristelijke kerk in onderwees, op onszelf toepassen:

‘Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?

‘Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!’⁵

Wij zijn allemaal van het beste materiaal gemaakt. Wij zijn het wonderbaarlijke resultaat van goddelijk vakmanschap. Maar als we de toerekeningsvatbare leeftijd bereiken en ons op het slagveld van zonde en verleiding begeven, kan het gebeuren dat onze eigen tempel aan een renovatie of reparatie toe is. Misschien zijn er muren in ons waar gruis vanaf komt of die gepolijst moeten worden, of zijn de ramen van onze ziel aan vervanging toe, zodat wij op heilige plaatsen kunnen staan. Gelukkig houden de tempelnormen waar wij aan moeten voldoen niet in dat we volmaakt moeten zijn, ook al streven we daarnaar, maar dat we de geboden onderhouden en als discipel van Jezus Christus leven. Het is mijn gebed dat wij allemaal ons best doen om de zegeningen van de tempel waardig te zijn door de nodige veranderingen aan te brengen, en door fouten en onvolmaaktheden ongedaan te maken, zodat Gods Geest altijd bij ons zal blijven. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Leer en Verbonden 124:26–27.
2. Zie 1 Koningen 6–7.
3. Leer en Verbonden 97:15–17.
4. Leer en Verbonden 121:37.
5. 1 Korintiërs 3:16–17; zie ook vs. 19.

Ouderling Neil L. Andersen

van het Quorum der Twaalf Apostelen

De beproeving van uw geloof

Zoals metaal in een hoogoven in staal verandert, zal er zich, als we getrouw blijven in de vurige beproeving van ons geloof, een spirituele zuivering voordoen en zal onze geestelijke kracht toenemen.

Toen mijn vrouw, Kathy, en ik tien jaar geleden in São Paulo, Brazilië, woonden, was David Marriott president van het zendingsgebied São Paulo-Interlagos. Hij en zijn vrouw, Neill, en hun zoons Will, Wesley en Trace woonden bij ons in de buurt. Ze hadden hun huis, hun bedrijf en veel familieleden achtergelaten om gehoor te geven aan de oproep van de profeet om een zending te vervullen.

President Marriott belde mij op een middag. Hun dierbare, rechtschapen 21-jarige dochter, Georgia, die viool studeerde aan de universiteit van Indiana, was aangereden door een truck toen ze na de kerk naar huis fietste. Aanvankelijk was haar toestand stabiel. Uren later verslechterde die snel.

Familie en vrienden begonnen te bidden en vasten voor een wonder voor Georgia. Haar moeder vloog 's avonds uit Brazilië naar huis. Toen ze de volgende dag in Indiana aankwam, werd ze door haar oudere kinderen opgewacht, die haar in tranen mededeelden dat Georgia was overleden.

Ik sloeg de familie Marriott gade in deze tragische tijd en in de maanden en jaren daarna. Ze huilden, ze baden, ze spraken over Georgia, ze voelden intens verdriet, maar hun geloof wankelde niet. In de ochtendbijeenkomst hoorden we over soortgelijk geloof in de schitterende levens van de families Bowen en Wilberger.¹

De gave van geloof is een onbetaalbare spirituele begiftiging. ‘Dit nu is het eeuwige leven,’ bad Jezus, ‘dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.’²

Ons geloof concentreert zich op God, onze Vader, en op zijn Zoon, Jezus Christus, die onze Heiland en Verlosser is. Het wordt geschraagd door onze kennis dat de volheid van het evangelie is hersteld, dat het Boek van Mormon het woord van God is, en dat er profeten en apostelen zijn die de sleutels van het priesterschap bezitten. We koesteren ons geloof, ontwikkelen ons geloof, bidden om meer geloof en doen al het mogelijk om ons geloof te beschermen en te verdedigen.

De apostel Petrus sprak over iets wat hij 'de beproeving van uw geloof'³ noemde. Hij had het zelf ondervonden. Denk aan Jezus' woorden:

'Simon [...] de satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe, 'maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken.'⁴

Petrus bemoedigde anderen aldus: 'Laat de vuurgloed, die tot beproeving dient, u *niet* bevreemden, alsof u iets vreemds overkwame.'⁵

Deze vurige beproevingen zijn bedoeld om u sterker te maken, maar ze kunnen uw geloof in de Zoon van God in principe ook verminderen en zelfs vernietigen, en ook uw voornemen om u aan uw beloften aan Hem te houden, verzwakken. Deze beproevingen zijn vaak vermomd, waardoor ze moeilijk te onderkennen zijn. Ze zetten zich vast in onze zwakheden, onze kwetsbaarheden, onze gevoeligheden, of in datgene wat ons het meeste raakt. Een echte maar hanteerbare test voor de een kan een vurige beproeving voor de ander zijn.

Hoe blijft u 'standvastig en onveranderlijk'⁶ in een beproeving? U richt zich op de zaken waarmee u uw geloof heeft opgebouwd — u oefent geloof in Christus, u bidt, u overdenkt de Schriften, u bekeert zich, u houdt zich aan de geboden en u dient anderen.

Als uw geloof wordt beproefd — wat u ook doet, keer u niet af van de kerk! Afstand nemen van het koninkrijk Gods ten tijde van een geloofsbeproeving is hetzelfde als de veiligheid

van een schuilkelder te verlaten terwijl er een wervelstorm aan komt.

De apostel Paulus heeft gezegd: 'Zo zijt gij geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods.'⁷ Het is in het heiligdom van de kerk dat we ons geloof beschermen. Daar komen we samen met andere gelovigen, we bidden en krijgen antwoord op onze gebeden, zingen lof, en geven ons getuigenis van de Heiland, dienen elkaar en voelen de Geest van de Heer. We nemen deel aan het avondmaal, ontvangen de zegeningen van het priesterschap, en bezoeken de tempel. De Heer heeft verklaard: 'In de verordeningen [...] is de macht der goddelijkheid kenbaar.'⁸ Als u wordt geconfronteerd met een geloofstest is het mijn raad om binnen de veiligheid van het huisgezin Gods te blijven. Daar is altijd plek voor u. Er is geen beproeving zo zwaar dat we die niet samen kunnen overwinnen.⁹

President Thomas S. Monson heeft gezegd: 'Het morele kompas van de maatschappij heeft [zich in hoog tempo ontwikkeld]. Gedrag dat vroeger als ongepast en immoreel werd beschouwd, wordt nu [...] door velen als aanvaardbaar gezien.'¹⁰

Er zijn veel oudere alleenstaanden in de kerk. Hoewel hun leven zich anders heeft ontvouwd dan ze verwacht hadden, houden zij zich aan de wet van kuisheid.¹¹ Dat kan een beproeving van hun geloof zijn. Ik uit mijn diepe respect en bewondering voor deze discipelen van Christus.

'God [heeft] geboden dat het heilige voortplantingsvermogen alleen gebruikt mag worden tussen een man en een vrouw die wettig met elkaar gehuwd zijn.'¹² In het Nieuwe Testament stelde de Heiland een hogere norm voor zijn volgelingen toen Hij verklaarde: 'Een ieder, die een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk met haar gepleegd.'¹³ Hij leerde ons anderen niet te veroordelen, maar was niet bang om openhartig te zijn: 'Ga heen' zei Hij, 'zondig van nu af niet meer!'¹⁴

Ons gezin heeft een vriendin. U kent wellicht iemand zoals haar, of misschien lijkt u wel op haar. Ze is trouw, vervult haar roeping in de kerk, heeft een goede baan, is geliefd door haar familie, en hoewel ze graag was getrouwd en kinderen had gekregen, is ze alleenstaand. 'Ik nam het besluit', zei ze, 'om mijn vertrouwen [...] in Jezus Christus te stellen. Door regelmatig naar de tempel te gaan, behoud ik mijn eeuwige perspectief. Het herinnert mij eraan dat ik nooit alleen ben. Ik geloof dat mij [...] geen zegening zal worden onthouden [...] als ik mijn verbonden nakom, inclusief de wet van kuisheid.'¹⁵

Een andere vriend vervulde een uitmuntende zending, gevolgd door een zware academische studie. Hij hoopte een gezin te stichten. Zijn beproeving van geloof: homoseksuele gevoelens. Hij schreef mij onlangs: 'Er staat in mijn patriarchale zegen dat ik op een goede dag een gezin zal hebben. Of dat in dit leven plaatsheeft of het volgende,

dat weet ik niet. Maar wat ik wel weet is dat ik niets wil doen wat de zegeningen in gevaar brengt die God mij en mijn toekomstige nageslacht heeft beloofd. [...] De [wet van kuisheid] is een probleem, maar zijn we niet op aarde gekomen om problemen op te lossen en God te laten zien dat we Hem liefhebben en eerbiedigen [...] door zijn geboden na te leven? Ik ben gezegend met een goede gezondheid, het evangelie, een liefhebbende familie, en loyale vrienden. Ik ben dankbaar voor mijn vele zegeningen.¹⁶

De wereld protesteert: 'Hoe durf je zoveel te vergen?' De Heer antwoordt: 'Mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen. [...]

'Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn mijn wegen hoger dan uw wegen en mijn gedachten dan uw gedachten.'¹⁷

Deze twee discipelen van Christus en tienduizenden anderen hebben de belofte van de Heiland gevoeld: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.'¹⁸

Nog een beproeving. Er zijn er altijd een paar die de kerk in diskrediet willen brengen en geloof willen vernietigen. Tegenwoordig gebruiken ze daar het internet voor.

Bepaalde informatie over de kerk, hoe overtuigend het ook mag zijn, is gewoon niet waar. In 1985 kwam er een collega mijn kantoor in Florida binnenwandelen. Hij had een artikel in het tijdschrift *Time* gelezen over de schemerige oorsprong van het mormonisme. Het ging over een kort daarvoor ontdekte brief, naar verluidt door Martin Harris geschreven, die in tegenspraak was met wat Joseph Smith had gezegd over zijn vondst van de gouden platen.¹⁹

Mijn collega vroeg of deze nieuwe informatie het einde van de mormoonse kerk betekende. In het artikel werd iemand geciteerd die zei de kerk de rug toe te keren vanwege de inhoud van de brief. Later verlieten nog meer mensen de kerk.²⁰ Ik ben er zeker van dat het een beproeving van hun geloof was.

Een paar maanden later ontdekten deskundigen dat de brief een vervalsing was (wat de oplichter ook bekende). Ik weet nog goed dat ik hoopte dat de mensen die de kerk hadden verlaten vanwege dit bedrog terug naar de kerk zouden komen.

Sommigen trekken hun geloof in twijfel als ze een uitspraak lezen vele jaren geleden gedaan, die in tegenspraak met onze leer lijkt te zijn. Er is een belangrijk beginsel waaraan de leer van de kerk onderhevig is. De leer wordt door alle vijftien leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen verkondigd. Zij is niet weggestopt in een duistere

alinea van één toespraak. Ware beginselen worden vaak en door velen gepredikt. Onze leer is niet moeilijk te achterhalen.

De leiders van de kerk zijn eerlijk, maar niet volmaakt. Denk aan de woorden van Moroni: 'Veroordeelt mij niet wegens mijn onvolmaaktheid, noch mijn vader [...]; maar dankt liever God dat Hij u onze onvolmaaktheden heeft onthuld, opdat gij zult leren wijzer te zijn dan wij geweest zijn.'²¹

Joseph Smith heeft gezegd: 'Ik heb u nooit gezegd, dat ik volmaakt was; maar er zijn geen fouten in de openbaringen die ik heb onderricht.'²² Het wonder van Gods leidende hand in de geschiedenis en bestemming van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen kan slechts worden begrepen door zich er in geestelijke zin in te verdiepen. President Ezra Taft Benson heeft gezegd: 'Uiteindelijk staat ieder mens met zijn rug tegen de muur van het geloof, en daar moet hij zijn keuze bepalen.'²³ Weest niet verrast als het u overkomt!

Een beproeving is van nature moeilijk. Zij gaat gepaard met smart, verwarring, slapeloze nachten en kussens nat van de tranen. Maar onze beproevingen hoeven ons niet geestelijk fataal te worden. Ze hoeven ons niet weg te leiden van onze verbonden of van het huisgezin Gods.

'Bedenkt [...], het is op de rots van onze Verlosser, die Christus is, de Zoon Gods, dat gij uw fundament moet bouwen; zodat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, ja, zijn pijlen in de wervelwind, ja, wanneer al zijn hagel en zijn hevige storm u zullen striemen, die geen macht over u zullen hebben om u neer te sleuren [...], wegens de rots waarop gij zijt gebouwd, die een vast fundament is; en als de mensen op dat fundament bouwen, kunnen zij niet vallen.'²⁴

Zoals metaal in een hoogoven in staal verandert, zal er zich, als we getrouw blijven in de vurige beproeving van *ons* geloof, een spirituele zuivering voordoen en zal onze geestelijke kracht toenemen.

Ouderling D. Todd Christofferson heeft verteld wat hij van een beproeving leerde: 'Hoewel ik er toen flink onder leed, ben ik, nu ik erop terugkijk, dankbaar dat er geen snelle oplossing voor mijn probleem was. Omdat mijn omstandigheden mij er vele jaren bijna dagelijks toe dwongen om mij tot God te wenden, leerde ik hoe ik moest bidden, hoe ik antwoord op gebed kon krijgen, en hoe ik op een zeer praktische manier geloof in God kon hebben. Ik heb mijn Heiland en mijn hemelse Vader leren kennen op een manier die misschien anders aan mij voorbij was gegaan of waar ik anders veel langer over gedaan had. [...] Ik heb geleerd om met mijn hele hart op de Heer te vertrouwen. Ik heb geleerd om Hem dagelijks te raadplegen.'²⁵

Petrus omschreef deze ervaringen als 'kostbaarder dan [...] goud.'²⁶ De profeet Moroni voegde eraan toe dat op 'de beproeving van uw geloof'²⁷ een getuigenis volgt.

Ik ben mijn toespraak met mijn relaas over de familie Marriott begonnen. Vorige week troffen Kathy en ik hen bij Georgia's graf. Er zijn tien jaar voorbijgegaan. Familieleden en vrienden spraken over hun liefde voor en herinneringen aan Georgia. Er waren witte heliumbalonnen ter ere van haar leven. Georgia's moeder sprak in tranen zachtjes dat haar geloof was gegroeid en dat ze er nu meer vrede mee had. En de vader van Georgia vertelde mij rustig dat hij het beloofde 'getuigenis' had gekregen.

Uit geloof vloeien geloofsbeproevingen voort, die weer meer geloof tot gevolg hebben. In de gevangenis in Liberty putte de profeet Joseph Smith moed en troost uit de belofte van de Heer — een belofte die Hij u aanbiedt in uw geloofsbeproeving: 'Houd vol [...], vrees niet [...], want God zal met u zijn tot in alle eeuwigheid.'²⁸ Daarvan geef ik mijn heilige getuigenis, in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Shayne M. Bowen, 'Want Ik leef en gij zult leven', en Ann M. Dibb, 'Ik weet het. Ik leef het na. Ik vind het geweldig', in de zaterdagmorgenbijeenkomst van de algemene oktoberconferentie 2012
2. Johannes 17:3.
3. 1 Petrus 1:7.

4. Lucas 22:31–32.
5. 1 Petrus 4:12; cursivering toegevoegd.
6. Alma 1:25.
7. Efeziërs 2:19.
8. Leer en Verbonden 84:20.
9. Zie Mosiah 18:8–10.
10. Thomas S. Monson, 'Op heilige plaatsen staan', *Liahona*, november 2011, p. 82.
11. Zie Ezra Taft Benson, 'The Law of Chastity', *New Era*, januari 1988, pp. 4–7; 'The Law of Chastity'. In: *Brigham Young University 1987–88 Speeches* (1988), 1–5, speeches.byu.edu; zie ook *Evangeliebeginselen* (2009), pp. 237–245.
12. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, p. 129.
13. Matteüs 5:28.
14. Johannes 8:11.
15. Persoonlijke correspondentie, 2012.
16. Persoonlijke correspondentie, 2012.
17. Jesaja 55:8–9.
18. Johannes 4:27.
19. Zie Richard N. Ostling, 'Religion: Challenging Mormonism's Roots', *Time*, 20 mei 1985, p. 44.
20. Zie Gordon B. Hinckley, 'Lord, Increase Our Faith', *Ensign*, november 1987, p. 52.
21. Mormon 9:31.
22. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 558.
23. Ezra Taft Benson, 'The Book of Mormon Is the Word of God', *Ensign*
24. Helaman 5:12.
25. D. Todd Christofferson, 'Give Us This Day Our Daily Bread', CES-haardvuuravond, 9 januari 2011, lds.org/broadcasts.
26. 1 Petrus 1:7; zie ook 1 Petrus 4:13.
27. Ether 12:6.
28. Leer en Verbonden 122:9; President George Q. Cannon heeft gezegd: 'Hoe zwaar de beproeving ook is, hoe groot het verdriet ook is, of hoe groot de ellende, [God] zal ons nooit in de steek laten. Dat heeft Hij nooit gedaan en Hij zal het ook nooit doen. Dat kan Hij niet. Dat staat zijn wezen niet toe. Hij is onveranderlijk, Hij is gisteren dezelfde als vandaag, en Hij zal dezelfde zijn in de komende eeuwigheden. Wij kennen die God. Hij is onze vriend geworden doordat wij zijn evangelie gehoorzamen: en Hij zal aan onze zijde zijn. We kunnen in een brandende oven terecht komen, we kunnen door diepe wateren gaan, maar we zullen niet verteren noch verdrinken. We zullen uit al deze beproevingen en moeilijkheden beter en zuiverder tevoorschijn komen als we maar op God vertrouwen en zijn geboden onderhouden' ('Remarks', *Deseret Evening News*, Mar. 7, 1891, 4); zie ook Jeffrey R. Holland, 'Come unto Me', *Ensign*, april 1998, p. 16–23.

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Bescherm de kinderen

Niemand kan mijn pleidooi weerleggen om ons eensgezind in te zetten voor het welzijn en de toekomst van onze kinderen — het opkomend geslacht.

We weten allemaal wel hoe we ons voelen als een klein kind huilt en onze hulp wil. Een liefdevolle hemelse Vader geeft ons die gevoelens om ons ertoe aan te zetten zijn kinderen te helpen. Denkt u alstublieft aan die gevoelens tijdens mijn toespraak over onze verantwoordelijkheid om onze kinderen te beschermen en voor hun welzijn te zorgen.

Ik spreek vanuit het perspectief van het evangelie van Jezus Christus dat zijn heilsplan bevat. Dat is mijn roeping. Plaatselijke kerkleiders zijn verantwoordelijk voor een beperkt gebied zoals een wijk of een ring, maar een apostel draagt de verantwoordelijkheid om tot de gehele wereld te getuigen. Kinderen in iedere natie, van ieder ras en ieder geloof zijn kinderen van God.

Hoewel ik het niet heb over politiek of overheidsmaatregelen, kan ik, net zoals andere kerkleiders, niet voor het welzijn van de kinderen pleiten zonder dat dit implicaties heeft voor de keuzes die burgers, overheidspersonen en werknemers in particuliere organisaties maken. Wij hebben allemaal het gebod van de Heiland ontvangen om van elkaar te houden en voor elkaar te zorgen,

en in het bijzonder voor wie zwak en weerloos zijn.

Kinderen zijn heel kwetsbaar. Ze hebben weinig tot geen macht om zichzelf te beschermen of voor zichzelf te zorgen in zaken die essentieel zijn voor hun welzijn. Kinderen hebben anderen nodig die voor hen opkomen. Zij hebben beleidsmakers nodig die hun welzijn boven de zelfzuchtige belangen van volwassenen plaatsen.

I.

Het is schokkend hoe wereldwijd miljoenen kinderen het slachtoffer zijn van de misdadigheid en de zelfzucht van volwassenen.

In sommige door oorlog verscheurde landen worden kinderen gekidnapt om als soldaat in een strijdend leger te dienen.

Een rapport van de Verenigde Naties geeft aan dat ieder jaar bijna twee miljoen kinderen het slachtoffer zijn van prostitutie en pornografie.¹

Vanuit het perspectief van het heilsplan is een van de ergste dingen die je kunt doen een kind zijn geboorte te ontzeggen. Dit is een wereldwijde trend. Het nationale geboortecijfer in de Verenigde Staten is in vijftien jaar niet zo laag geweest² en de

geboortecijfers van de Europese en Aziatische landen zijn al vele jaren onder het peil van demografische instandhouding. Dit is niet alleen een godsdienstige kwestie. Naarmate de opkomende generaties kleiner in aantal worden, raken culturen en zelfs naties uitgehoud en zullen ze uiteindelijk verdwijnen.

Een oorzaak van het dalende geboortecijfer is abortus. Wereldwijd worden er naar schatting meer dan 40 miljoen abortussen per jaar verricht.³ Veel wetten staan abortus toe of stimuleren haar zelfs, maar in onze ogen is zij een groot kwaad. Een ander soort mishandeling die plaatsvindt tijdens de zwangerschap is de beschadiging van de foetus als gevolg van de ontoereikende voeding of drugsgebruik van de moeder.

Het is tragisch te noemen dat massa's kinderen al voor de geboorte worden geëlimineerd of beschadigd terwijl menigten onvruchtbare echtparen heel graag een baby willen adopteren.

Kindermishandeling of verwaarlozing na de geboorte is duidelijker zichtbaar voor de buitenwereld. Wereldwijd sterven jaarlijks bijna 8 miljoen kinderen vóór hun vijfde verjaardag, grotendeels als gevolg van ziekten die te behandelen en te voorkomen zijn.⁴ En de Wereldgezondheidsorganisatie vermeldt dat één op de vier kinderen lijdt aan een mentale en fysieke ontwikkelingsachterstand als gevolg van ondervoeding.⁵ Doordat we internationaal wonen en reizen worden wij als kerkleiders hier vaak mee geconfronteerd. Het algemeen jeugdwerkpresidium zegt dat er kinderen in omstandigheden leven 'die wij ons niet kunnen voorstellen.'⁶ Een moeder op de Filippijnen zei: 'Soms hebben we niet genoeg geld om te eten, maar het geeft niet,

want het biedt mij de gelegenheid om mijn kinderen over geloof te leren. We komen samen en bidden om hulp en de kinderen zien hoe de Heer ons zegent.⁷ In Zuid-Afrika kwam een jeugdwerkleidster een klein, eenzaam en verdrietig meisje tegen. Op haar liefdevolle vragen vertelde het meisje terneergedrukt dat ze geen moeder had, geen vader en geen grootmoeder — alleen een grootvader die voor haar zorgde. Zulke tragedies zijn schering en inslag op een continent waar veel ouders aan aids zijn gestorven.

Zelfs in rijke landen worden kleine kinderen beschadigd door verwaarlozing. Kinderen die in armoede opgroeien krijgen slechte gezondheidszorg en onvoldoende kansen in het onderwijs. Ook zij worden blootgesteld aan gevaar in hun fysieke en culturele omgeving en zelfs als gevolg van ouderlijke verwaarlozing. Ouderling Jeffrey Holland vertelde onlangs wat een heilige der laatste dagen die politieagent is had meegemaakt. Tijdens een onderzoek vond hij vijf jonge kinderen die bij elkaar gekropen op een vuile vloer zonder beddengoed probeerden te slapen terwijl hun moeder en anderen in het huis aan het drinken en feestvieren waren. In het appartement was geen eten om hun honger te stillen. Nadat de agent de kinderen in een in elkaar geflanst bed had gestopt, knielde hij neer en bad voor hun bescherming. Toen hij naar de deur liep, kwam een van hen, ongeveer zes jaar oud, hem achterna, greep zijn hand vast en smeekte: ‘Wilt u mij alstublieft adopteren?’⁸

We herinneren ons allemaal de leringen van de Heiland toen Hij een klein kind voor zijn volgelingen neerzette en verklaarde:

‘En een ieder, die zulk een kind ontvangt in mijn naam, ontvangt Mij.

‘Maar een ieder, die één dezer

kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee’ (Matteüs 18:5–6).

Denkend aan de gevaren waarvoor we kinderen moeten beschermen moeten we ook aan emotionele mishandeling denken. Ouders, verzorgers, leerkrachten of leeftijdgenoten die kinderen of jongeren neerhalen, pesten of vernederen, kunnen schade toebrengen die blijvender is dan lichamelijk letsel. Maken dat een kind of jongere zich waardeloos, niet geliefd of ongewenst voelt, kan ernstige, langdurige schade aan zijn of haar emotionele welzijn en ontwikkeling toebrengen.⁹ Jonge mensen die worstelen met een uitzonderlijke gesteldheid, aantrekking tot hetzelfde geslacht inbegrepen, zijn extra kwetsbaar en hebben liefde en begrip nodig — geen pesten of verbannen.¹⁰

Met de hulp van de Heer kunnen we ons bekeren en veranderen, en liefdevoller en behulpzamer voor onze kinderen worden — onze eigen kinderen en de kinderen om ons heen.

II.

De meest voorkomende fysieke of emotionele bedreigingen waaraan kinderen worden blootgesteld

komen voor binnen de relaties met hun ouders of verzorgers. President Thomas S. Monson heeft het gehad over wat hij noemde de ‘verfoeilijke daden’ van kindermishandeling, waarbij een ouder een kind lichamelijk of emotioneel heeft gebroken of misvormd.¹¹ Toen ik werkte voor het hooggerechtshof van Utah was ik zeer bedreefd wanneer ik de schokkende bewijslast van zulke gevallen moest doornemen.

Voor het welzijn van kinderen zijn van het grootste belang: of de ouders gehuwd zijn, de aard en tijdsduur van het huwelijk, en in bredere zin de cultuur en de verwachtingen die rond huwelijk en kinderopvoeding bestaan in het gebied waar zij wonen. Twee geleerden op het gebied van gezinswetenschappen verklaren: ‘Doorheen de geschiedenis was het huwelijk in de eerste plaats bedoeld voor voortplanting en kinderopvoeding. Het verschaft de culturele band tussen een vader en zijn kinderen doordat hij zich verbonden had met de moeder van zijn kinderen. Sinds kort echter worden kinderen meer en meer uit die centrale positie verdrongen.’¹²

Een professor in de rechten van Harvard beschrijft de huidige wetgeving en houding ten opzichte van huwelijk en scheiding als volgt: ‘Het [huidige] Amerikaanse verhaal over het huwelijk — zowel in de wetgeving als in de populaire literatuur — luidt ongeveer zo: het huwelijk is een relatie die voornamelijk bestaat voor de voldoening van de individuele echtgenoten. Als het deze functie niet meer vervult, mag men niemand iets kwalijk nemen en mogen beide echtgenoten het naar believen beëindigen. [...] Kinderen spelen nauwelijks een rol in het verhaal; op zijn best zijn ze figuranten op de achtergrond.’¹³

Onze kerkleiders hebben gewaar-
schuwd dat het huwelijk zien 'als niets
meer dan een contract dat men naar
believen aangaat (...) en verbreekt bij
de eerste moeilijkheid die zich voor-
doet (...) een kwaad is dat ernstig ver-
oordeeld dient te worden', vooral als
daar kinderen onder zouden lijden.¹⁴
Een echtscheiding heeft een effect op
kinderen. Een van de laatste jaren had
meer dan de helft van de scheidings-
gevallen betrekking op echtparen met
minderjarige kinderen.¹⁵

Veel kinderen zouden gezegd
zijn met een opvoeding door beide
ouders als die ouders maar deze
geïnspireerde lering in de proclama-
tie over het gezin hadden gevolgd:
'Man en vrouw hebben de plechtige
taak om van elkaar en hun kinderen
te houden, en voor elkaar en hun
kinderen te zorgen.' 'Ouders hebben
de heilige plicht om hun kinderen
in liefde en rechtschapenheid op te
voeden, te voorzien in hun stoffelijke
en geestelijke behoeften, en ze te
leren dat ze elkaar moeten liefhebben
en helpen.'¹⁶ Het meest invloedrijke
onderwijs aan kinderen is het voor-
beeld van hun ouders. Ouders die
scheiden onderwijzen onvermijdelijk
een negatieve les.

Er zijn zeker gevallen waarin een
scheiding noodzakelijk is voor het
welzijn van de kinderen, maar die
omstandigheden zijn de uitzonde-
ring.¹⁷ In de meeste huwelijkscon-
flicten zouden de ruziënde ouders
veel meer rekening moeten houden
met het belang van de kinderen. Met
de hulp van de Heiland kunnen ze
dat. Kinderen hebben de emotionele
en persoonlijke kracht nodig die
voortvloeit uit een opvoeding door
twee ouders die eensgezind zijn in
hun huwelijk en hun doelstellingen.
Zelf ben ik grootgebracht door een
moeder die weduwe was. Ik weet dus

uit eigen ervaring dat dit niet altijd
mogelijk is. Maar het is wel het ideaal
waar zoveel mogelijk naar gestreefd
moet worden.

Kinderen zijn het eerste slachtoffer
van de huidige wetten die zogenaamde
scheidings zonder schuld toestaan.
Vanuit het standpunt van de kinde-
ren is een scheiding te gemakkelijk
verkrijgbaar. In een samenvatting van
tientallen jaren sociaalwetenschappelijk
onderzoek concludeerde een geleerde
dat 'de gezinsstructuur die in het alge-
meen het beste voor kinderen werkt,
de structuur is met twee biologische
ouders die gehuwd blijven.'¹⁸ Een jour-
nalist van de *New York Times* noemde
het 'opmerkelijk dat, hoewel het tradi-
tionele huwelijk in de Verenigde Staten
op de terugweg is, [...] er toenemend
bewijs bestaat voor het belang ervan
voor het welzijn van kinderen.'¹⁹ Die
realiteit moet voor ouders en toekom-
stige ouders een belangrijk advies
inhouden ten aanzien van hun beslis-
singen over huwelijk en gezin. Het is
ook nodig dat politici, beleidsmakers
en ambtenaren meer aandacht besteden
aan wat het beste voor de kinde-
ren is in tegenstelling tot het zelfbelang
van kiezers en mensen die opkomen
voor de belangen van volwassenen.

Kinderen zijn ook het slachtoffer
van huwelijken die niet plaatsvinden.
Weinig informatie over het welzijn van
het opkomend geslacht is verontrus-
tender dan een recentelijk rapport dat
41 procent van de geboorten in de
Verenigde Staten bij ongehuwde vrou-
wen is.²⁰ Ongehuwde moeders staan
voor gigantische uitdagingen en er is
ampel bewijs dat hun kinderen aan-
zienlijk in het nadeel zijn vergeleken
bij kinderen die door beide ouders
worden grootgebracht.²¹

De meerderheid van de kinderen
die uit ongehuwde moeders geboren
waren — 58 procent — werd gebo-
ren bij stellen die samenwoonden.²²
Naast alles wat er gezegd kan worden
over het feit dat deze stellen geen
huwelijk aangaan, wijzen vergelij-
kende studies uit dat hun kinderen
behoorlijk in het nadeel zijn.²³ De
relatieve stabiliteit die het huwelijk
biedt is belangrijk voor kinderen.

We kunnen aannemen dat dezelfde
nadelen gelden voor kinderen die
door partners van hetzelfde geslacht
grootgebracht worden. De sociaalwe-
tenschappelijke literatuur is tegenstrij-
dig en politiek gekleurd aangaande
het langetermijneffect hiervan op kin-
deren, voornamelijk omdat, volgens

een schrijver van de *New York Times*, 'het homohuwelijk een sociaal experiment is, en zoals dat met de meeste experimenten gaat, kost het tijd om de gevolgen ervan te kunnen overzien.'²⁴

III.

Ik heb voor de kinderen gesproken — de kinderen overal. Sommigen zullen bepaalde voorbeelden misschien afwijzen, maar niemand kan mijn pleidooi weerleggen om ons eensgezind in te zetten voor het welzijn en de toekomst van onze kinderen — het opkomend geslacht.

We hebben het over de kinderen van God. Met zijn machtige hulp kunnen we meer doen om hen te helpen. In dit pleidooi richt ik mij niet alleen tot de heiligen der laatste dagen, maar ook tot alle gelovige mensen en andersdenkenden die een waardenstelsel hanteren waardoor zij hun eigen behoeften ondergeschikt maken aan die van anderen. Onderzoek wijst uit dat zulke mensen het meest geneigd zijn om voor het welzijn van kinderen in de bres te springen.²⁵

Godsdienstige mensen zijn zich ook bewust van de lering van de Heiland in het Nieuwe Testament dat reine kleine kinderen ons rolmodel voor nederigheid en ontvankelijkheid zijn.

'Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.

'Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het

Koninkrijk der hemelen' (Matteüs 18:3–4).

In het Boek van Mormon lezen we hoe de opgestane Heer de Nephieten leerde dat zij zich moesten bekeren en zich laten dopen 'en worden als een klein kind' omdat ze het koninkrijk Gods anders niet konden beërven. (3 Nephi 11:38; zie ook Moroni 8:10.)

Ik bid dat wij nederig als kleine kinderen mogen worden en ons best zullen doen om onze kleine kinderen te beschermen, want zij zijn de toekomst, voor ons, voor onze kerk en voor onze naties. in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie UNICEF, *The State of the World's Children 2005: Childhood Under Threat* (2004), p. 26.
2. Zie Haya El Nasser, 'National Birthrate Lowest in 25 Years', *USA Today*, 26 juli 2012, p. A1.
3. Zie Gilda Sedgh, et. al., 'Induced Abortion: Incidence and Trends Worldwide from 1995 to 2008', *The Lancet* deel 379, nr. 9816 (18 februari 2012): pp. 625–632.
4. Zie UNICEF, 'Young Child Survival and Development', <http://www.unicef.org/childsurvival/index.html>
5. Zie *Wereldgezondheidsorganisatie, World Health Statistics 2012* (2012), pp. 109, 118.
6. Rapport van het algemeen jeugwerkpresidium van de kerk, 13 september 2012.
7. Rapport van het algemeen jeugwerkpresidium van de kerk
8. Zie Jeffrey R. Holland, 'Israël, hoor, God roept u allen', CES Satellietuitzending 9 september 2012, lds.org/broadcasts; zie ook R. Scott Lloyd, 'Zion Not Only Where, but How We Live', Says Elder Holland, *Deseret News*, 10 september 2012, p. B2.
9. Zie Kim Painter, 'Parents Can Inflict Deep Emotional Harm', *USA Today*, 30 juli 2012, p. B8; Rachel Lowry, 'Mental Abuse as

- Injurious as Other Forms of Child Abuse, Study Shows', *Deseret News*, 5 augustus 2012, p. A3.
10. Zie 'End the Abuses', *Deseret News*, 12 juni 2012, p. A10.
 11. Thomas S. Monson, 'Dierbare kinderen, een gave van God', *Liahona*, juni 2000, p. 3.
 12. W. Bradford Wilcox en Elizabeth Marquardt, uitg., *The State of Our Unions: Marriage in America* (2010), p. 82.
 13. Mary Ann Glendon, *Abortion and Divorce in Western Law: American Failures, European Challenges* (1987), p. 108.
 14. David O. McKay, 'Structure of the Home Threatened by Irresponsibility and Divorce', *Improvement Era*, juni 1969, p. 5.
 15. Zie Diana B. Elliott en Tavia Simmons, 'Marital Events of Americans: 2009', *American Community Service Reports*, augustus 2011.
 16. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, p. 129.
 17. Zie Dallin H. Oaks, 'Echtscheiding', *Liahona*, mei 2007, p. 70.
 18. Charles Murray, *Coming Apart: The State of White America, 1960–2010* (2012), p. 158.
 19. Ross Douthat, 'Gay Parents and the Marriage Debate', *New York Times*, 11 juni 2012, <http://douthat.blogs.nytimes.com/2012/06/11/gay-parents-and-the-marriage-debate/>.
 20. Zie Joyce A. Martin, et. al., 'Births: Final Data for 2009', *National Vital Statistics Reports*, 60:1 (3 november 2011), p. 10
 21. Zie William J. Doherty, et. al., *Why Marriage Matters: Twenty-One Conclusions from the Social Sciences* (2002); en W. Bradford Wilcox, et. al., *Why Marriage Matters: Thirty Conclusions from the Social Sciences*, 3e uitgave., (2011).
 22. Zie Martin, et. al., 'Births: Final Data for 2009'.
 23. Zie Wilcox, et. al., *Why Marriage Matters*.
 24. Ross Douthat, 'Gay Parents and the Marriage Debate'. Het recentste en meest diepgaande onderzoek geeft aan dat jongvolwassenen van wie een ouder een homofiele relatie had voordat het kind achtien werd, daar ernstige nadelen van ondervonden. (Zie Mark Regnerus, 'How Different Are the Adult Children of Parents Who Have Same-Sex Relationships? Findings from the New Family Structures Study', *Social Science Research* deel 41 [2012] pp. 752–770).
 25. Met name heiligen der laatste dagen beschouwen het ouderschap als een van de belangrijkste levensdoelen (zie Pew Research Center's Forum on Religious and Public Life, *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society*, 12 januari 2012, pp. 10, 16, 51).

Ouderling D. Todd Christofferson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Broeders, er is werk aan de winkel

Wij, mannen van de priesterschap, spelen in de samenleving, in ons gezin en in de kerk een belangrijke rol.

Broeders, er is de afgelopen jaren veel gezegd en geschreven over de moeilijkheden waar mannen en jongens mee te maken hebben. Dit zijn slechts een paar voorbeelden van titels van boeken over dit onderwerp: *Waarom er geen goede mannen meer zijn*, *Het ter ziele gaan van kerels*, *Het einde van mannen*, *Waarom jongens falen* en *Jezelf vermannen*. Het is interessant dat de meeste hiervan door vrouwen zijn geschreven. In elk geval is de rode draad in al die analyses dat mannen en jongens tegenwoordig in veel samenlevingen verwarrende, tegenstrijdige en denigrerende signalen over hun maatschappelijke rol en waarde krijgen.

De schrijfster van *Jezelf vermannen* beschreef het op de volgende manier: ‘Het was in bijna elke beschaving in de regel zo dat meisjes eenvoudigweg vrouwen werden door lichamelijke veranderingen te ondergaan, maar dat jongens een proef moesten ondergaan. Ze moesten aantonen dat ze moedig en dapper waren of over de benodigde vaardigheden beschikten. Ze moesten bewijzen dat ze bekwame

beschermers van hun vrouw en kinderen zouden zijn. Dat was altijd hun voornaamste rol in de maatschappij. Tegenwoordig werken vrouwen zichzelf echter steeds hoger op in een geavanceerde economie en is een echtgenoot als kostwinner en vader derhalve een keuze. De karaktereigenschappen die mannen nodig hadden om hun rol te vervullen — kracht, stoïcisme, moed en trouw — zijn nu achterhaald en zelfs een beetje beschamend.’¹

Sommigen die meer kansen voor vrouwen willen creëren — wat we toejuichen — laten zich laatdunkend uit over de man en zijn bijdragen. Ze zien het leven blijkbaar als een wedstrijd tussen mannen en vrouwen — de een moet de ander overheersen, en nu zijn de vrouwen aan de beurt. Sommigen beweren dat een loopbaan het belangrijkste is en dat je zelf moet kunnen kiezen of je een huwelijk en kinderen wil. Waarom hebben we dan mannen nodig?² Mannen worden in films, op televisie en zelfs in reclames te vaak als onbekwaam, onvolwassen of egocentrisch afgeschilderd. Deze

culturele ontmanning van mannen heeft schadelijke gevolgen.

Uit onderzoek in de Verenigde Staten blijkt bijvoorbeeld: ‘Meisjes doen het nu in elk aspect beter dan jongens in het basis-, middelbaar en hoger onderwijs. In de tweede klas op de middelbare school, bijvoorbeeld, haalt slechts 20 procent van de jongens een voldoende in schrijfvaardigheid en slechts 24 procent in leesvaardigheid. De toelatingstest voor hogescholen is in 2011 door jongens in de laatste veertig jaar nog nooit zo slecht gemaakt. Volgens het National Center for Education Statistics (NCES) ligt de kans dat jongens de middelbare of hogeschool niet afmaken 30 procent hoger dan bij meisjes. [...] Men voorspelt dat 60 procent van de bachelorsdiploma’s, 63 procent van de mastersdiploma’s en 54 procent van de doctorsgraden in 2016 door vrouwen wordt behaald. Twee derde van de leerlingen in de bijscholingsprogramma’s zijn jongens.’³

Sommige mannen en jonge mannen gebruiken zulke negatieve berichten als excuus om geen verantwoordelijkheid te nemen en niet volwassen te worden. Een hoogleeraar aan een universiteit beschreef het volgende, wat jammer genoeg vaak klopt: ‘De mannen komen de klas binnen met hun pet achterstevoren en vertellen het [slappe] smoesje: “De tekstverwerker heeft mijn huiswerk opgegeten.” Ondertussen kijken vrouwen in hun agenda en vragen om een aanbeveling voor een rechtenstudie.’⁴ Een schrijfster van filmrecensies gaf cynisch haar mening dat ‘het enige wat we aan mannen hebben, als we geluk hebben en kiezen om een partner te zoeken, is dat ze een partner zijn, verder niets; iemand die zich met zijn eigen zaken bemoeit en ons in onze waarde laat.’⁵

Broeders, zo moeten wij niet zijn. Wij, mannen van de priesterschap, spelen in de samenleving, in ons gezin en in de kerk een belangrijke rol. Maar vrouwen, kinderen en God moeten ons kunnen vertrouwen. We hebben in de kerk, het koninkrijk van God in deze laatste dagen, niets aan jongens of mannen die er met de pet naar gooien. We hebben niets aan jongemannen die geen zelfbeheersing hebben en alleen maar vermaakt willen worden. We hebben niets aan jongvolwassen mannen die een doelloos leven leiden, die geen gezin willen stichten en niet echt iets aan deze wereld bijdragen. We hebben niets aan echtgenoten en vaders die thuis geen geestelijke leiding geven. We hebben niets aan mannen die het heilig priesterschap naar de orde van de Zoon van God dragen en uitoefenen, maar die tegelijkertijd hun kracht met pornografie verdoen of die in hun eigen digitale wereldje leven (ironisch genoeg zijn zij *van* de wereld, maar niet *in* de wereld).

Broeders, er is werk aan de winkel.

Jongemannen, maak de middelbare school af en stroom door naar het hoger onderwijs. Sommigen van jullie zullen naar de universiteit gaan en aan een loopbaan werken in het zakenleven, in de landbouw, bij de overheid of in een ander beroep. Sommigen zullen uitblinken in de schone kunsten, muziek of het onderwijs. Anderen kiezen om het leger in te gaan of

een vak te leren. In de loop der jaren heb ik een aantal klusjesmannen in huis gehad die het een en ander repareerden. Ik bewonderde wat die lui konden en hoe hard ze werkten. Welk beroep je ook kiest, het is van wezenlijk belang dat je je erin bekwaamt, zodat je een gezin kunt onderhouden en je gemeenschap en je land van dienst kunt zijn.

Ik zag onlangs een film over een dag in het leven van een veertienjarige jongeman in India die Amar heette. Hij staat vroeg op en werkt zes en een halve dag per week in twee banen, zowel vóór als na school. Zijn inkomen voorziet voor het grootste deel in het levensonderhoud van zijn familie. 's Avonds rijdt hij snel in het donker op zijn versleten fiets naar huis en propt nog een paar uur huiswerk in zijn schema, waarna hij rond elf uur 's avonds op zijn bed op de grond tussen zijn broertjes en zusjes in neerploft. Hoewel ik hem nooit heb ontmoet, ben ik onder de indruk van zijn ijver en moed. Hij doet zijn uiterste best met de beperkte middelen en mogelijkheden die hij heeft en is zijn familie tot zegen.

Volwassen mannen — vaders, alleenstaande volwassenen, leiders, huisonderwijzers — wees een goed voorbeeld en help de nieuwe generatie jongens om mannen te worden. Breng hen sociale en andere vaardigheden bij: hoe je aan een gesprek deelneemt, met anderen kennis maakt,

over vrouwen en meisjes praat, dient, actief meedoet en plezier maakt, hobby's uitoefent zonder ergens verslaafd aan te raken, fouten verbetert en betere keuzes doet.

Daarom zeg ik tegen iedereen die naar deze boodschap luistert, waar jullie ook zijn, hetzelfde als Jehova tegen Jozua zei: 'Wees sterk en moedig' (Jozua 1:6). Wees moedig en bereid je zo goed mogelijk voor, wat je omstandigheden ook zijn. Bereid je voor om een goede echtgenoot en vader te zijn, om een brave, productieve burger te zijn en om de Heer te dienen, want jullie dragen zijn priesterschap. Je hemelse Vader denkt aan je, waar je ook bent. Jullie staan er niet alleen voor en jullie hebben het priesterschap en de gave van de Heilige Geest.

Van alle plaatsen waar u nodig bent, is uw priesterschapsquorum een van de belangrijkste. We hebben quorums nodig die dienen en de leden 's zondags geestelijk voeden. We hebben quorumleiders nodig die zich concentreren op het werk van de Heer en op de ondersteuning van de quorumleden en hun gezinnen.

Denk aan zendingswerk. Jongemannen, jullie hebben geen tijd te verliezen. Je kunt daar niet pas mee beginnen als je zeventien of achttien bent. Aäronische-priesterschapsquorums kunnen de eed en het verbond van het priesterschap aan hun leden uitleggen en hen gereedmaken om tot ouderling geordend te worden. Ze kunnen de tempelverordeningen aan hen uitleggen, en hen op de tempel en op een succesvolle zending voorbereiden. Melchizedekse-priesterschapsquorums en de ZHV kunnen ouders bijstaan in de voorbereiding van jongeren die het Boek van Mormon kennen en volledig toegewijd op zending gaan. Diezelfde quorums kunnen in

elke wijk of gemeente effectief met de voltijdzendingen samenwerken die daar werkzaam zijn.

Iets wat daar verband mee houdt en in de eerste plaats op de schouders van de priesterschap rust, is de oproep van de Heiland, en herhaald door president Thomas S. Monson, om hen die zijn afgedwaald en om de een of andere reden van de kerk zijn vervreemd, te redden. We hebben daar al veel succes mee geboekt, en de jongemannen hebben daar uitstekend aan bijgedragen. In de (Spaanstalige) wijk Rio Grande (Albuquerque, New Mexico) besprak een Aäronisch-priesterschapsquorum wie ze als groep konden bezoeken en terugbrengen. Een van hen zei: 'Ik voelde me belangrijk toen ze bij me langskwamen' en een ander zei: 'Ik vond het fijn dat iemand me in de kerk wilde hebben, dus nu wil ik wel naar de kerk gaan.' De quorumleden nodigden een jongeman op hun tweede bezoek uit om terug te komen, en dat deed hij. Ze nodigden hem niet alleen uit om naar de kerk te komen, maar zorgden er ook meteen voor dat hij bij het quorum hoorde.

Een andere uitdagende en stimulerende priesterschapsactiviteit is familiegeschiedenis en tempelwerk. Er komt binnenkort een brief van het Eerste Presidium met een hernieuwde oproep en een hoogstaande visie op dit essentiële onderdeel van ons werk.

Onze quorums vormen ook een broederschap van wederzijdse steun. President Gordon B. Hinckley heeft eens gezegd: 'Het zal een heerlijke dag zijn, broeders [...] wanneer onze priesterschapsquorums een vast anker worden voor elke man die ertoe behoort, wanneer iedere broeder met gepaste trots kan zeggen: "Ik ben lid van een priesterschapsquorum van De Kerk van Jezus Christus van de

Heiligen der Laatste Dagen. Ik sta klaar om mijn broeders te hulp te schieten bij al hun behoeften, zoals ook zij klaar staan om mij te helpen als ik hulp nodig heb. [...] Al doende zullen we, zonder gêne of angst, staande blijven in elke storm van tegenspoed die woedt, hetzij economisch, sociaal of geestelijk."⁶

Ondanks onze inspanningen loopt het niet altijd zoals gepland. Een 'storm van tegenspoed' waar een man met name mee te maken kan krijgen, is werkloosheid. In een oude brochure van het welzijnsprogramma van de kerk staat: 'Als iemand zonder werk zit, gaat dat ook de kerk aan, want zonder zijn erfdeel staat hij terecht — zoals Job terecht stond — wegens zijn integriteit. Naarmate de weken, maanden of zelfs jaren van tegenspoed verstrijken, neemt de pijn toe. [...] De kerk kan onmogelijk iemand op zondag redden als zij door de week passief toekijkt hoe hij zijn ziel kruisigt.'⁷

In april 2009 vertelde Richard C. Edgley, voormalig raadgever in de Presiderende Bisschop, het verhaal van een voorbeeldig quorum dat een van zijn leden te hulp schoot toen hij zijn baan was kwijtgeraakt.

'Phil's Auto uit Centerville, in Utah, is een goed voorbeeld van wat de leiderschap van de priesterschap en een quorum kunnen bereiken. Phil was lid van een ouderlingenquorum en had een baan als monteur in een plaatselijke garage. Helaas leed de garage onder de economische moeilijkheden en moest Phil ontslaan. Hij was er kapot van.

'Toen Phils bisschop, Leon Olson, en zijn ouderlingenquorumpresidium van zijn ontslag hoorden, overdachten zij onder gebed hoe zij Phil weer op de been konden helpen. Hij was tenslotte een medebroeder in het

quorum en hij had hulp nodig. Zij concludeerden dat Phil de benodigde vaardigheden had om zijn eigen zaak op te zetten. Een van de quorumleden bood een oude schuur aan die misschien als garage gebruikt kon worden. Andere quorumleden boden hulp aan met het vergaren van gereedschappen en andere benodigdheden voor de garage. Bijna iedereen in het quorum kon in elk geval helpen met het schoonmaken van de oude schuur.

'Ze legden hun ideeën aan Phil voor en toen aan de leden van hun quorum. De schuur werd schoongemaakt en gerenoveerd, de gereedschappen werden ingezameld, en alles werd in orde gemaakt. Phil's Auto was een succes en verhuisde uiteindelijk naar een beter, permanenter adres — en dat allemaal omdat zijn quorumleden hulp hadden geboden in een noodsituatie.'⁸

Natuurlijk hebben verschillende profeten herhaald dat 'het belangrijkste werk van de Heer [...] binnen de muren van ons eigen huis [wordt] verricht.'⁹ We moeten ons huwelijk veel sterker maken in deze samenleving, waarin men het belang en het doel ervan steeds meer bagatelliseert. We moeten onze kinderen echt leren 'bidden en oprecht [...] wandelen voor het aangezicht des Heren' (LV 68:28). Onze taak bestaat uit niets minder dan dat wij onze kinderen helpen een grote verandering van hart of bekering tot de Heer te ondergaan, wat in het Boek van Mormon zo welsprekend genoemd wordt (zie Mosiah 5:1–12; Alma 26). Priesterschapsquorums kunnen in samenwerking met de ZHV ouders en huwelijken opbouwen en quorums kunnen de zegeningen van het priesterschap voor eenoudergezinnen beschikbaar stellen.

Ja, broeders, er is werk aan de winkel. Dank u voor alle offers die

u brengt en al het goede dat u doet. Ga zo door. De Heer zal u bijstaan. Misschien weet u niet precies wat u moet doen of zeggen — zet gewoon door. Kom in beweging en de Heer verzekert u dat er 'voor u een doeltreffende deur [zal] worden ontsloten' (LV 118:3). Begin te spreken, want Hij belooft u: 'U zult niet worden beschaamd tegenover de mensen; want het zal u in het uur zelf, ja, op het moment zelf worden ingegeven, wat gij zult zeggen' (LV 100:5–6). Het is waar dat wij op veel manieren gewone, onvolmaakte mensen zijn, maar we hebben een volmaakte Meester die een volmaakte verzoening heeft bewerkstelligd. Wij kunnen een beroep op zijn genade en zijn priesterschap doen. Ons wordt beloofd dat we, als wij ons bekeren en onze ziel reinigen, worden onderwezen en begiftigd met macht uit den hoge (zie LV 43:16).

De kerk, de wereld en vrouwen schreeuwen om mannen, mannen die hun capaciteiten en talenten ontwikkelen, die bereid zijn om te werken

en offers te brengen en die anderen gelukkig maken en hen helpen eeuwig heil te ontvangen. Zij roepen uit: 'Sta op, mannen van God!'¹⁰ God helpe ons daarbij. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Kay S. Hymowitz, *Manning Up: How the Rise of Women Has Turned Men into Boys* (2011), p. 16.
2. 'Als je jongeren tegenwoordig vraagt hoe je volwassen wordt, heeft bijna niemand het over het huwelijk. Ze zien zichzelf eerder als een succes met werkgerelateerde prestaties — een opleiding volgen, financiële onafhankelijk zijn, een voltijd baan hebben. Werk, een loopbaan en onafhankelijkheid zijn de voornaamste dingen waar mensen zich tegenwoordig een identiteit mee aanmeten.' (Hymowitz, *Manning Up*, 45). Er staat vooral veel druk op vrouwen om een dergelijke anti-huwelijkse houding aan te nemen. Een schrijfster voor de *Times* uit Londen schreef: 'Niemand, zelfs niet een van mijn gezinsleden of leerkrachten, heeft ooit gezegd: "O ja, misschien wil je trouwens ook echtgenote en moeder worden." Ze hadden al beslist dat wij een nieuw, gelijkwaardig, modern pad gingen bewandelen, zodat de historische ambities van generaties vrouwen — trouwen en een gezin stichten — opzettelijk uit hun toekomstvisie gewist zouden worden.' (Eleanor Mills, 'Learning to Be Left on the

Shelf', *Sunday Times*, 18 april, 2010, www.thetimes.co.uk; in Hymowitz, *Manning Up*, p. 72). Een andere schrijfster in de veertig citeerde enkele reacties op een artikel van haar waarin ze schreef dat ze spijt had dat ze niet getrouwd was: 'Ik ben volledig ontzet over uw behoefte aan een man', 'Geloof eens wat meer in uzelf!' 'U hebt overafhankelijkheid nog treuriger gemaakt dan het al is' en 'Als mijn dochter ook maar half zo graag een man wil als u, weet ik dat ik iets verkeerd heb gedaan in haar opvoeding' (Lori Gottlieb, *Marry Him: The Case for Settling for Mr. Good Enough* [2010], p. 55).

Het goede nieuws is dat de meeste mensen, inclusief opgeleide jongvolwassenen, niet in de anti-huwelijks- en anti-gezinsboodschap geloven. 'Volgens een onderzoek door een econoom aan de University of Pennsylvania was in 2008 86 procent van de afgestudeerde, blanke vrouwen tegen hun veertigste getrouwd. Vergelijk dat met 88 procent van degenen die hun opleiding niet hebben afgerond. Voor afgestudeerde, blanke mannen geldt ongeveer hetzelfde: 84 procent van hen waren in 2008 tegen hun veertigste getrouwd. Volgens conventionele wijsheid, die overigens niet uit onderzoek blijkt, is het voor vrouwen niet makkelijk om gehuwd te zijn. Maar afgestudeerde, blanke vrouwen geloven daar niet in. Zij zijn sterker dan andere groepen van mening dat "gehuwde mensen over het algemeen gelukkiger zijn dan ongehuwden." [...] De grote meerderheid — zeventig procent — van eerstejaarsstudenten is van mening dat een gezin stichten "van essentieel belang" of "heel belangrijk" is voor hun toekomst' (Hymowitz, *Manning Up*, pp. 173–174).

3. Philip G. Zimbardo en Nikita Duncan, *The Demise of Guys: Why Boys Are Struggling and What We Can Do about It* (e-book, 2012); zie het hoofdstuk 'Behind the Headlines.'
4. Barbara Dafoe Whitehead, *Why There Are No Good Men Left: The Romantic Plight of the New Single Woman* (2003), p. 67.
5. Amanda Dickson, "Hunger Games" Main Character a Heroine for Our Day', *Deseret News*, 2 april 2012, www.deseretnews.com.
6. Gordon B. Hinckley, 'Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums', *Ensign*, november 1977, p. 86.
7. *Helping Others to Help Themselves: The Story of the Mormon Church Welfare Program* (1945), p. 4.
8. Richard C. Edgley, 'Dit is uw telefoontje', *Liahona*, mei 2009, p. 54.
9. *Leringen van kerkpresidenten: Harold B. Lee* (2000), p. 134.
10. 'Rise Up, O Men of God', *Hymns*, nr. 323.

Bisschop Gary E. Stevenson
Presiderende bisschop

Wees heldhaftig wat je moed, kracht en inzet betreft

Word als goede priesterschapsdragers net zo helphaftig in moed als de tweeduizend jeugdige krijgers.

Ik voel me vanavond bijzonder gezegend nu ik als bisschop spreek tot de jongemannen, dragers van het Aäronisch priesterschap die overal ter wereld bijeen zijn gekomen voor deze algemene priesterschapsvergadering. Ik wil jullie het verhaal uit het Boek van Mormon van Helaman en zijn tweeduizend jeugdige strijders vertellen. Die Schrifttekst zal je inzicht geven in het karakter van die jonge mannen uit vroeger tijden en zal jullie, jongemannen in deze tijd, inspireren. Ik haal een lievelingstekst van me aan: 'En het waren allen jongelingen, en zij waren buitengewoon heldhaftig wat hun moed en ook hun kracht en inzet betrof; doch zie, dat was niet alles: het waren mannen die te allen tijde getrouw waren in alle dingen die hun werden toevertrouwd.'¹ Moed, kracht, inzet en waarheid, wat een bewonderenswaardige eigenschappen!

Ik wil het eerst hebben over hun eerstgenoemde eigenschap: 'heldhaftig' wat moed betreft. Voor mij

beschrijft dat de overtuiging van deze jonge mannen dat ze moedig het goede moesten doen, of zoals Alma het beschrijft: 'te allen tijde en [...] op alle plaatsen [...] als getuige van God op te treden'.² De tweeduizend jeugdige krijgers maakten talloze momenten mee waarop ze blijf moesten geven van hun moed. Ieder van jullie zal in je leven ook bepalende momenten meemaken waarop er moed van je vereist wordt. Een vriend van mij, John, vertelde me over een van die momenten in zijn leven.

Enkele jaren geleden werd John toegelaten tot een vooraanstaande Japanse universiteit. Hij zou samen met andere studenten uit de hele wereld deel uitmaken van het internationale studentenprogramma. Sommigen schreven zich in om hun begrip van de cultuur en de taal te verruimen, anderen zagen het als een opstapje naar een loopbaan in Japan, maar wat ze gemeen hadden, was dat ze allemaal hun thuis achter hadden gelaten om in een vreemd land te studeren.

Al gauw nadat John er was aangekomen, verbreidde het bericht zich onder de buitenlandse studenten dat er op het dak van een woning een feestje zou worden gehouden. Die avond begaf John zich met twee vrienden naar het opgegeven adres.

Ze namen de lift naar de bovenste verdieping van het gebouw, beklommen de nauwe trap naar het dak, en mengden zich onder de feestgangers. In de loop van de avond veranderde de sfeer. Het lawaai, het muziekvolume en de hoeveelheid geconsumeerde alcohol namen toe, en John voelde zich steeds minder op zijn gemak. En toen begon iemand ineens studenten in een grote kring te zetten met de bedoeling om marihuanasigaretten te delen. John trok een afkeurend gezicht en zei snel tegen zijn twee vrienden dat het tijd was om te vertrekken. Een van hen zei bijna spottend: 'John, dit is makkelijk op te lossen: we gaan gewoon in de kring staan, en als het onze beurt is, geven we de sigaret door in plaats van 'm te roken. Dan hoeven we onszelf niet in verlegenheid te brengen door weg te gaan.' Dat leek John inderdaad makkelijk, maar het klonk niet goed. Hij wist dat hij zijn bedoeling aan moest kondigen en actie moest ondernemen. Hij raapte al zijn moed bij elkaar en zei dat ze konden doen wat ze zelf wilden, maar dat hij vertrok. Een van zijn vrienden besloot te blijven en in de kring te gaan staan; de ander besloot aarzelend om John naar de trap en de lift te volgen. Tot hun stomme verbazing stroomden er toen de liftdeuren opengingen Japanse politieagenten uit die zich via de trap naar het dak haastten. John en zijn vriend gingen de lift in en vertrokken.

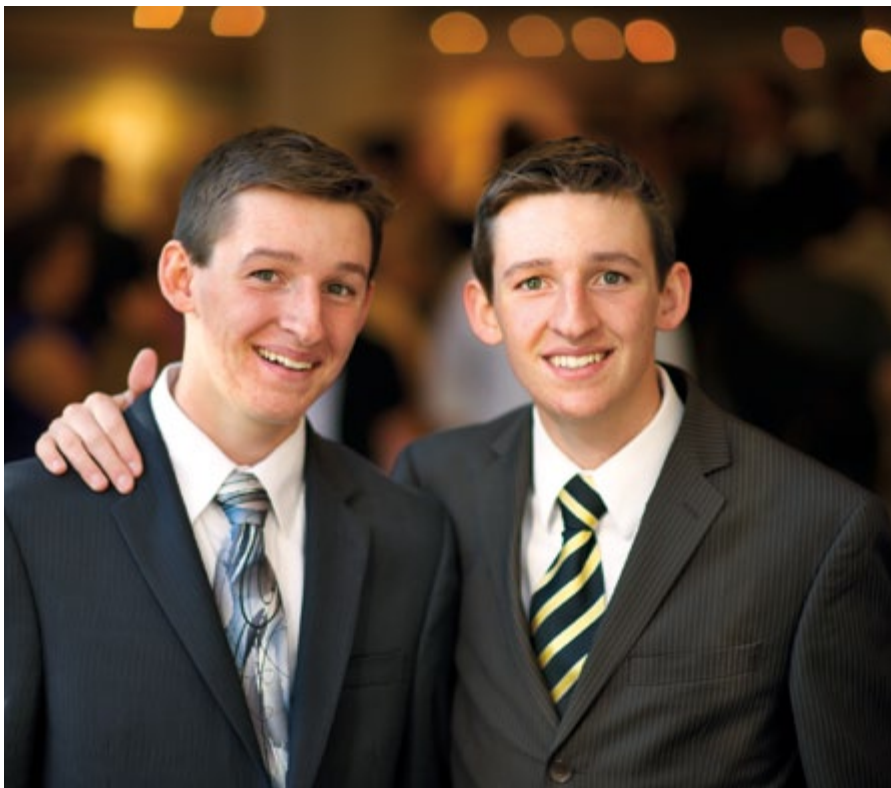
Toen de politie bovenaan de trap was gekomen, gooiden de studenten snel de illegale drugs van het dak om

niet gepakt te worden. Maar na de trap geblokkeerd te hebben, zetten de agenten alle aanwezigen op het dak op een rij en lieten alle studenten hun handen uitsteken. De agenten liepen langs de rij en roken aandachtig aan de duim en wijsvinger van elke student. Iedereen die marihuana had vastgehouden, of hij het nu had gerookt of niet, werd als schuldig beschouwd, wat grote consequenties had. Bijna zonder uitzondering werden alle studenten die op het dak waren gebleven van hun universiteit gestuurd. Zij die voor een wetsovertreding werden veroordeeld, werden Japan uit gezet. Hun droom van een opleiding in Japan en een eventuele toekomstige baan in dat land viel in duigen, en jaren van voorbereiding werden in een oogwenk tenietgedaan.

Ik zal jullie nu vertellen wat er gebeurde met de drie vrienden. De vriend die op het dak bleef, werd van de Japanse universiteit gestuurd waarvoor hij zoveel moeite had gedaan om er toegelaten te worden, en hij moest terug naar huis. De vriend die het feest die avond samen met John verliet, maakte zijn opleiding in Japan af en behaalde daarna nog twee graden aan topuniversiteiten in de Verenigde Staten. Zijn loopbaan bracht hem terug naar Azië, waar hij groot succes heeft behaald in zijn beroep. Hij is tot op de dag van vandaag dankbaar voor Johns voorbeeld van moed. En voor John zijn de gevolgen in zijn leven onmetelijk groot gebleken. De tijd die hij dat jaar in Japan doorbracht, leverde hem een gelukkig huwelijk en de geboorten van twee zoons op. Hij heeft veel succes gehad als zakenman

en is onlangs hoogleraar geworden aan een Japanse universiteit. Denk je eens in hoe anders zijn leven zou zijn geweest als hij niet de moed had gehad om op die belangrijke avond in Japan het feest te verlaten.³

Jongemannen, er zullen momenten zijn waarop jullie net als John in het gezelschap van leeftijdgenoten blijken zullen moeten geven van rechtschapen moed, met als mogelijk gevolg dat je bespot wordt of in verlegenheid gebracht. En daarnaast worden in jullie wereld veel veldslagen met de tegenstander uitgevochten op een stil en eenzaam strijdtoneel achter een scherm. De techniek heeft grote voordelen, maar brengt ook moeilijkheden met zich mee waar voorgaande generaties geen last van hadden. Uit een recent onderzoek in Amerika is gebleken dat de tieners van deze tijd niet alleen op school met alarmerend grote verleidingen te maken krijgen, maar ook in de digitale wereld. Er bleek uit dat tieners die op sociale netwerksites bloot worden gesteld aan beelden van drank- of drugsgebruik drie tot vier keer zoveel kans lopen om dat zelf ook te gaan gebruiken. Een voormalig minister uit de Verenigde Staten zei over het onderzoek: 'Het onderzoek van dit jaar onthult dat er een nieuwe soort druk door leeftijdgenoten is ontstaan: digitale druk. Digitale druk door leeftijdgenoten gaat verder dan de vriendenkring van een kind. Het dringt via het internet de woning en de slaapkamer van een kind binnen.'⁴ Blijk geven van rechtschapen moed is vaak een subtiele keus, die kan bestaan uit niets meer dan de vraag of je wel of niet ergens op klikt. Zendelingen leren het volgende uit *Predik mijn evangelie*: 'Wat u denkt en doet als u alleen bent, als u denkt dat niemand u kan zien, is een belangrijke maatstaf van uw

Plicht jegens God en Voor de kracht van de jeugd zullen je richting geven.

President Thomas S. Monson heeft onlangs deze raad gegeven:

‘Om verstandige [beslissingen te nemen], hebben we moed nodig — de moed om nee te zeggen, de moed om ja te zeggen. (...)’

‘Ik smeeek je om hier en nu een besluit (...) te nemen dat je niet af zult wijken van het pad dat naar ons doel leidt: het eeuwig leven bij onze Vader in de hemel.’¹⁰

Jij kunt hetzelfde doen als de tweeduizend krijgers die gehoor gaven aan de oorlogskreet van hun leider, Helaman, en die heldhaftige moed opbrachten, door je profet en leider, president Thomas S. Monson, te volgen.

Jonge Aäronisch-priesterschapsdragers, tot besluit geef ik mijn getuigenis van God de Vader en Jezus Christus, en van de woorden van Joseph Smith: ‘Broeders, zullen wij niet voorwaarts gaan in zo’n groot werk? Gaat voorwaarts en niet achterwaarts! Houdt moed, broeders; en op, op naar de overwinning!’¹¹ In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Alma 53:20.
2. Mosiah 18:9.
3. Persoonlijke belevenis, verteld aan de auteur.
4. Joseph A. Califano jr., stichter en emeritus-voorzitter van het National Center on Addiction and Substance Abuse aan de Columbia University, in een persbericht aangaande het onderzoek, casacolumbia.org.
5. *Predik mijn evangelie: handleiding voor zendingswerk* (2004), p. 129.
6. Leer en Verbonden 87:8.
7. 2 Timoteüs 1:7.
8. N. Eldon Tanner, ‘For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God’, *Ensign*, november 1975, pp. 74–75.
9. Leer en Verbonden 84:20.
10. Thomas S. Monson, ‘De drie aspecten van keuzes’, *Liahona* november 2010, pp. 67–70.
11. Leer en Verbonden 128:22.

deugdzaamheid.’⁵ Wees moedig! Wees sterk! ‘Staat daarom in heilige plaatsen, en wordt niet aan het wankelen gebracht.’⁶

Jongemannen, ik beloof je dat de Heer je kracht zal geven. ‘Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht.’⁷ Hij zal je voor je moed en je rechtschapen gedrag belonen — met geluk en vreugde. Die moed komt voort uit je geloof in Jezus Christus en zijn verzoening, en uit je gebeden en je gehoorzaamheid aan de geboden.

President N. Eldon Tanner heeft gezegd: ‘Eén jongen op school kan een grote, goede invloed hebben. Eén jonge man in de voetbalploeg, op de campus of op werk kan door het evangelie na te leven, zijn priesterschap te eren en pal te staan voor het goede erg veel goeds tot stand brengen. Vaak zul je bekritiseerd en bespot worden, zelfs door hen die hetzelfde geloven als jij, ook al respecteren ze je omdat je het goede doet. Maar bedenk dat de Heiland zelf werd gekweld, bespot, bespuwd en uiteindelijk gekruisigd omdat Hij niet wankelde in zijn overtuiging. Heb

je er wel eens over nagedacht wat er gebeurd zou zijn als Hij had toegegeven en had gezegd ‘O, wat heeft het ook voor zin’, en Hij zijn zending had opgegeven? Willen we mensen zijn die het opgeven, of willen we moedige dienstknechten zijn ondanks alle tegenstand en kwaad in de wereld? Laten we de moed hebben om pal te staan voor onze trouw als toegewijde, trouwe volgelingen van Christus.’⁸

Ik nodig jullie uit om als goede priesterschapsdragers net zo helpzaam te worden als de tweeduizend jeugdige krijgers. Bedenk: wat je doet, waar je heengaat en wat je ziet, bepalen wie je wordt. Wie wil jij worden? Word een goed diaken, goed leraar, goed priester. Stel je ten doel om de tempel nu waardig te zijn, en om je volgende ordening op de juiste leeftijd te verdienen, en uiteindelijk het Melchizedeks priesterschap te ontvangen. Dit is een pad van rechtchapenheid dat vraagt om goddelijke hulp. De Heer heeft gezegd: ‘In de verordeningen daarvan is de macht der goddelijkheid kenbaar.’⁹

Ouders, priesterschapsleiders en profetische prioriteiten in je boekjes

Ouderling Anthony D. Perkins
van de Zeventig

Waak over uzelf

Blijf op het pad van het priesterschap door u te blijven bekeren en uw gezin te versterken. [...] Voorkom ellende door op de waarschuwborden te letten die de profeten van God langs de weg hebben geplaatst.

Toen ik een jongeman was, reed mijn familie wel eens door de Rocky Mountains naar mijn grootouders. De weg voerde aanvankelijk over vlakten met struiken, daarna omhoog langs met dennen bedekte hellingen en kwam uiteindelijk in een populierenbos en weiden op de bergtop uit, waar je zo'n beetje alles kon zien.

Maar het was op die mooie weg niet helemaal veilig. Een groot gedeelte van de snelweg was uit de steile berg gehouwen. Om de reizigers te beschermen, hadden de wegenbouwers vangrails gebouwd en borden geplaatst waar 'Kijk uit: vallende stenen' op stond. Er waren genoeg redenen om op die waarschuwingen te letten. Er lagen over de rivierbedding ver beneden de weg keien en rotsblokken verspreid. Zo nu en dan zagen we verkreukelde auto's op de bodem van de diepe kloof liggen. Het was treurig om te zien dat er automobilisten waren die niet hadden uitgekeken.

De eed en het verbond van het priesterschap

Broeders, ieder van u heeft de eed en het verbond van het

Melchizedeks priesterschap aangegaan of gaat dat binnenkort doen.¹ Bij dat verbond hoort een schitterende reis die begint met de verlening van zowel het lage als hoge priesterschap, die voortgezet wordt als wij onze roeping grootmaken, en die tot Gods meest verheven vergezichten voert, totdat we 'alles wat [de] Vader heeft'² ontvangen.

De verstandige planner van die celestiale reis heeft waarschuwborden langs de weg gezet. De eed en het verbond van het priesterschap bevatten de volgende gewetensvolle waarschuwing: 'En nu geef Ik u een gebod om over uzelf te waken, om de woorden van eeuwig leven nauwkeurig na te komen.'³

Waarom gebiedt God ons om over onszelf te waken? Hij weet dat de satan echt bestaat,⁴ die onze ziel naar de afgrond van ellende probeert te sleuren.⁵ God weet ook dat er in iedere priesterschapsdrager een 'natuurlijke mens'⁶ op de loer ligt die 'geneigd is om af te dwalen.'⁷ Derhalve vragen de profeten ons om de 'oude mens'⁸ af te leggen en door geloof, bekering, heilsverordeningen en dagelijkse naleving van het evangelie 'met Christus bekleed'⁹ te zijn.

Voorkom ellende

Iedere jongen of man kan tijdens zijn klim op het priesterschapspad worden neergesleurd als hij niet uitkijkt. Bent u stomverbaasd en bedreefd wegens de onverwachte val van een uitstekende jongeman, teruggekeerde zending, gerespecteerd priesterschapsleider of dierbaar familielid?

Het oudtestamentische verhaal van David is een tragisch voorbeeld van verkwiste priesterschapsmacht. Hoewel hij in zijn jonge jaren Goliat verslagen had en tientallen jaren lang een rechtschapen leven leidde,¹⁰ bleef deze profeet-koning toch geestelijk kwetsbaar. Op dat cruciale moment dat hij vanaf het dak de beeldschone Batseba zag baden, was er geen zedenwacht in de buurt die 'Kijk uit, David, jij dwaas!' riep. Doordat hij niet over zichzelf waakte¹¹ of naar de influisteringen van de Geest handelde,¹² verloor hij zijn eeuwige gezin.¹³

Broeders, hoe kunnen wij eenzelfde lot voorkomen als zelfs de machtige David van de weg tot verhoging raakte?

Door de vangrails van ware bekering en hechte familiebanden blijven we op de hemelse snelweg.

Satan weet dit en werpt bekeringsverpletterende en gezinssplijtende rotsblokken op ons priesterschapspad. Gelukkig hebben Jezus Christus en zijn profeten waarschuwborden langs de weg geplaatst. Zij waarschuwden ons voortdurend voor bekeringsverpletterende hoogmoed¹⁴ en gezinssplijtende zonden als woede, hebzucht en lust.

Mozes waarschuwde lang geleden: 'Neem u er dan voor in acht, dat gij de Here niet vergeet.'¹⁵ In onze jachtige en met vertier doordrenkte wereld zijn veel mensen snel geneigd om 'de Heer [te] vergeten, [...] ongerechtigheid [te]

bedrijven en zich door de boze [te] laten verleiden.¹⁶

Blijf u bekeren en versterk uw gezin

Om tussen lawines van verleiding veilig op het priesterschapspad te blijven, noem ik zes fundamentele beginselen, waardoor we ons kunnen blijven bekeren en ons gezin kunnen sterken.

Ten eerste, als wij altijd bidden, helpt God ons om ‘Satan [te] overwinnen.’¹⁷ Jezus waarschuwt u, priesterschapsdragers, regelmatig om ‘op [uw] hoede [te] zijn, want Satan verlangt [u] te ziften.’ Hij geeft aan dat gebed het belangrijkste middel tegen verleiding is.¹⁸ President Thomas S. Monson heeft gezegd: ‘Voor iemand die de raad om altijd te bidden naast zich neer heeft gelegd, is er geen beter moment om ermee te beginnen dan nu. [...] de mens [is] op z’n grootst [...] als hij geknield is.’¹⁹

Ten tweede krijgen we een betere band met God door oude en hedendaagse Schriftuur te bestuderen. De Heer waarschuwde de leden dat zij moesten ‘oppassen hoe zij [de profeten] beschouwen, opdat zij niet als iets gerings worden gerekend, en zij daardoor onder veroordeling worden gebracht en struikelen.’²⁰ Als wij die ontzuiverende veroordeling willen mijden, moeten we ijverig de Schriften lezen, alsmede kerkelijke tijdschriften en websites waardoor ons ‘op een persoonlijke manier raad

gegeven wordt door een gekozen profeet [van de Heer].²¹

Ten derde bereiden wij ons door waardig gedrag en verordeningen voor op ‘de Heilige Geest tot [...] gids.’²² De Heiland waarschuwde: ‘Weest op uw hoede opdat gij niet wordt misleid’ en Hij beloofde dat dit niet zou gebeuren als we ‘ernstig naar de beste gaven [van de Geest] streven.’²³ Door elke week waardig van het avondmaal te nemen, komen wij in aanmerking om ‘zijn Geest altijd bij [ons te] hebben.’²⁴ In de tempel kunnen we ‘een volheid ontvangen van de Heilige Geest.’²⁵

Ten vierde draaien bekering en familiebanden allemaal om oprechte liefde. Koning Benjamin waarschuwde: ‘Pas op dat er geen twisten onder u ontstaan.’²⁶ Vergeet nooit dat Satan de ‘vader van twisten’²⁷ is en dat hij wil dat gezinsleden met elkaar ‘vechten en twisten.’²⁸ Broeders, als we een gezinslid emotioneel, verbaal of lichamelijk mishandelen, of iemand pesten, verliezen we onze priesterschapsmacht.²⁹ Beheers uw woede. Onze gezinsleden moeten zegenwensen, geen vloeken uit onze mond horen. Wij moeten alleen invloed op anderen uitoefenen door overreding, lankmoedigheid, mildheid, zachtmoedigheid en ongeveinsde liefde.³⁰

Ten vijfde is de wet van tiende een essentieel onderdeel van geloof en eenheid in het gezin. Omdat Satan hebzucht en materialistische

verlangens gebruikt om gezinnen van de celestiale snelweg weg te vagen, raadde Jezus aan: ‘[Wacht] u [...] voor [...] hebzucht.’³¹ We houden hebzucht in toom als we ons inkomen plannen, een eerlijke tiende en een gulle vastengave betalen, vaste lasten budgetteren, onnodige schulden mijden, geld opzij leggen en materieel zelfredzaam worden. God heeft beloofd: ‘Zoekt eerst zijn Koninkrijk en zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden.’³²

Ten zesde krijgen we door volledig de wet van kuisheid na te leven ‘vertrouwen in de tegenwoordigheid van God’ en de Heilige Geest als onze ‘constante metgezel.’³³ Satan valt deugdzaamheid en het huwelijk met een lawine van obsceniteiten aan. De Heer waarschuwde overspeligen dat ze moesten ‘oppassen en zich snel bekeren.’ Zijn definitie strekte van werkelijk overspel plegen tot de wellustige gedachten die eraan voorafgaan.³⁴ Hedendaagse profeten en apostelen hebben zich vaak duidelijk tegen de plaag van pornografie uitgesproken. President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: ‘Pornografie is net een wervelstorm die personen en gezinnen vernietigt, en alles wat ooit gezond en mooi was, kapotmaakt. [...] De tijd is aangebroken dat iedereen die zich hiermee bezighoudt, zich uit deze duivelse greep moet bevrijden.’³⁵ Als u verleid wordt om de wet van kuisheid te overtreden, in welke vorm dan ook, volg dan het voorbeeld van Jozef uit Egypte; hij ‘vluchtte en liep naar buiten.’³⁶

Priesterschapsdragers kunnen door deze zes fundamentele beginselen op de hemelse snelweg binnen de geestelijke vangrails van bekering en het gezin blijven rijden. Jongemannen, door gehoorzaamheid aan deze beginselen bereiden jullie je voor op

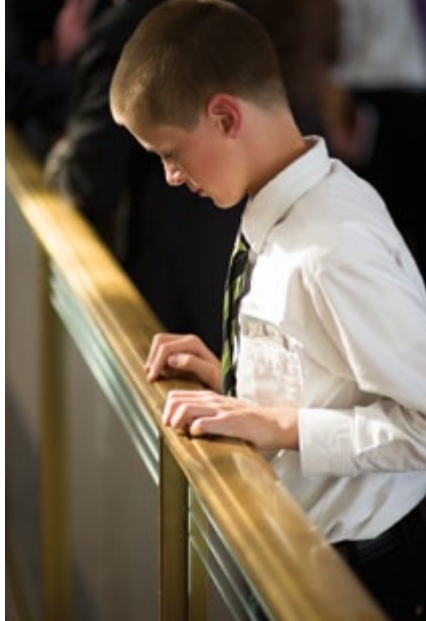
tempelverbonden, een voltijdzending en een eeuwig huwelijk. Echtgenoten en vaders, als u deze beginselen naleeft, bent u geschikt om in rechtshapenheid over uw gezin te presideren en hen met uw vrouw, die uw gelijkwaardige partner is, geestelijke leiding te geven.³⁷ Het priesterschapspad is een reis vol vreugde.

Op het priesterschapspad blijven

We gaan terug naar mijn ervaring als jongeman. Ik weet nog dat we een keer door de Rocky Mountains reden. We reden langs een bord waar 'Kijk uit, vallende stenen' op stond. Mijn vader zag kiezelsteentjes op het wegdek vóór ons vallen. Snel zette hij de auto aan de kant. Op dat moment suisde er een rotsblok ter grootte van een basketbal langs. Mijn vader wachtte tot de lawine voorbij was voordat hij verder reed. Mijn vader zorgde dat hij en zijn gezin op hun bestemming aankwamen door voortdurend op te letten en onmiddellijk te reageren.

Broeders, Satan tracht 'de zielen der mensen te vernietigen.'³⁸ Als uw ziel zich in de richting van een geestelijke afgrond begeeft, stop dan voordat u erin valt en hervat de juiste koers.³⁹ Misschien hebt u het gevoel dat uw ziel onder op de bodem van een diepe kloof in plaats van hoog op het priesterschapspad ligt, omdat u de waarschuwingborden hebt genegeerd en hebt gezondigd. Ik getuig dat u door oprechte bekering en de verzoenende kracht van Jezus Christus weer op Gods hemelse snelweg kunt komen.⁴⁰

Jezus zei: 'Wacht u voor [...] huichelarij.'⁴¹ Als u het priesterschap niet waardig bent, ga dan naar uw bisschop. Hij kan u met uw bekering helpen. Vat moed, want de Heiland zegt misschien wel: 'Weest [...] op uw hoede en laat de zonde na'⁴²,

maar Hij belooft ook: 'Ik, de Heer [...] vergeef [u]. [...] Gaat heen en zondig niet meer.'⁴³

Ik vraag alle jongens en mannen om op het priesterschapspad te blijven door zich te blijven bekeren en hun familie te versterken. Door gebed, Schriftstudie en verordeningen kunt u zich bekeren. Door liefde, tiende en kuisheid wordt uw gezin sterker. Voorkom ellende door op de waarschuwingborden te letten die de profeten van God langs de weg hebben geplaatst. Volg het voorbeeld van Jezus Christus. 'Hij onderging verzoeken, maar sloeg er geen acht op.'⁴⁴

Ik belof u dat u, als u uw priesterschapverbond nakomt en 'over uzelf [waakt],'⁴⁵ met uw gezin veilig en gelukkig uw verheven bestemming in het celestiale koninkrijk zult bereiken. Daarvan getuig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Leer en Verbonden 84:33–44.
2. Leer en Verbonden 84:38.
3. Leer en Verbonden 84:43.
4. Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:16; zie ook Mozes 1:12–22.
5. Zie Helaman 5:12; zie ook 2 Nephi 1:13; Helaman 7:16.
6. Mosiah 3:19; zie ook 1 Korintiërs 2:14.
7. 'Come, Thou Fount of Every Blessing', *Hymns* (1948), nr. 70.
8. Zie Kolossenzen 3:8–10; zie ook Efeziërs 4:22–24.
9. Galaten 3:27; zie ook Romeinen 13:14.
10. Zie 1 Samuël 13:14; 17:45–47.
11. Zie 2 Samuël 11:1–17.
12. 'Je begaat geen grote vergissingen zonder eerst een waarschuwing te krijgen door een ingevang van de Geest.' (Boyd K. Packer,

'Raad aan jongeren', *Liahona*, november 2011, p. 18).

13. Zie Leer en Verbonden 132:39; zie ook Gids bij de Schriften, 'David'.
14. Zie Leer en Verbonden 23:1; 25:14; 38:39; zie ook Ezra Taft Benson, 'Pas op voor hoogmoed', *De Ster*, juli 1989, pp. 4–7.
15. Deuteronomium 6:12; zie ook Deuteronomium 8:11–19.
16. Alma 46:8.
17. Leer en Verbonden 10:5.
18. Zie Leer en Verbonden 52:12–15; zie ook Lucas 22:31–32; Alma 37:15–17; 3 Nephi 18:18–19.
19. Thomas S. Monson, 'Ga tot Hem in gebed en geloof', *Liahona*, maart 2009, p. 4.
20. Leer en Verbonden 90:5; zie ook Leer en Verbonden 41:1, 12.
21. Gordon B. Hinckley, 'Faith: The Essence of True Religion', *Ensign*, november 1981, p. 5.
22. Leer en Verbonden 45:57.
23. Leer en Verbonden 46:8; zie ook Efeziërs 4:14; Leer en Verbonden 52:14–16; Kolossenzen 2:8.
24. Moroni 4:3; Leer en Verbonden 20:77; zie ook 3 Nephi 18:1–11.
25. Leer en Verbonden 109:15.
26. Mosiah 2:32.
27. Zie 3 Nephi 11:29–30.
28. Mosiah 4:14.
29. Zie Leer en Verbonden 121:36–37; zie ook Leer en Verbonden 63:61–63.
30. Zie Leer en Verbonden 121:41–45.
31. Lucas 12:15; zie ook Leer en Verbonden 38:39.
32. Matteüs 6:33; zie ook 3 Nephi 13:33.
33. Leer en Verbonden 121:45–46; zie ook Leer en Verbonden 67:11; Mozes 1:11.
34. Zie Leer en Verbonden 63:14–16; zie ook Matteüs 5:27–28; 3 Nephi 12:27–30.
35. Gordon B. Hinckley, 'Een tragisch kwaad onder ons', *Liahona*, november 2004, pp. 59, 62; zie ook Dallin H. Oaks, 'Pornografie', *Liahona*, mei 2005, pp. 87–90; Jeffrey R. Holland, 'Geen plaats voor de vijand van mijn ziel', *Liahona*, mei 2010, 44–46.
36. Genesis 39:12.
37. Zie *Handboek 2: de kerk besturen* (2010), 2.3.
38. Leer en Verbonden 10:27; zie ook 1 Petrus 5:8.
39. Zie Leer en Verbonden 3:9–10; 1 Korintiërs 10:12–13; 2 Petrus 3:17.
40. Zie Alma 13:27–29; Leer en Verbonden 109:21.
41. Lucas 12:1; zie ook Leer en Verbonden 50:6–9.
42. Leer en Verbonden 82:2.
43. Leer en Verbonden 82:1, 7.
44. Leer en Verbonden 20:22; zie ook Hebreëen 2:17–18; 4:14–16.
45. Leer en Verbonden 84:43; zie ook Deuteronomium 4:9; Mosiah 4:29–30.

President Dieter F. Uchtdorf
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

De vreugde van het priesterschap

Laten wij het wonder en het voorrecht van het priesterschap begrijpen en omarmen. Laten wij de taken aanvaarden waarvoor we gevraagd worden en laten we ze fijn vinden.

De vreugde van het vliegen

Vele jaren geleden besloten enkele collega-gezagvoerders en ik om een jongensdroom te laten uitkomen door een antiek vliegtuig te restaureren. We kochten samen een versleten Piper Cub uit 1938 en begonnen die in de oorspronkelijke staat te herstellen. Het hele project was een liefdeswerk. Het betekende vooral veel voor mij omdat ik als jongeman in zo'n soort vliegtuig had leren vliegen.

Dit vliegtuig was slechts 35 jaar gebouwd na de beroemde eerste vlucht van de gebroeders Wright. Ik voel me al erg oud als ik er alleen maar aan denk.

De motor had geen elektrisch startmechanisme: terwijl de piloot in de cockpit aan de gashendel trok, gaf iemand op de grond de propeller telkens een flinke zwaai totdat de motor aansloeg. Elke start van de motor was een spannend en prachtig moment.

Eenmaal in de lucht bleek dat de Piper Cub niet op snelheid was gebouwd. Het was zelfs zo erg dat het bij sterke tegenwind leek alsof we niet eens vooruitkwamen. Ik herinner me dat ik met mijn tienerzoon Guido

boven de Duitse autobahn vloog. En ja hoor, de auto's onder ons hadden geen moeite om ons in te halen!

Maar o, wat was ik gek op dat vliegtuigje! Het was de perfecte manier om het wonder en de schoonheid van het vliegen te ondervinden. Je kon horen, voelen, ruiken, proeven en zien wat vliegen eigenlijk inhield. De gebroeders Wright hebben het zo uitgedrukt: 'Niets evenaart de ervaring van een vliegenier die op grote witte vleugels door de lucht wordt gedragen.'¹

In schril contrast hiermee staat het buitenkansje dat ik eerder dit jaar had om met de Blue Angels, het demonstratieteam van de Amerikaanse marine, in een geavanceerde F-18-straaljager te vliegen. Het was net een reis naar het verleden en terug, want het was bijna tot op de dag vijftig jaar geleden dat ik mijn opleiding als straaljagerpilot bij de luchtmacht had afgerond.

Uiteraard was het heel anders om in die F-18 te vliegen dan in de Piper Cub. Ik zag er een veel dynamischer schoonheid van het vliegen in. Het was net alsof de bestaande wetten van de aerodynamica volmaakter waren

toegepast. Maar vliegen met de Blue Angels herinnerde me er ook al snel aan dat straaljagerpilot zijn iets voor jonge mannen is. Om maar weer de gebroeders Wright aan te halen: 'Bovenal is het gevoel van [vliegen] er een van volmaakte rust, vermengd met een opwinding die elke zenuw tot het uiterste inspant.'² Daarnaast gaf het vliegen met de Blue Angels een heel andere dimensie aan het denkbeeld van 'engelen' om je heen te hebben die je schragen.

Als u me zou vragen van welke soort vliegen ik het meest genoot, zou ik dat waarschijnlijk niet kunnen beantwoorden. In diverse voor de hand liggende opzichten waren ze op zijn zachtst gezegd erg verschillend. En toch waren ze in andere opzichten heel erg hetzelfde.

Zowel in de Piper Cub als in de F-18 had ik een gevoel van opwinding en schoonheid, en ervoer ik de vreugde van het vliegen. In beide kon ik de oproep van de dichter voelen om 'de beperkende banden met de aarde te verbreken en door de lucht te dansen op zilveren vleugels van gelach.'³

Overal hetzelfde priesterschap

Nu vraagt u zich misschien af wat deze twee totaal verschillende soorten vliegen te maken hebben met onze bijeenkomst vandaag, of met het priesterschap dat wij mogen dragen, of met ons dienstbetoon in de priesterschap dat wij allen zo graag verrichten?

Broeders, is het niet zo dat hoe wij als individu dat dienstbetoon in de priesterschap ervaren heel erg kan verschillen? We zouden kunnen zeggen dat sommigen onder u in F-18-straaljagers vliegen terwijl anderen in Piper Cubs vliegen. Sommigen onder u wonen in wijken en ringen waar elke functie, van de assistent-groepsleider hogepriesters tot en met

de secretaris van het diakenenquorum, vervuld wordt door een actieve priesterschapsdrager. U hebt het voorrecht om deel uit te maken van een goed bezette wijkorganisatie.

Anderen onder u wonen in delen van de wereld waar slechts een handjevol kerkleden en priesterschapsdragers is. U voelt zich misschien alleen, en zwaar belast met alles wat er te doen is. Het kan u heel wat persoonlijke handenarbeid kosten om de motor van dienstbetoon in de priesterschap te starten. En soms kan het lijken alsof uw gemeente of wijk helemaal niet vooruitgaat.

Maar wat uw taken of omstandigheden ook zijn, u en ik weten dat u een bijzondere vreugde ontleent aan toegewijd dienstbetoon in de priesterschap.

Ik heb vliegen altijd heerlijk gevonden, of het nu in een Piper Cub was, in een F-18 of in een ander vliegtuig. In de Piper Cub klaagde ik niet over het gebrek aan snelheid; terwijl ik in de F-18 niet mopperde over de lichamelijke druk van de luchtacrobatiek die genadeloos aantoonde dat ik toch echt oud aan het worden ben.

Ja, elke situatie heeft onvolkomenheden. Ja, het is makkelijk om iets te vinden om over te klagen.

Maar, broeders, wij dragen het heilig priesterschap naar de orde van de Zoon van God! Ieder van ons heeft handen op ons hoofd gelegd gekregen en wij hebben Gods priesterschap ontvangen. Wij hebben het gezag en de plicht gekregen om als zijn dienstknechten op aarde in zijn naam te handelen. Of we nu deel uitmaken van een grote wijk of een kleine gemeente, we zijn opgeroepen om te dienen, te zegenen en in alles te handelen ten bate van allen en alles wat aan onze zorg is toevertrouwd. Is er iets opwindenders denkbaar?

Laten wij de vreugde van dienstbetoon in de priesterschap begrijpen, waarderen en voelen.

De vreugde van het priesterschap

Mijn liefde voor het vliegen beïnvloedde de verdere richting van mijn hele leven. Maar hoe stimulerend en verrukkend mijn belevenissen als piloot ook waren, wat ik als lid van deze kerk heb meegemaakt was veel diepgaander, veel vreugdevoller en veel diepzinniger. Bij mijn dienstbaarheid in de kerk heb ik Gods almacht en zijn liefdevolle barmhartigheid gevoeld.

Als piloot heb ik de lucht aangeraakt. Als kerklid heb ik de omhelzing van de hemel gevoeld.

Zo nu en dan mis ik de cockpit. Maar samen met mijn broeders en zusters dienen in de kerk compenseert dat prima. De allesovertreffende gemoedsrust en vreugde voelen die ik krijg door deel uit te maken van dit grote doel en werk zou ik voor geen goud willen missen.

Vandaag zijn wij bijeen als enorm aantal priesterschapsdragers. Het is onze heilige vreugde en voorrecht om de Heer en onze medemens te dienen, om het beste in ons toe te wijden aan het edele doel om anderen te verheffen en Gods koninkrijk op te bouwen.

Wij weten en begrijpen dat het priesterschap Gods eeuwige macht

en gezag is. Wij kunnen die definitie makkelijk uit het hoofd opzeggen. Maar begrijpen we werkelijk hoe belangrijk het is wat we zeggen? Ik herhaal: *het priesterschap is Gods eeuwige macht en gezag.*

Denk daar eens over na. Door het priesterschap bestuurt God de hemelen en de aarde die Hij heeft geschapen.

Door deze macht verlost en verhoogt Hij zijn kinderen, brengt Hij 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand'.⁴

Het priesterschap, heeft de profeet Joseph Smith uitgelegd, 'is het kanaal waardoor de Almachtige vanaf de [...] schepping van deze aarde zijn heerlijkheid begon te openbaren, en waarlangs Hij Zich is blijven openbaren aan de mensenkinderen tot in de huidige tijd, en waardoor Hij zijn doeleinden tot het einde der tijden kenbaar zal blijven maken.'⁵

Onze almachtige Vader in de hemel heeft priesterschapsgezag toevertrouwd aan ons, sterfelijke wezens, die per definitie onvolkomen en onvolmaakt zijn. Hij geeft ons het gezag om in zijn naam te handelen voor het heil van zijn kinderen. Door deze macht krijgen wij het gezag om het evangelie te prediken, de heilsverordeningen te bedienen, bij te dragen aan de opbouw van Gods koninkrijk op aarde, en onze gezinsleden en medemens te dienen en tot zegen te zijn.

Voor iedereen

Dat is het heilig priesterschap dat wij dragen.

Het priesterschap, of enige taak daarin, is niet te koop en is niet op te eisen. Het gebruik van priesterschapsmacht is niet te beïnvloeden, te sturen of af te dwingen met positie, rijkdom of invloed. Het is een geestelijke macht die werkt op basis

van een hemelse wet. Het komt van de grootse hemelse Vader van ons allen. Zijn macht is alleen te beheersen en te besturen door beginselen van rechtschapenheid,⁶ niet door zelfingenomenheid.

Christus is de bron van alle ware macht en priesterschapsgesag op aarde.⁷ Het is zijn werk. En het is ons voorrecht om eraan bij te dragen. 'En niemand kan aan dit werk meewerken tenzij hij ootmoedig en vol liefde is, geloof, hoop en naastenliefde heeft, en beheerst is in alle dingen, wat er ook aan zijn zorg zal worden toevertrouwd.'⁸

Wij handelen niet voor persoonlijk gewin, maar streven ernaar anderen te dienen en te verheffen. We leiden niet met dwang maar met 'overreding, lankmoedigheid, mildheid en zachtmoedigheid, en [met] ongeveinsde liefde.'⁹

Het priesterschap van de almachtige God is er voor iedere man die de evangeliën naleeft, waar hij zich ook bevindt — ongeacht zijn voor- of achtergrond, ongeacht hoe nederig zijn omstandigheden zijn, en ongeacht of hij dichtbij of in de verste uithoek van de aarde woont. Het is beschikbaar, maar niet voor geld of enige wereldse prijs. Om de woorden van de profet

Jesaja uit de oudheid te parafraseren: *iedereen* die dorst heeft, kan naar het water komen, en heeft daar geen geld voor nodig!¹⁰

En vanwege de eeuwige en ondoorgroendelijke verzoening van onze Heiland, Jezus Christus, is het priesterschap van God er voor u, zelfs als u ooit bent gestruikeld of bent afgeweken van de kernormen. Door de geestelijke zuivering en reiniging van het bekeringsproces kunt u 'op[staan] en [...] uw licht [laten] schijnen!'¹¹ Vanwege de oneindige, vergevende liefde van onze Heiland en Verlosser, kunt u uw ogen opslaan, rein en waardig worden, en u ontwikkelen tot rechtschapen, edele zonen Gods — waardige dragers van het uiterst heilige priesterschap van de almachtige God.

Het wonder en het voorrecht van het priesterschap

Het doet me verdriet dat er mensen zijn die het wonder en het voorrecht van het priesterschap niet snappen. Zij zijn als vliegtuigpassagiers die hun tijd besteden aan mopperen over de grootte van een pakje pinda's terwijl zij ver boven de wolken door de lucht zweven — iets waar koningen uit de oudheid al hun bezittingen voor

hadden gegeven als ze het maar één keer hadden kunnen proberen!

Broeders, wij zijn gezegend met het voorrecht om nederig deel te hebben aan deze grote priesterschapsmacht en -gesag. Laten wij onze ogen opslaan en deze kans herkennen voor wat die is, en hem aanvaarden.

Door rechtschapen, liefdevol en toegewijd dienstbetoon als priesterschapdragere kunnen wij de ware betekenis van deze openbaring bevatten: 'Ik zal voor uw aangezicht uit gaan. Ik zal aan uw rechter- en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te schragen.'¹²

Laten wij het wonder en het voorrecht van het priesterschap begrijpen en omarmen. Laten wij de taken aanvaarden waarvoor we gevraagd worden en ze fijn vinden, of dat nu thuis is of in de kerk, of ze nu groot of klein zijn. Laten wij voortdurend toenemen in rechtschapenheid, toewijding en dienstbetoon als priesterschapdragere. Laten wij vreugde vinden in ons dienstbetoon als priesterschapdragere!

Wij kunnen dat het beste doen door de beginselen kennis, gehoorzaamheid en geloof toe te passen.

Dat betekent dat we allereerst de leer aangaande de priesterschap in het geopenbaarde woord Gods moeten kennen en die ons eigen maken. Het is belangrijk om de verbonden en geboden te begrijpen waar het priesterschap mee werkt.¹³

Laten we vervolgens verstandig zijn en voortdurend eerbaar naar die verworven kennis handelen. Gezamenlijk we Gods wetten, betrachten we discipline in het gebruik van ons lichaam en in ons denken, en stemmen wij ons gedrag af op de patronen van rechtschapenheid die de profeten ons leren, dan zullen we vreugde

Sobral (Brazilië)

vinden in ons dienstbetoon als priesterschapsdragers.

En ten laatste, laten wij ons geloof in onze Heer, Jezus Christus, vergroten. Laten wij zijn naam op ons nemen en ons dagelijks opnieuw wijden aan het bewandelen van het pad van het discipelschap. Laat onze werken ons geloof vervolmaken.¹⁴ Door het discipelschap kunnen wij stap voor stap volmaakt worden door onze gezinsleden, medemensen en God te dienen.

Dienen wij met geheel ons hart, macht, verstand en sterkte in de priesterschap, dan krijgen wij de belofte van allesovertreffende kennis, gemoedsrust en geestelijke gaven. Eren wij het heilig priesterschap, dan zal God ons eren, en zullen wij 'ten laatsten dage schuldeloos voor God [...] staan.'¹⁵

Dat wij altijd ogen mogen hebben om het wonder en de vreugde van het priesterschap van onze grootse en almachtige God te zien, en een hart om het te voelen, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Wilbur Wright, aangehaald door James E. Tobin in *To Conquer the Air: The Wright Brothers and the Great Race for Flight* (2003), p. 238.
2. Wright brothers, Tobin, *To Conquer the Air*, p. 397.
3. John Gillespie Magee jr., 'High Flight', aangehaald door Diane Ravitch (red.) in *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), p. 486.
4. Mozes 1:39.
5. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 117.
6. Zie Leer en Verbonden 121:36.
7. Zie Hebreëën 5:4–10; Leer en Verbonden 107:3.
8. Leer en Verbonden 12:8.
9. Leer en Verbonden 121:41.
10. Zie Jesaja 55:1.
11. Zie Leer en Verbonden 115:5.
12. Leer en Verbonden 84:88.
13. Zie Leer en Verbonden 84:33–44, 121:34–46.
14. Zie Jakobus 2:22.
15. Leer en Verbonden 4:2.

President Henry B. Eyring

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Leer ze tot grote hoogte te reiken

Met uw hulp kunnen degenen die onder uw leiding staan inzicht, verlangen en geloof krijgen in hun capaciteiten om in Gods koninkrijk te dienen.

Ik ben zo dankbaar dat ik in deze priesterschapsbijeenkomst ben en zulke geweldige raad heb gehoord. Ik moest erdoor aan mijn eigen ervaringen denken. Bijna alles wat ik als priesterschapsdrager heb bereikt, is mogelijk gemaakt door mensen die iets in mij zagen wat ik zelf niet zag.

Toen ik nog maar net vader was, vroeg ik aan de Heer wat mijn kinderen aan zijn koninkrijk konden bijdragen. Ik wist dat mijn zoons het priesterschap ten goede zouden kunnen aanwenden. Ik wist dat mijn dochters in naam van de Heer zouden dienen. Ze zouden allemaal zijn werk doen. Ik wist dat ze allemaal anders waren en dat de Heer ze daarom unieke gaven had gegeven om Hem te dienen.

Ik ga nu niet iedere vader, leider of jongere precies vertellen wat u het beste kunt doen, maar ik beloof u dat u ze tot zegen bent als u ze helpt om hun geestelijke gaven te herkennen die ze sinds hun geboorte al hebben. Iedereen is anders en iedereen draagt iets anders bij. Niemand is voorbestemd om te mislukken. Als u u toelegt op openbaring om u bewust

te worden van de gaven die God heeft gegeven aan wie in het priesterschap onder uw leiding staan — vooral de jongeren — kunt u ze doen inzien hoe ze kunnen dienen. Met uw hulp kunnen degenen die onder uw leiding staan inzicht, verlangen en geloof krijgen in hun capaciteiten om in Gods koninkrijk te dienen.

Ik heb om openbaring gebeden zodat ik mocht weten hoe ik elk van mijn kinderen kon voorbereiden op concrete manieren om God te dienen. Daarna liet ik hen met hoop hun toekomst visualiseren en daar naartoe werken. Ik sneed voor al mijn zoons op een plankje een tekst uit die hun bijzondere gaven omschreef en een passende afbeelding. Onder de afbeelding en de inscriptie kerfde ik de datum van hun doop en hun ordening tot priesterschapsambten, alsmede wat hun lengte ten tijde van de gebeurtenis was.

Ik zal u wat meer over de plankjes vertellen waar mijn zoons op konden zien welke geestelijke gaven ze hadden en hoe ze aan het werk van de Heer konden bijdragen. Misschien komt u dan net als ik door inspiratie te

weten welke unieke gaven en mogelijkheden de jongens hebben die u liefhebt en leidt.

Toen mijn oudste zoon diaken werd en als scout de arendinsigne had verdiend, kwam er toen ik over zijn toekomst nadacht een arend in mijn gedachten. We woonden toen in Idaho, ten zuiden van de Tetonberg. Daar gingen we vaak samen wandelen en naar zwevende arenden kijken. Ik zag het voor me en dacht aan de woorden van Jesaja:

‘Hij geeft de moede kracht en de machteloze vermeerdert hij sterkte.

‘Jongelingen worden moede en mat, zelfs jonge mannen struikelen,

‘Maar wie de Here verwachten, putten nieuwe kracht; zij varen op met vleugelen als arenden; zij lopen, maar worden niet moede; zij wandelen, maar worden niet mat.’¹

We waren daar ook met die oudste zoon gaan wandelen en waren vlak onder de top van de Tetonberg gestrand omdat hij moe was. Hij wilde niet verder. Hij zei: ‘Zal ik er altijd spijt van hebben dat ik de top niet heb gehaald? Ga maar verder pa, ik wil niet dat u zich ook teleurgesteld voelt.’

Ik antwoordde: ‘Ik zal heus niet teleurgesteld raken en jij zal heus geen spijt hebben. We zullen ons altijd blijven herinneren dat we hier samen hebben geklommen.’ Bovenaan zijn groeiplankje sneed ik een arend met de inscriptie ‘Op de vleugels van een arend.’

Mijn zoon reikte die jaren daarna als zendeling hoger dan ik me ooit had kunnen voorstellen. Soms kwam hij op zijn zending voor situaties te staan die boven zijn macht leken te zijn. Voor de jongen die u hoger laat reiken, kan het zijn zoals bij mijn zoon, dat de Heer hem naar grotere hoogten brengt in de prediking van het evangelie in een moeilijke taal, hoger dan ik voor mogelijk had gehouden. Als u probeert de mogelijkheden van iedere jongeman in het priesterschap te zien, beloof ik u dat de Heer u zal laten weten wat u nodig hebt. Wellicht openbaart de Heer u niet alles wat die jongen kan bereiken. Leer hem tot grote hoogte te reiken.

Misschien is de jongen die u aanmoedigt te verlegen om een krachtig priesterschapsdienaar te worden. Een andere zoon van mij was als kind zo verlegen dat hij niets tegen een winkelbediende durfde te zeggen. Ik maakte mij er zorgen over en bad over zijn toekomst als priesterschapsdrager. Ik zag hem als zendeling voor me — dat leek niet veelbelovend. Dat bracht mij bij een tekst in Spreuken: ‘Goddelozen vluchten terwijl er geen vervolger is, maar een rechtvaardige heeft zelfvertrouwen als een jonge leeuw.’²

Ik sneed ‘Zelfvertrouwen als een leeuw’ op zijn plankje uit, onder een afbeelding van een grote, brullende leeuwenkop. Op zijn zending en de daaropvolgende jaren maakte hij de verwachtingen waar die ik op zijn plank had gekerfd. Mijn zoon was

eerst verlegen, maar predikte later met overtuiging het evangelie en was moedig in gevaar. Hij kreeg steeds meer taken van de Heer.

Dat kan de jongeman die u leidt ook overkomen. U moet hem in het geloof sterken dat de Heer hem van een verlegen jongen in een moedige dienaar kan veranderen.

We weten dat de Heer zijn dienaren zelfvertrouwen geeft. De jonge Joseph die God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, in het bos zag, veranderde in de loop der jaren in een geestelijke reus. Parley P. Pratt zag dat toen de profeet Joseph Smith de laaghartige bewakers berispte die hem gevangenhielden. Ouderling Pratt schreef:

‘Plotseling stond hij op en sprak met bulderende stem, als een brullende leeuw, de volgende woorden, voor zover ik me kan herinneren:

“ZWIJG, jullie, demonen van de eeuwige hel. In de naam van Jezus Christus bestraf ik jullie en gebied jullie te zwijgen; ik zal dergelijke taal geen minuut langer aanhoren en leven. Houd op met die taal, anders zullen óf jullie, óf ik, DIRECT sterven!”

Ouderling Pratt schreef over die ervaring: ‘Waardigheid en majesteit heb ik maar één keer aanschouwd, in ketenen, in het holst van de nacht, in een kerker, in een onbekend stadje in Missouri.’³

De Heer geeft zijn rechtschapen dienaren het zelfvertrouwen van een leeuw als zij in zijn naam als getuige in het priesterschap spreken.

Een andere zoon van mij had toen hij jong was al veel vrienden om zich heen. Hij sloot gemakkelijk vriendschap met mensen. Door gebed probeerde ik te zien hoe hij aan Gods koninkrijk zou kunnen bijdragen, en ik voelde dat hij mensen in liefde en eenheid tot elkaar zou kunnen brengen.

Ik kwam bij het gedeelte in de Leer en Verbonden waar beschreven wordt dat de ouderlingen hun best deden om Zion in Missouri op te bouwen, en dat engelen hen toejuichten. Dat vergde grote offers. In de openbaring in de Leer en Verbonden staat: 'Niettemin zijt gij gezegend, want het getuigenis dat gij hebt gegeven is in de hemel opgetekend om door de engelen te worden aanschouwd; en zij verheugen zich over u, en uw zonden zijn u vergeven.'⁴

Op het groeiplankje van mijn zoon sneed ik 'Engelen jubelen over jou' uit.

Toen hij zijn schoolopleiding had afgemaakt, kon hij nog steeds goed mensen bij elkaar brengen en beïnvloeden. Hij organiseerde ringactiviteiten met andere priesterschapsdragers, waardoor de jongeren in zijn gebied met meer geloof en volharding hun problemen konden oplossen. Door het geloof van die jongemannen en jongevrouwen te versterken, bouwde hij buitenposten van Zion in de stedelijke centra van Amerika. Op het plankje liet ik engelen op bazuinen blazen, en dat is misschien niet hoe ze het doen, maar het was makkelijker om een bazuin dan een jubelkreet uit te kerven.

Engelen jubelen omdat priesterschapsleiders over de hele wereld Zion in hun wijken, ringen en zendingsgebieden opbouwen. En zij zullen nog harder jubelen als u ervoor zorgt dat jongemannen en jongevrouwen op alle plaatsen en in alle omstandigheden ook Zion opbouwen.

Zion bestaat uit mensen die door verbonden en liefde aan elkaar gehecht zijn. Ik verzoek u uw jongeren daar toe te brengen.

Ik kreeg de ingeving om voor een van mijn zoons een zon uit te snijden, met daaronder de woorden 'Dit nu is het eeuwige leven' uit het hogepriesterlijk gebed van de Heiland. Aan het eind van zijn aardse bediening bad de Heiland tot zijn Vader:

'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.

'Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt.'⁵

Mijn zoon heeft priesterschapsptaken op drie continenten verricht, maar het belangrijkste werk heeft hij in zijn gezin verricht. Hij heeft zijn leven op hen afgestemd. Hij werkt dicht bij huis en komt vaak thuis om met zijn vrouw en kinderen te lunchen. Zijn gezin woont bij mijn vrouw en mij in de buurt. Ze zorgen erg goed voor onze tuin. Deze zoon zorgt dat hij niet alleen zelf in aanmerking voor het eeuwige leven komt, maar wil dat ook voor zijn dankbare familieleden, die hij bijeen verzamelt.

Het eeuwige leven bestaat erin verenigd in een gezin en met de Vader, de Zoon en de Heilige Geest te leven. Het eeuwige leven wordt alleen mogelijk door de sleutels van Gods priesterschap, die door de profeet Joseph Smith hersteld zijn. Houdt u de jongeren onder uw leiding

dat eeuwige doel voor, dan geeft u hen het grootst mogelijke geschenk. Dat doet u voornamelijk door zelf het voorbeeld in uw gezin te geven. Degenen die u leidt, zijn misschien enig lid. Toch geef ik u de uitdaging om hun de liefde van hun familie aan beide kanten van de sluier te laten voelen en die te accepteren.

De groeiplankjes waar ik het over had, zijn slechts één manier waarop jongeren een glimp kunnen opvangen van alles wat God in hen ziet en hun toekomst en de unieke taken die Hij voor hen in petto heeft. Hij zal u bijstaan als u ervoor zorgt dat uw kinderen en andere jongeren die u leidt dat kunnen. Maar als u door gebed zelf een glimp van die toekomst probeert op te vangen en er daarna met die jongere onder vier ogen over praat, zult u beseffen dat God van al zijn kinderen houdt en weet dat ieder van hen grote, unieke gaven bezit.

Ik voel mij gezegend dat ik voor mijn zoons en dochters een geweldige toekomst in Gods koninkrijk heb gezien. Toen ik in mijn gebed om leiding vroeg, werd mij getoond hoe ik mijn dochters duidelijk kon maken dat God erop rekent dat ze zijn koninkrijk opbouwen.

Toen mijn dochters nog jong waren, merkte ik dat we anderen generaties lang de liefde van degenen aan de andere kant van de sluier kunnen laten voelen. Ik weet dat die liefde door dienstbetoon komt en dat we daardoor hoop op het eeuwige leven krijgen.

We sneden dus broodplanken uit en legden daar een zelfgemaakt brood op, die we samen naar weduwen, weduwnaars en gezinnen brachten. Op elke broodplank stond de Franse inscriptie 'J'aime et J'espère', wat 'Ik heb lief en ik hoop' betekent. Hun unieke geestelijke gaven bleken niet alleen uit het

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

oktober 2012

HET EERSTE PRESIDIUM

Henry B. Eyring
Eerste raadgever

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Tweede raadgever

HET QUORUM DER TWAALF APOSTELEN

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

HET PRESIDIUM DER ZEVENTIG

Ronald A. Rasband

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tad R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

HET EERSTE QUORUM DER ZEVENTIG (in alfabetische volgorde)

Marcos A. Adakukitis

Jose L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Aldem

Mervyn B. Arnold

David S. Bortler

Shayne M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Cobridge

Claudio R. 'Mi. Costa

LeGrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

Larry Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gouveart

Robert C. Goy

Carlos A. Goebel

Christofa Golden Jr.

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keenan

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Parkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Piro

Bruce D. Porter

Dale G. Renland

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sinti

Steven E. Snow

Ulisses Soares

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinas

W. Christopher Woodell

William R. Walker

F. Michael Watson

Scott D. Whitting

Kazuhiko Yamashita

Jorge E. Zaballos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

HET TWEDE QUORUM DER ZEVENTIG (in alfabetische volgorde)

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

J. Devn Cornish

Bradley D. Foster

O. Vincent Haleck

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Martino

Jairo Mazzaguardi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

DE PRESIDENDE BISSCHAP

Gérard Cousseé
Eerste raadgever

Gary E. Stevenson
Presiderende bisschop

Dean M. Daries
Tweede raadgever

'We hebben een ongeëvenaard aantal mensen bereikt', zei president Monson over deze algemene conferentie. De foto's op deze pagina zijn, met de klok mee, van leden en zendingen uit Quelimane (Mozambique), Tallin (Estonia), Warschau (Polen), Mexico-Stad (Mexico), Edinburgh (Schotland), Taipei (Taiwan) en Gaborone (Botswana).

uitsnijden van de planken, maar ook uit het feit dat ze die aan mensen gaven die het nodig hadden en onder pijn of verlies leden. Ze verzekerden hen dat we door de liefde en verzoening van de Heiland een volmaakt stralende hoop kunnen hebben. Dat betekent het eeuwige leven voor mijn dochters en voor ons allemaal.

Misschien denkt u: broeder Eyring, zegt u nu dat ik moet leren houtsnijden? Nee, dat hoeft niet. Ik heb het slechts van een aardige en vaardige leermeester geleerd, namelijk van toen nog ouderling Boyd K. Packer. Ik schrijf mijn geringe vaardigheden toe aan zijn grote houtsnijtalent en aan zijn geduld tijdens mijn leerproces. Een leermeester als president Packer krijg je slechts als een geschenk uit de hemel. U kunt het hart van uw kinderen echter op andere manieren vormen dan door houten planken of groeiplankjes voor hen te snijden.

Met nieuwe communicatiemiddelen kunnen we bijvoorbeeld in een ogenblik gratis berichten van geloof en hoop over lange afstanden sturen. Mijn vrouw helpt me daarmee. Eerst bellen we zoveel mogelijk van onze kinderen en kleinkinderen op. Dan vragen we hun om te vertellen wat ze bereikt hebben en hoe ze gediend hebben. We vragen ook of ze ons foto's van hun bezigheden willen sturen. We plakken die foto's dan ter illustratie naast een paar alinea's tekst over wat ze hebben gedaan. Daaronder zetten we dan één of twee verzen uit het Boek van Mormon. Nephi en Mormon zouden misschien niet zo onder de indruk zijn van de geestelijke kwaliteit van het geschrevene of van de kleine moeite waarmee we ons zogenaamde 'Familiedagboek: de kleine platen' in elkaar hebben gezet, maar mijn vrouw en ik ervaren het als een zegen. We voelen ons geïnspireerd bij het selecteren van

teksten en het schrijven van een kort getuigenis. En het blijkt dat hun hart zich op ons, op de Heiland en op het hogere richt.

Er zijn andere manieren waarop u de helpende hand kunt reiken. Veel daarvan doet u al. Aan gewoonten als gezinsgebed en Schriftstudie houden mensen meer goede herinneringen en grotere veranderingen van hart over dan u denkt. Zelfs door schijnbaar kleine activiteiten, zoals naar een sportwedstrijd gaan of samen een film kijken, verandert het hart van uw kind. Daarbij gaat het niet zozeer om wat u doet, maar om hoe het voelt. Ik weet een goede manier om vast te stellen of een activiteit belangrijk kan zijn voor uw kind. U laat ze een activiteit voorstellen uit een interesse, die volgens hen een gave van God is. Ik weet uit persoonlijke ervaring dat dit mogelijk is.

Toen ik op mijn twaalfde diaken werd, woonde ik in New Jersey, zo'n tachtig kilometer van New York City af. Mijn droom was om een goede honkballer te worden. Mijn vader ging met me naar een wedstrijd in het oude, historische Yankee Stadium in de Bronx. Ik zie het nog steeds voor me: mijn vader zat naast me en Joe DiMaggio sloeg een homerun, waardoor de bal midden op de tribune terecht kwam. Dat was de enige keer dat we samen naar een professionele honkbalwedstrijd gingen.

Maar een andere gebeurtenis met mijn vader heeft een blijvend effect op mij gehad. Hij ging met mij vanaf New Jersey naar een geordende patriarch in Salt Lake City. Ik had die man nooit eerder gezien. Mijn vader liet ons alleen. De patriarch bood mij een stoel aan, legde zijn handen op mijn hoofd en sprak een zegen als gave van God uit met daarin een uitspraak over het grootste verlangen van mijn hart.

Hij zei dat ik een van degenen was waarover is gezegd: 'Zalig de vrede-stichters.'⁶ Ik was zo verbaasd dat een vreemdeling wist wat er in mij omging, dat ik mijn ogen opendeed en om me heen keek om het wonder te zien. Door die zegen over mijn mogelijkheden zijn mijn leven, mijn huwelijk en mijn priesterschapswerk gevormd.

Door die gebeurtenis en wat daarop volgde, kan ik getuigen: 'Want allen krijgen niet iedere gave geschenken; want er zijn vele gaven, en ieder mens wordt een gave door de Geest Gods geschonken.'⁷

Door openbaring van de Heer ben ik mijn gave gaan herkennen en heb ik die gebruikt om degenen die ik liefheb en dien tot zegen te zijn.

God weet welke gaven we hebben. Ik geef u en mijzelf de uitdaging om God te vragen welke gaven Hij ons heeft gegeven, zodat wij ze kunnen ontwikkelen en kansen kunnen aangrijpen om anderen te dienen. Maar bovenal bid ik dat u geïnspireerd wordt om anderen hun bijzondere gaven van God te helpen ontdekken, zodat ze kunnen dienen.

Ik beloof u dat u, als u daarom vraagt, anderen kunt verheffen en helpen om degenen die zij leiden en liefhebben ten volle te dienen. Ik getuig tot u dat God leeft. Jezus is de Christus. Dit is het priesterschap van God wat wij dragen. God heeft ons bijzondere gaven gegeven waarmee wij Hem kunnen dienen op manieren die onze innigste wensen te boven gaan. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Jesaja 40:29–31.
2. Spreuken 28:1.
3. *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jr. (1938), p. 211.
4. Leer en Verbonden 62:3.
5. Johannes 17:3–4.
6. Matteüs 5:9.
7. Leer en Verbonden 46:11.

President Thomas S. Monson

Anderen zien zoals zij kunnen worden

We moeten het vermogen ontwikkelen om mensen niet te zien zoals ze nu zijn, maar zoals ze kunnen worden.

Mijn geliefde broeders, twee keer per jaar zit dit Conferentiecentrum helemaal vol met dragers van het priesterschap van God die naar inspirerende boodschappen komen luisteren. Er heerst een geweldige geest, die de algemene priesterschapsbijeenkomst van de kerk doordringt. Die geest gaat uit van het Conferentiecentrum en strekt zich uit tot elk gebouw waar de zonen Gods samenkomen. Wij hebben die geest vanavond beslist gevoeld.

Een aantal jaren geleden, voordat dit prachtige Conferentiecentrum werd gebouwd, woonde een bezoeker aan Salt Lake City in de Tabernakel op Temple Square een bijeenkomst van de algemene conferentie bij. Hij luisterde naar de boodschappen van de algemene autoriteiten. Hij luisterde naar de gebeden. Hij hoorde de prachtige muziek van het Tabernakelkoor. Hij verwonderde zich over de grandeur van het magnifieke Tabernakelorgel. Toen de bijeenkomst was afgelopen, hoorde iemand hem zeggen: 'Ik zou er alles voor geven om te weten of wat die sprekers vandaag zeiden waar was.' Wat hij in feite zei, was:

'Ik zou willen dat ik een getuigenis van het evangelie had.'

Er is beslist niets in deze wereld wat meer troost en geluk geeft dan een getuigenis van de waarheid. Ik geloof dat iedere man of jongeman die hier vanavond is in zekere mate een getuigenis heeft. Als u meent dat uw getuigenis niet zo groot is als u zou willen, dan spoor ik u aan om eraan te werken dat te bereiken. Als het sterk en diepgeworteld is, werk er dan aan om het zo te houden. Wat zijn we gezegend met kennis van de waarheid.

Mijn boodschap vanavond, broeders, is dat er talloze mensen zijn die nu maar een bescheiden of helemaal geen getuigenis hebben die dit kunnen en zouden ontvangen als wij bereid zouden zijn om het onze te geven, en ze te helpen met veranderen. In sommige gevallen kunnen *wij* ze de motivatie geven om te veranderen. Ik noem allereerst hen die wel lid zijn, maar momenteel niet volledig toegewijd zijn aan het evangelie.

Vele jaren geleden hoorde ik tijdens een gebiedsconferentie in het Finse Helsinki in een bijeenkomst voor moeders en dochters een krachtige, gedenkwaardige, motiverende

boodschap. Ik heb die boodschap nooit vergeten, ook al zijn er bijna veertig jaren verstreken sinds ik hem heb gehoord. Een van de vele waarheden die de spreker behandelde, was dat ze zei dat je een vrouw moet zeggen dat ze mooi is. Ze wil horen dat ze gewaardeerd wordt. Ze wil horen dat ze de moeite waard is.

Broeders, ik weet dat mannen in dit opzicht heel erg op vrouwen lijken. Wij moeten horen dat we iets waard zijn, dat we capabel zijn en de moeite waard. We moeten de kans krijgen om te dienen. Voor die leden die uit activiteit zijn weggeleden, of die op de achtergrond blijven en zich niet echt willen toewijden, kunnen we onder gebed naar manieren zoeken om hen te bereiken. Ze vragen voor de een of andere taak kan precies de motivatie zijn die ze nodig hebben om weer helemaal actief te worden. Maar de leidinggevendenden die hiermee kunnen helpen, aarzelen soms om dit te doen. We moeten in gedachten houden dat mensen kunnen veranderen. Ze kunnen slechte gewoonten achterwege laten. Ze kunnen zich bekeren van overtredingen. Ze kunnen het priesterschap waardig zijn. En ze kunnen de Heer vol ijver dienen. Ik wil graag enkele voorbeelden geven.

Toen ik pas lid van het Quorum der Twaalf Apostelen was geworden, vergezelde ik president N. Eldon Tanner, raadgever van president David O. McKay, naar een ringconferentie in Alberta, in Canada. Tijdens de bijeenkomst las de ringpresident de namen op van vier broeders die in aanmerking kwamen om als ouderling geordend te worden. President Tanner kende die mannen, want hij had ooit in die omgeving gewoond. Maar president Tanner kende en herinnerde zich hen zoals ze ooit waren geweest en wist niet dat ze hun leven hadden

veranderd en volledig in aanmerking kwamen om ouderling te worden.

De ringpresident las de naam van de eerste man op en vroeg hem om te gaan staan. President Tanner fluisterde tegen mij: 'Kijk hem eens. Ik had nooit gedacht dat hij het zou halen.' De ringpresident las de naam van de tweede man op, en die ging staan. President Tanner stootte me weer aan en meldde zijn grote verbazing. En zo ging dat met alle vier broeders.

Na de bijeenkomst waren president Tanner en ik in de gelegenheid om die vier broeders te feliciteren. Ze hadden aangetoond dat een mens kan veranderen.

In de jaren veertig en vijftig stond een Amerikaanse cipier, Clinton Duffy, bekend om zijn werk in het rehabiliteren van de mannen in zijn gevangenis. Een criticus zei: 'Weet je niet dat je de aard van het beestje niet kunt veranderen?'

Waarop Duffy antwoordde: 'Ik wijs erop dat ik niet met beesten werk. Ik werk met mensen, en die veranderen elke dag.'¹

Vele jaren geleden was ik president van het Canadese zendingsgebied. We hadden daar een gemeente met erg weinig priesterschapsdragers. De gemeente werd altijd gepresideerd door een zending. Ik kreeg sterk het gevoel dat de gemeente door een plaatselijk lid gepresideerd moest worden.

We hadden één volwassen man in de gemeente die diaken in het Aäronisch priesterschap was, maar die niet naar de kerk ging en niet actief genoeg was om een hoger priesterschapsambt te bekleden. Ik voelde me geïnspireerd om hem als gemeentepresident te roepen. Ik zal me altijd de dag herinneren dat ik hem sprak. Ik zei hem dat de Heer me had geïnspireerd om hem als gemeentepresident

te roepen. Na veel protesten en veel bemoediging van zijn vrouw zei hij dat hij het zou doen. Ik ordende hem tot priester.

Dat was het begin van een nieuwe levensfase voor die man. Hij bracht zijn leven al snel op orde en hij verzekerde me dat hij de geboden zou naleven zoals van hem verwacht werd. Binnen een paar maanden was hij tot ouderling geordend. Hij ging uiteindelijk met zijn vrouw en kinderen naar de tempel, waar ze aan elkaar verzegeld werden. Hun kinderen zijn op zending geweest en zijn in het huis van de Heer getrouwd.

Soms kan tegen onze broeders zeggen dat ze nodig zijn en dat we ze waarderen hen helpen om die stap tot toewijding en volledige activiteit te doen. En dat geldt voor alle priesterschapsdragers, ongeacht hun leeftijd. Het is onze taak hen de kans te geven om te leven zoals het behoort. We kunnen ze helpen om hun tekortkomingen te overwinnen. We moeten het vermogen ontwikkelen om mensen niet te zien zoals ze nu zijn, maar zoals ze kunnen worden als ze een getuigenis van het evangelie van Christus hebben.

Ik woonde eens een bijeenkomst bij in Leadville, in de Amerikaanse staat Colorado. Leadville ligt op een hoogte van ruim drieduizend meter.

Ik herinner me die bijeenkomst vanwege de grote hoogte, maar ook vanwege wat er die avond gebeurde. Er waren maar weinig priesterschapsdragers aanwezig. Net als die gemeente in de Canadese Zending, werd die gemeente gepresideerd door een zending, en dat was altijd zo geweest.

Die avond hadden we een hele fijne bijeenkomst, maar tijdens de slotlofzang kreeg ik de ingeving dat er een plaatselijke gemeentepresident zou moeten zijn. Ik wendde me tot de zendingspresident en vroeg: 'Is er niet iemand die hier zou kunnen presideren, een man van hier?'

Hij antwoordde: 'Ik ken er geen.'

Tijdens het zingen van die lofzang keek ik eens goed naar de mannen op de voorste drie rijen. Ik leek me vooral te concentreren op een van de broeders. Ik zei tegen de zendingspresident: 'Zou hij gemeentepresident kunnen zijn?'

Hij antwoordde: 'Ik weet het niet. Misschien wel.'

Ik zei: 'President, ik neem hem mee naar een andere ruimte en houd een gesprek met hem. Spreekt u na de slotlofzang de broeders toe tot ik terugkom.'

Toen we met zijn tweeën weer terugkwamen in de zaal, besloot de zendingspresident zijn getuigenis. Ik stelde die broeder voor als de nieuwe

gemeentepresident. Vanaf die dag had Leadville in Colorado een plaatselijk lid als leider van de unit.

Datzelfde beginsel, broeders, geldt voor hen die nog geen lid zijn. We moeten het vermogen ontwikkelen om mensen niet te zien zoals ze zijn, maar zoals ze kunnen worden als ze lid van de kerk zijn, als ze een getuigenis van het evangelie hebben, als hun leven in overeenstemming met de evangelielingen is.

Lang geleden, in het jaar 1961, werd er een wereldwijde conferentie voor zendingspresidenten gehouden en werden alle zendingspresidenten in de kerk voor de bijeenkomsten naar Salt Lake City gehaald. Ik kwam vanuit mijn zendingsgebied in Toronto naar Salt Lake City.

In een van de bijeenkomsten was N. Eldon Tanner aanwezig. Hij was toen assistent van het Quorum der Twaalf en was net teruggekeerd na het presideren van de zendingsgebieden in Groot-Brittannië en het westen van Europa. Hij vertelde over een zending die van alle zendingen die hij had gesproken het meeste succes had gehad. Hij vertelde dat hij in dat gesprek tegen hem had gezegd: 'Ik neem aan dat alle mensen die u hebt gedoopt door leden van de kerk geïntroduceerd zijn.'

De jonge man antwoordde: 'Nee, we hebben ze allemaal gevonden door langs de deuren te gaan.'

Broeder Tanner vroeg hem wat er anders was aan zijn benadering — waarom hij zo'n fenomenaal succes had gehad terwijl anderen dat niet hadden. De jonge man zei dat hij probeerde om ieder die hij ontmoette te dopen. Hij zei dat als hij ergens aanklopte en een man zag die een sigaar rookte, oude kleren droeg en die schijnbaar nergens in geïnteresseerd was — en met name godsdienst —

hij zich die man voorstelde onder andere omstandigheden. In gedachten zag hij hem gladgeschoren en gekleed in een wit overhemd en een witte pantalon. En de zending zag zichzelf de man de wateren van de doop in leiden. Hij zei: 'Als ik zo naar iemand kijk, kan ik tot hem getuigen op een manier die zijn hart raakt.'

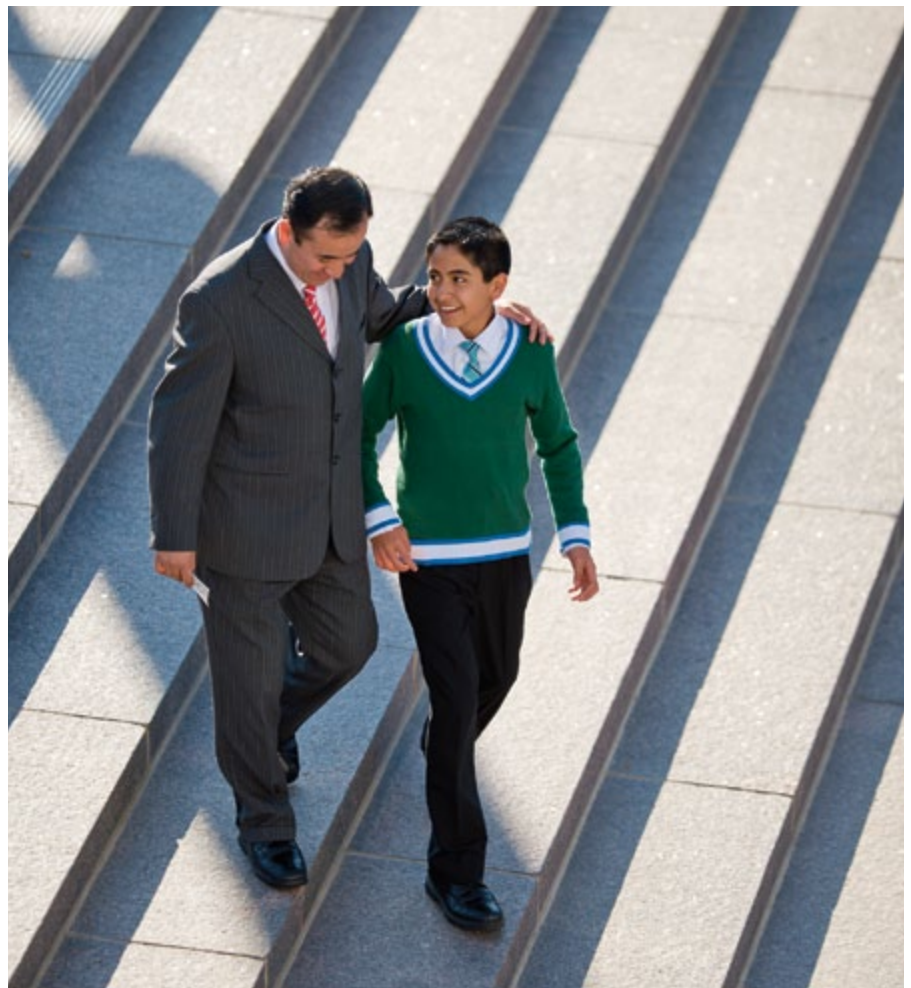
Wij moeten op die manier kijken naar onze vrienden, kennissen en burens. Wij moeten die mensen niet zien zoals ze zijn, maar zoals ze kunnen worden. Ik smeed u om op die manier aan ze te denken.

Broeders, de Heer heeft ons iets gezegd over het belang van het priesterschap dat we dragen. Hij heeft ons gezegd dat we het ontvangen met een eed en een verbond. Hij heeft ons de opdracht gegeven om trouw

te zijn in alles wat wij ontvangen, en dat we dit verbond tot het einde toe moeten nakomen. En dan zal alles wat de Vader heeft aan ons worden gegeven.²

Moed is het woord dat we in ons hart moeten koesteren: de moed om ons af te keren van verleiding, de moed om onze stem te verheffen en te getuigen tot alle mensen die we tegenkomen, waarbij we moeten bedenken dat iedereen de kans moet krijgen om onze boodschap aan te horen. De meesten vinden het niet makkelijk om dat te doen. Maar we kunnen deze woorden van Paulus aan Timoteüs gaan geloven:

'Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid.'

‘Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here.’³

In mei 1974 bevond ik me met broeder John H. Groberg op de eilanden van het Tongaanse rijk. We hadden een afspraak met de koning van Tonga, en we ontmoetten hem op een officiële audiëntie. We wisselden de gebruikelijke beleefdheden uit. Maar voordat we vertrokken, zei John Groberg iets bijzonders. Hij zei: ‘Majesteit, u en uw onderdanen zouden eigenlijk mormon moeten worden, want dan zouden uw problemen en hun problemen grotendeels opgelost worden.’

De koning glimlachte breed en antwoordde: ‘John Groberg, misschien hebt u gelijk.’

Ik dacht aan de apostel Paulus die voor koning Agrippa stond. Ik dacht aan Agrippa’s antwoord op het getuigenis van Paulus: ‘U overtuigt mij bijna om christen te worden!’⁴ Broeder Groberg had de moed om een koning zijn getuigenis te geven.

Vanavond zijn er vele duizenden van onze broeders op een voltijdzending voor de Heer. Gehoor gevend aan een oproep hebben zij familie, vrienden en school achtergelaten en zijn op pad gegaan om te dienen. Wie dat niet begrijpen, vragen vaak: ‘Waarom geven ze daar zo makkelijk gehoor aan en geven ze bereidwillig zoveel op?’

Onze zendingen zouden heel goed met de woorden van Paulus, die onvergelijkelijke zending uit vroeger tijden, kunnen antwoorden: ‘Want indien ik het evangelie verkondig, heb ik geen stof tot roemen. Immers ik ben ertoe genooddaakt. Want wee mij, indien ik het evangelie niet verkondig!’⁵

De heilige Schriften bevatten geen relevantere verklaring, geen bindender taak, geen directere instructie dan de opdracht die de herrezen Heer in

Galilea bij zijn verschijning aan de elf discipelen gaf. Hij zei:

‘Mij is gegeven alle macht in de hemel en op [de] aarde.

‘Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des heiligen Geestes

‘en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld.’⁶

Dit goddelijke gebod, met de bijbehorende heerlijke belofte, is in deze tijd ons parool, net als in het midden des tijds. Zendingswerk is een onderscheidend kenmerk van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Dat is altijd zo geweest en dat zal altijd zo zijn. Zoals de profeet Joseph Smith heeft gezegd: ‘Uiteindelijk komt het erop neer dat het onze grootste en belangrijkste taak is om het evangelie te prediken.’⁷

Binnen twee korte jaren zullen alle voltijdzendingen die momenteel dienst doen in dit koninklijke leger van God hun voltijdwerk hebben afgerond en naar hun dierbaren thuis zijn teruggekeerd. Hun opvolgers zijn vanavond te vinden in de gelederen van de Aäronische priesterschap in de kerk. Jongemannen, zijn jullie klaar om gehoor te geven aan de oproep? Zijn jullie bereid om je in te zetten? Zijn jullie bereid om te dienen?

President John Taylor heeft de vereisten als volgt opgesomd: ‘De soort mannen die we als de bringers van deze evangelieboodschap op het oog hebben, zijn mannen die in God geloven; mannen die in hun godsdienst geloven; mannen die hun priesterschap eren; mannen [die] vervuld zijn van de Heilige Geest en de kracht van God, [...] mannen van eer, integriteit, deugd en zuiverheid.’⁸

Broeders, ieder van ons krijgt de opdracht om anderen over het evangelie van Christus te vertellen. Als ons leven voldoet aan Gods norm, zullen de mensen met wie wij in contact komen nooit klagen: ‘Voorbij is de oogst, ten einde de zomer, en wij zijn niet verlost!’⁹

De volmaakte Herder van de ziel, de Zending die de mensheid heeft verlost, heeft ons zijn goddelijke verzekering gegeven:

‘En al ware het zo dat u al uw dagen arbeidde om dit volk bekering toe te roepen, en slechts één ziel tot Mij bracht, hoe groot zal dan uw vreugde met hem zijn in het koninkrijk van mijn Vader!

‘En nu, indien uw vreugde groot zal zijn met één ziel die u tot Mij hebt gebracht in het koninkrijk van mijn Vader, hoe groot zal dan uw vreugde zijn indien u vele zielen tot Mij brengt!’¹⁰

Van Hem die deze woorden heeft gesproken, getuig ik. Hij is de Zoon van God, onze Verlosser en onze Heiland.

Ik bid dat wij de moed zullen hebben om mensen de hand van vriendschap te reiken, de vasthoudendheid om het telkens weer te proberen, en de ootmoed om onze Vader om leiding te vragen bij het uitvoeren van onze opdracht om andere mensen over het evangelie te vertellen. Dat is onze taak, broeders. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. In Bill Sands, *The Seventh Step* (1967), p. 9.
2. Zie Leer en Verbonden 84:33–39.
3. 2 Timoteüs 1:7–8.
4. Handelingen 26:28.
5. 1 Korintiërs 9:16.
6. Matteüs 28:18–20.
7. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 337.
8. *Leringen van kerkpresidenten: John Taylor* (2001), p. 73.
9. Jeremia 8:20.
10. Leer en Verbonden 18:15–16.

President Henry B. Eyring

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Waar is de tent?

Maar de tent die goddelijke hulp afschermt, bedekt God niet; die tent bedekt ons af en toe. God is nooit verborgen, maar wij soms wel.

In zijn diepste smart in de gevangenis te Liberty riep de profeet Joseph Smith uit: 'O God, waar zijt Gij? En waar is de tent die uw schuilplaats bedekt?'¹ Velen van ons hebben in ogenblikken van persoonlijk leed het gevoel dat God ver van ons vandaan is. De tent die goddelijke hulp afschermt, bedekt God niet; die tent bedekt ons af en toe. God is nooit verborgen, maar wij soms wel; omhuld door een tent van beweegredenen die ons wegtrekken van God waardoor het lijkt of Hij ver weg en ontoegankelijk is. Onze eigen verlangens in plaats van een gevoel van 'Uw wil geschiede',² veroorzaken het gevoel van een tent die God buitensluit. God is niet beperkt in zijn vermogen om ons te zien of met ons te communiceren, maar wij zijn misschien onwillig om te luisteren en ons aan zijn wil en zijn tijd te onderwerpen.

Onze gevoelens van verwijdering van God zullen verminderen als we meer als een kind voor zijn aangezicht worden. Dat is niet makkelijk in een wereld waar de mening van andere mensen zoveel invloed kan hebben op onze motieven. Maar daardoor kunnen wij deze waarheid beter

herkennen: God is dichtbij en Zich van ons bewust. Hij verschuilt Zich nooit voor zijn getrouwe kinderen.

Mijn driejarige kleindochter gaf een goed voorbeeld van de macht van onschuld en nederigheid om ons met God te verbinden. Ze ging met haar familieleden naar het open huis van de Brigham Citytempel in Utah. In een van de kamers van dat prachtige gebouw keek ze om zich heen en vroeg: 'Mama, waar is Jezus?' Haar moeder legde haar uit dat ze Jezus niet in de tempel zou zien, maar dat ze zijn invloed in haar hart kon voelen. Eliza dacht goed na over het antwoord van haar moeder en leek tevreden. 'Jezus is iemand aan het helpen,' concludeerde ze.

Eliza's begrip noch haar zicht op de werkelijkheid werden verduisterd door een tent. God is dicht bij haar en zij voelt zich dicht bij Hem. Ze wist dat de tempel het huis van de Heer is, maar ze begreep ook dat de herrezen en verheerlijkte Jezus Christus een lichaam heeft en slechts op één plaats tegelijk kan zijn.³ Ze besepte dat Hij, als Hij niet in zijn huis was, op een andere plaats moest zijn. En met haar kennis van de Heiland wist ze dat Hij ergens

iets goeds aan het doen was voor de kinderen van zijn Vader. Het was duidelijk dat ze had gehoopt dat ze Jezus zou zien, niet om een wonder te zien ter bevestiging van zijn bestaan, maar gewoon omdat ze van Hem hield.

De Geest kon aan haar kinderlijke geest en hart de troost openbaren die wij allen nodig hebben en wensen. Jezus Christus kent ons, waakt over ons en staat voor ons klaar. In tijden van pijn, eenzaamheid of verwarring hoeven we Jezus Christus niet te zien om te weten dat Hij op de hoogte is van onze omstandigheden en dat het zijn zending is om te zegenen.

Ik weet uit eigen ervaring dat wij hetzelfde kunnen meemaken als Eliza, lang na onze kindertijd. In de eerste jaren van mijn carrière werkte ik hard om een vaste aanstelling als hoogleraar aan de Stanford Universiteit te verwerven. Ik dacht dat ik voor mijzelf en voor mijn gezin een goed leven had gecreëerd. We woonden dichtbij de ouders van mijn vrouw in een heel comfortabele woning. Volgens wereldse normen had ik veel bereikt. Maar toen kreeg ik de kans om Californië te verlaten en naar Ricks College in Rexburg (Idaho) te gaan. Mijn professionele levensdoelen hadden een tent kunnen zijn die mij scheidde van een liefdevolle Vader die beter dan ik wist wat de toekomst voor mij in petto kon hebben. Maar ik was zo gezegend dat ik wist, dat alle succes dat ik tot dan toe in mijn carrière en gezinsleven had, een geschenk van God was. En dus knielde ik als een kind in gebed neer om te vragen wat ik moest doen. Ik was in staat om een zachte stem in mijn verstand te horen die zei: 'Het is mijn school.' Er was geen tent die me van God afscheidde. In geloof en nederigheid onderwierp ik me aan zijn wil en voelde zijn zorg en nabijheid.

Mijn jaren aan het Ricks College, waarin ik probeerde Gods wil te kennen en te doen, zorgden ervoor dat de tent mij niet bedekte of dat Gods actieve rol in mijn leven verhuld was. Terwijl ik zijn werk probeerde te doen, voelde ik me dicht bij Hem en voelde ik de zekerheid dat Hij van mijn leven op de hoogte was en intens zorg droeg voor mijn geluk. Maar net zoals in Stanford kwamen hier ook wereldse drijfveren naar boven. Een keer kwam er een kans op een aantrekkelijke baan net tegen het einde van mijn vijfde jaar als president van Ricks College. Ik dacht erover na, bad erover en besprak het zelfs met het Eerste Presidium. Zij reageerden hartelijk en met een beetje humor, maar ze duwden me zeker niet in een bepaalde richting. President Spencer W. Kimball luisterde aandachtig toen ik beschreef welk aanbod ik van een groot bedrijf had gekregen en zei daarna: 'Nou Hal, dat klinkt als een mooie kans voor je! En als we je ooit nodig hebben, dan weten we je te vinden.' Zij hadden me zeker weten te vinden, maar mijn verlangen naar professioneel succes had een tent kunnen creëren, waardoor het moeilijk voor mij zou zijn geweest om God te vinden en nog moeilijker om te luisteren naar wat Hij mij te bieden had en dat te volgen.

Mijn vrouw voelde dit aan en had sterk de indruk dat we Ricks College

niet vaarwel moesten zeggen. Ik zei: 'Dat is voor mij genoeg.' Niettemin drong ze er in haar wijsheid op aan dat ik zelf openbaring moest krijgen. Dus bad ik weer. Dit keer kreeg ik duidelijke aanwijzingen in de vorm van een stem in mijn hoofd die zei: 'Ik laat je nog wat langer op Ricks College blijven.' Mijn persoonlijke ambitie had mijn zicht op de werkelijkheid kunnen benevelen en het moeilijk kunnen maken om openbaring te ontvangen.

Dertig dagen nadat ik gezegend werd met die geïnspireerde beslissing om de baan af te slaan en op Ricks College te blijven brak de Teton Dam. God wist dat de dam zou breken en dat honderden mensen hulp nodig zouden hebben. Hij liet toe dat ik om raad vroeg en redenen zag om op Ricks College te blijven. Hij kende alle redenen waarom mijn diensten op de school en in Rexburg nog gewenst waren. Dus vroeg ik mijn hemelse Vader vaak in gebed wat Hij wou dat ik deed voor hen van wie huis of leven schade had geleden. Urenlang werkte ik samen met anderen om de modder en het water uit de huizen te verwijderen. Mijn verlangen om zijn wil te kennen gaf me alle gelegenheid om boven mezelf uit te stijgen.

Dit voorval laat nog een manier zien waarop wij een obstakel kunnen opwerpen om Gods wil te leren kennen of zijn liefde voor ons te voelen: we mogen ons niet vasthouden aan

ons eigen tijdschema als de Heer zijn tijdschema heeft. Ik dacht dat ik genoeg tijd aan mijn opdracht in Rexburg had besteed en wilde snel aan iets nieuws beginnen. Soms wordt ons zicht op Gods wil voor ons verduisterd door onze eigen koppigheid om alles volgens ons eigen tijdschema te doen.

In de gevangenis te Liberty vroeg de profeet Joseph Smith de Heer om hen die de leden van de kerk in Missouri vervolgden te straffen. Hij bad om stellige, snelle vergelding. Maar de Heer antwoordde dat Hij die vijanden van de kerk 'over enkele jaren'⁴ zou aanpakken. In vers 24 en 25 van afdeling 121 in de Leer en Verbonden zegt Hij:

'Zie, mijn ogen aanschouwen en kennen al hun werken, en te zijner tijd heb Ik voor hen allen een snel oordeel gereed;

'want er is voor ieder mens een tijd vastgesteld, naargelang zijn werken zullen zijn.'⁵

Wij breken de tent af als we 'Uw wil geschiede' en 'op Uw tijd' kunnen voelen en bidden. Dat moet voor ons genoeg zijn aangezien we weten dat Hij het beste met ons voorheeft.

Een van mijn schoondochters heeft jarenlang het gevoel gehad dat God een tent over haar heen geplaatst had. Ze was een jonge moeder van drie kinderen die nog meer kinderen wilde. Na twee miskramen werden haar smeekbeden wanhopig. Met het verstrijken van de onvruchtbare jaren neigde ze naar boosheid. Toen haar jongste naar school ging leek het lege huis met haar focus op het moederschap te spotten. En dat gold ook voor de niet-voorzien en zelfs ongewenste zwangerschappen van kennissen. Ze voelde zich even toegewijd als Maria, die zei: 'Zie de dienstmaagd des Heren.'⁶ Maar hoewel ze die woorden in haar hart uitsprak, kon ze geen antwoord horen.

In de hoop haar op te monteren vroeg haar man haar met hem mee te gaan op een zakenreis naar Californië. Terwijl hij zijn vergaderingen bijwoonde, liep zij op een prachtig, leeg strand. Vanuit een hart dat bijna brak bad ze hardop. Voor het eerst vroeg ze niet om nog een kind maar om een goddelijke opdracht. 'Hemelse Vader', riep ze uit, 'ik geef u al mijn tijd; laat mij alstublieft zien wat ik er mee moet.' Ze uitte haar gewilligheid om haar gezin overal naartoe te nemen waar Hij wilde. Door dat gebed kreeg ze een onverwacht vredig gevoel. Het bevredigde haar mentale drang naar zekerheid niet, maar voor het eerst in jaren werd ze kalm.

De Heer nam de tent weg en opende de vensters des hemels. Binnen twee weken hoorde ze dat ze in verwachting was. De baby was pas een jaar oud toen mijn zoon en schoondochter een zendingsoproep ontvingen. Omdat ze beloofd had dat ze overal heen zou gaan en alles zou doen, zette ze haar angst opzij en nam haar kinderen mee over zee. In het zendingsveld kreeg ze nog een kind, op een dag dat er overplaatsingen waren.

Ons volledig aan Gods wil onderwerpen, zoals de jonge moeder deed, is essentieel om de geestelijke tenten die we soms opzetten af te breken. Maar het is geen garantie voor een direct antwoord op ons gebed.

Het lijkt erop dat Abraham al lang voordat Sara zwanger werd en voordat zij hun beloofde land kregen een goed hart had. De Heer had eerst andere bedoelingen. Die doeleinden omvatten niet alleen het geloof van Abraham en Sara versterken maar ook hen in eeuwige waarheden onderwijzen die zij aan anderen moesten doorgeven op hun lange omwegen naar het land dat voor hen was bereid. De vertragingen

van de Heer duren soms lang; sommige een heel leven. Maar ze zijn altijd bedoeld om ons tot zegen te zijn. Ze hoeven geen perioden van eenzaamheid, verdriet of ongeduld te zijn.

Hoewel zijn tijd niet altijd onze tijd is, kunnen we er zeker van zijn dat de Heer zijn beloften houdt. Tot iedereen die nu het gevoel heeft dat Hij moeilijk te bereiken is, getuig ik dat de dag zal komen dat wij Hem van aangezicht tot aangezicht zullen zien. Zoals nu niets zijn zicht op ons kan belemmeren, zal dan niets ons zicht op Hem belemmeren. We zullen allemaal voor Hem staan, lijfelijk. Net zoals mijn kleindochter willen we Jezus Christus nu zien, maar onze zekere hereniging met Hem voor de rechterstoel zal veel fijner zijn als we eerst datgene doen waardoor wij even vertrouwd met Hem worden als Hij met ons is. Als we Hem dienen, worden we zoals Hij en voelen we ons dicht bij Hem wanneer de dag nadert dat niets ons zicht zal belemmeren.

De beweging naar God toe kan continu zijn. 'Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af,'⁷ zegt de Heiland. En dan vertelt Hij ons hoe:

'Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven. Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt mij gehuisvest,

'naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.

'Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven?

'Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt en hebben U gekleed?

'Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?

'En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan een van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.'⁸

Als we voor de kinderen van zijn Vader doen wat Hij wil, beschouwt de Heer dat als goedheid jegens Hem en zullen we ons dicht bij Hem voelen doordat we zijn liefde en goedkeuring ervaren. Na verloop van tijd gaan we op Hem lijken en verheugen we ons met blijdschap op de dag des oordeels.

De tent die u van God afschermt bestaat misschien uit angst voor de mensen in plaats van dat verlangen om anderen te dienen. De enige motivatie van de Heiland was mensen helpen. Velen van u hebben angst gevoeld als u iemand wilde benaderen die u had gekwetst of door wie u zelf was gekwetst. Toch zie ik dat de Heer keer op keer harten doet smelten, met inbegrip van het mijne. Daarom spoor ik u aan om, ondanks de angst die u voelt, voor de Heer naar iemand toe te

gaan en uw liefde en vergeving aan te bieden. Als u dat doet, beloof ik u dat u de liefde van de Heiland voor die persoon en zijn liefde voor u zult voelen, en u zult merken dat die niet van ver komt. Die opdracht ligt voor u misschien in uw familie, in uw gemeenschap of aan de andere kant van het land.

Maar als u voor de Heer gaat, ziet Hij het en beloont u. Als u dat vaak en lang genoeg doet, zult u door de verzoening van Jezus Christus een verandering in uw aard waarnemen. Niet alleen zult u zich dichterbij Hem voelen, maar u zult ook merken dat u op Hem gaat lijken. En als u Hem dan ziet — en wij zullen Hem allen zien — zal het voor u zijn zoals voor Moroni toen hij zei: ‘En nu zeg ik allen vaarwel. Spoedig ga ik rusten in het paradijs van God, totdat mijn geest en lichaam zich wederom verenigen en ik zegevierend door de lucht word gevoerd om u te ontmoeten voor het aangename gerecht van de grote Jehova, de eeuwige Rechter van zowel de levenden als de doden. Amen.’⁹

Als we dienen met geloof, nederigheid en het verlangen om Gods wil te doen, dan getuig ik dat de rechterstoel van de grote Jehova aangenaam zal zijn. We zullen onze liefdevolle Vader en zijn Zoon zien zoals Zij ons nu zien — met volmaakte helderheid en met volmaakte liefde. In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Leer en Verbonden 121:1
2. Zie Matteüs 6:10; Lucas 11:2; 3 Nephi 13:10; Ether 12:29; Leer en Verbonden 109:44; Mozes 4:2.
3. Zie Leer en Verbonden 130:22.
4. Leer en Verbonden 121:15.
5. Leer en Verbonden 121:24–25.
6. Lucas 1:38.
7. Matteüs 25:34.
8. Matteüs 25:35–40.
9. Moroni 10:34.

President Boyd K. Packer

President van het Quorum der Twaalf Apostelen

De verzoening

Waar onze leden en zendelingen ook heengaan, wij brengen een boodschap van hoop en geloof in de Heiland, Jezus Christus.

Mijn boodschap is gericht tot diegenen onder ons die lijden, die belast zijn met gevoelens van schuld, zwakheid, mislukking, verdriet en wanhoop.

In 1971 had ik opdracht om ringconferenties te bezoeken in westelijk Samoa en op het eiland Upolu een nieuwe ring te stichten. We hielden gesprekken en huurden toen een vliegtuigje om op het eiland Savai'i een ringconferentie te houden. Het vliegtuigje landde op een grasveld in Faala en zou ons de volgende middag terugbrengen naar Upolu.

De dag dat we Savai'i weer zouden verlaten, regende het. Wetend dat het vliegtuig niet kon landen op het natte grasveld, reden we naar het westen van het eiland, waar op een strekdam van koraal een soort landingsbaan was. We wachtten tot het duister viel, maar er kwam geen vliegtuig. Eindelijk vernamen we per radio dat er een storm woedde en het vliegtuig niet kon vertrekken. We antwoordden dat we de boot zouden nemen. Iemand zou ons in Mulifanua ophalen.

Toen we in Savai'i de haven uitvoeren, vroeg de kapitein van de twaalf meter lange boot aan de zendingspresident of hij een zaklantaarn had. Gelukkig had hij er een, en hij gaf hem aan de kapitein. We legden

de 21 kilometer naar Upolu af over erg ruwe zeeën. Geen van ons besepte dat een hevige tropische storm het eiland had getroffen en dat we er recht op afdingen.

We kwamen aan bij de haven van Mulifanua. Om binnen te varen, moesten we door een nauwe doorgang langs een rif. Een licht op de heuvel boven het strand en een tweede, lager geplaatst licht markeerden de nauwe doorgang. Als een boot zo werd gemanoeuvreed dat de twee lichten boven elkaar te zien waren, was de boot goed gepositioneerd om tussen de gevaarlijke rotsen aan weerszijden van de doorgang door te varen.

Maar die avond was er slechts één licht. Op de steiger wachtten twee zendelingen op ons, maar de overtocht had veel langer geduurd dan gebruikelijk. Nadat ze urenlang hadden uitgekeken naar enig teken van onze boot, waren de zendelingen moe geworden en in slaap gevallen, waardoor ze het tweede, lager gelegen licht niet aan hadden gedaan. Het gevolg was dat de doorgang door het rif niet duidelijk was.

De kapitein manoeuvreerde de boot zo goed mogelijk in de richting van het hoger gelegen licht aan wal terwijl een bemanningslid met de zaklantaarn over de boeg vooruitscheen,

*Menig schip wordt heengedreven
naar een woeste klippenrand,
en het oog zoekt angstig biddend,
naar de lichten op het strand.*

*Laat uw licht dus nooit verflauwen,
menig zeeman, bang in nood,
streeft de haven te bereiken,
en t'ontkomen aan de dood.¹*

Ik spreek vandaag tot hen die misschien verdwaald zijn en die zoeken naar dat lager gelegen licht dat hen terug moet leiden.

We wisten vanaf het begin dat we in het sterfelijk leven niet volmaakt zouden zijn. Er werd niet van ons verwacht dat we zouden leven zonder de een of andere wet te overtreden.

‘Want de natuurlijke mens is een vijand van God, en is dat vanaf de val van Adam geweest, en zal dat voor eeuwig en altijd zijn, tenzij hij zich overgeeft aan de ingevingen van de Heilige Geest en de natuurlijke mens aflegt en een heilige wordt door de verzoening van Christus, de Heer.’²

In de Parel van grote waarde lezen we dat ‘niets wat onrein is, kan [...] in [Gods koninkrijk] wonen’³, dus er werd een manier verschaft waarop allen die zondigen zich kunnen bekeren om weer bij onze Vader in de hemel te kunnen wonen.

Er werd een Middelaar, een Verlosser, gekozen. Hij zou zijn leven volmaakt leiden, geen zonde begaan en ‘Zichzelf als offer voor de zonde [geven] om aan de doeleinden der wet te voldoen voor allen die een gebroken hart en een verslagen geest hebben; en voor niemand anders kan aan de doeleinden der wet worden voldaan.’⁴

Aangaande het belang van de verzoening lezen we in Alma: ‘Want het is noodzakelijk dat er een verzoening wordt teweeggebracht; [...] omdat

op zoek naar de rotsen die ergens voor ons lagen. We konden de golven over het rif horen slaan. Toen we dichtbij genoeg waren om ze met de zaklamp te zien, riep de kapitein wanhopig dat de boot in zijn achteruit moest, en voer hij terug om nogmaals te proberen de doorgang te vinden.

Na heel wat pogingen wist hij dat het onmogelijk was om de doorgang te vinden. Het enige wat we konden doen, was proberen de haven in Apia, 64 kilometer verderop, te bereiken. We waren hulpeloos overgeleverd aan de woeste krachten van de natuur. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit ergens ben geweest waar het zo donker was.

We kwamen het eerste uur nauwelijks vooruit, ondanks dat de motor op volle kracht vooruit stond. De boot worstelde zich tegen een huizenhoge golf op en kwam dan schijnbaar uitgeput tot stilstand op de top, waarbij de propellers tijdelijk uit het water staken. De vibratie van de propellers trilde de boot bijna aan stukken, waarna hij aan de andere kant van de golf naar beneden gleed.

We lagen plat, met de handen uitgestrekt, op het deksel van de vrachtruimte, met onze handen aan de ene kant en onze tenen strak tegen de andere kant om te voorkomen dat we overboord spoelden. Broeder Mark

Littleford raakte zijn greep op de rand kwijt en werd tegen de reling gesmeten. Hij liep een hoofdwond op, maar de reling voorkwam in elk geval dat hij wegspeelde.

Eindelijk kwamen we vooruit en het was bijna daglicht toen we in de haven van Apia aankwamen. De boten daar waren voor de veiligheid aan elkaar vastgebonden. Ze lagen rijen dik langs de pier. We kropen er voorzichtig overheen om de mensen die aan dek sliepen niet wakker te maken. We begaven ons naar Pesega, droogden onze kleding, en vervolgden onze reis naar Vailuutai om de nieuwe ring te stichten.

Ik weet niet wie er in Mulifanua op ons had gewacht. Ik weigerde ze me dat te laten vertellen. Maar het is wel waar dat we zonder dat lagere licht allemaal hadden kunnen omkomen.

In het [oude Nederlandse] zangboek [Heilige lofzangen] staat een oud en zelden gezongen lofzang die voor mij bijzondere betekenis heeft.

*Gods genâ schijnt steeds van boven
helder lichtend op ons neer,
maar Hij vergt dat op de kust hier
ons licht brande evenzeer.
Op het strand ontsteekt uw lichten,
werpt het schijnsel op de zee,
daar wordt menigeen geslingerd
in de storm van zond' en wee.*

anders het gehele mensdom onvermijdelijk verloren moet gaan.’⁵

Als u geen vergissingen hebt begaan, dan hebt u de verzoening niet nodig. Als u wél vergissingen hebt begaan, en ieder van ons heeft dat gedaan, zowel kleine als grote, dan is het uiterst noodzakelijk dat u er achter komt hoe ze uitgewist kunnen worden zodat u niet meer in duisternis verkeert.

Jezus Christus ‘is het licht en het leven der wereld.’⁶ Als wij onze blik strak op Hem en op zijn leringen gericht houden, worden wij naar de haven van geestelijke veiligheid geleid.

In het derde geloofsartikel staat: ‘Wij geloven dat dankzij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie zalig kunnen worden.’⁷

President Joseph F. Smith heeft gezegd: ‘De mens kan zijn eigen zonden niet vergeven; hij kan zich niet reinigen van de gevolgen van zijn zonden. De mens kan ophouden te zondigen en het in de toekomst goed doen, en voor zover is zijn gedrag aanvaardbaar voor de Heer en het overwegen waard. Maar wie zal de schade herstellen die hij zichzelf en andere mensen heeft berokkend, die hij schijnbaar onmogelijk zelf kan herstellen? Door de verzoening van Jezus Christus zullen de zonden van de bekeerlijke worden weggewassen; al zijn ze zo rood als scharlaken, ze zullen zo wit als wol worden [zie Jesaja 1:18]. Dat is de belofte die ik u geef.’⁸

We weten niet precies hoe de Heer de verzoening tot stand heeft gebracht. Maar we weten wél dat de wrede marteling van de kruisiging slechts een deel was van de verschrikkelijke pijn die al begon in Getsemane

— de heilige lijdensplek — en werd voleindigd op Golgota.

Lucas schrijft:

‘En Hij zonderde Zich van hen af, ongeveer een steenworp ver, knielde neder en bad:

‘Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede!

‘En Hem verscheen een engel uit de hemel om Hem kracht te geven.

‘En Hij werd dodelijk beangst en bad des te vuriger. En zijn zweet werd als bloeddruuppels, die op de aarde vielen.’⁹

Voor zover ik heb kunnen ontdekken, is er slechts één verslag waarin de Heiland met eigen woorden beschrijft wat Hij doormaakte in de hof van Getsemane. In die openbaring staat:

‘Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet behoeven te lijden als zij zich bekeren;

‘maar als zij zich niet bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

‘Welk lijden Mij, ja, God, de grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden.’¹⁰

Er kunnen in uw leven momenten zijn waarop u ergens heen bent gegaan waar u nooit heen had moeten gaan en dingen hebt gedaan die u nooit had moeten doen. Als u zich afkeert van zonde, dan bent u op een dag in staat om de gemoedsrust te

voelen die u ontvangt als u het pad van volledige bekering volgt.

Ongeacht de overtredingen die we hebben begaan, ongeacht hoezeer we anderen met onze daden hebben gekwetst, die schuld kan volledig worden uitgewist. Ik vind dit een van de mooiste zinnen in de Schriften. De Heer zegt: ‘Wie zich van zijn zonden bekeerd heeft, die ontvangt vergeving, en Ik, de Heer, denk er niet meer aan.’¹¹

Dat is het doel van het evangelie van Jezus Christus en de verzoening: ieder die zich aandient, ieder die wil meedoen een ervaring geven waardoor hij aan het eind van zijn leven bekeerd van zijn zonden en rein gewassen door het bloed van Christus door de sluier kan gaan.¹²

Dat is wat heiliger der laatste dagen over de hele wereld doen. Dat is het licht dat we bieden aan hen die zich in duisternis bevinden en die verdwaald zijn. Waar onze leden en zendingen ook heengaan, wij brengen een boodschap van hoop en geloof in de Heiland, Jezus Christus.

President Joseph Fielding Smith heeft de tekst geschreven van de lofzang ‘Schijnt de reis u wat lang?’. Hij was een goede vriend van me. Er staat een bemoediging in en een belofte aan hen die ernaar streven om de leringen van de Heiland te volgen:

*Schijnt de reis u wat lang,
en het pad soms zo steil?
Raakt met distels en doornen
gij slaags?
Wondt g'aan stenen uw voet
bij uw worst'len omhoog
naar de top, door de hitte des daags?*

*Voelt g'u zwak en bedroefd en
neerslachtig misschien,
Uw ziel innerlijk vermoeid
nu gij onder uw vracht gaat gebukt?
Schijnt het kruis u te zwaar,
dat op u werd gelegd,
deelt geen ander de last, die u drukt?*

*Zonder vrees zij uw hart
nu gij zijt onderweg,
er is Een die gestadig u wenkt.
Zie met blijdschap omhoog,
grijp Hem kloek bij de hand,
die naar 't hoogste geluk u dan brengt.*

*'t Land zo heilig en rein
waar geen moeite bestaat,
zonder zond' volgt gij immer
Zijn stem,
waar geen traan wordt gestort,
want men vindt er geen leed;
grijp zijn hand en tred binnen
met Hem.¹³*

In de naam van Jezus Christus.
Amen. ■

NOTEN

1. 'Gods genâ schijnt steeds van boven', *Heilige lofzangen*, nr. 204.
2. Mosiah 3:19.
3. Mozes 6:57.
4. 2 Nephi 2:7.
5. Alma 34:9.
6. Mosiah 16:9.
7. Geloofsartikelen 1:3.
8. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* (1998), pp. 99–100.
9. Lucas 22:41–44.
10. Leer en Verbonden 19:16–18.
11. Leer en Verbonden 58:42.
12. Zie Openbaring 1:5.
13. 'Schijnt de reis u wat lang?', *Heilige lofzangen*, nr. 150.

Linda K. Burton
Algemeen ZHV-presidente

Eerst kijken, dan dienen

*Als we oefenen kunnen we allemaal meer op de Heiland
gaan lijken, doordat we Gods kinderen dienen.*

Een van de grootste bewijzen dat onze geliefde profeet, president Thomas S. Monson, door de Heer als zijn dienstknecht is gekozen, is dat hij het voorbeeld van de Heiland heeft leren volgen door mensen individueel, een voor een te dienen. Allen die zich hebben laten dopen, hebben zich verbonden dat ook te doen. Wij hebben ons ertoe verbonden de Heiland 'altijd indachtig te zijn en zijn geboden te onderhouden.'¹ En Hij heeft gezegd: 'Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk ik u heb liefgehad.'²

Hoor eens hoe de volgende woorden van president Monson dezelfde uitnodiging bevatten: 'Wij worden omringd door mensen die behoefte hebben aan onze aandacht, onze aanmoediging, onze steun, onze troost en onze vriendelijkheid. (...) Wij zijn de handen van de Heer hier op aarde, en wij hebben de opdracht om al zijn kinderen te dienen en op te beuren. Hij is afhankelijk van ieder van ons.'³

Heeft u het gehoord — de uitnodiging om van elkaar te houden? Voor sommigen is mensen een voor een dienen, het voorbeeld van de Heiland volgen, niet gemakkelijk. Maar als we oefenen kunnen we allemaal meer op de Heiland gaan lijken doordat we Gods kinderen dienen. Om uw liefde voor anderen beter te kunnen uiten,

kunt u vier woorden in gedachte houden: 'Eerst kijken, dan dienen.'

Bijna veertig jaar geleden gingen mijn man en ik eens voor ons vrijdagavonduitje naar de tempel. We waren nog maar kort getrouwd en ik was zenuwachtig omdat dit pas de tweede keer was dat ik naar de tempel ging. De zuster die naast mij zat merkte dat kennelijk. Ze boog zich naar me toe en fluisterde eerbiedig: 'Maak je geen zorgen. Ik help je wel.' Ik was gerustgesteld en in staat om verder van de dienst te genieten. Eerst keek ze en daarna diende ze.

Wij worden allemaal uitgenodigd om de leringen van Jezus te volgen en anderen te dienen. Die uitnodiging is niet alleen aan engelachtige zusters gedaan. Ik zal een paar alledaagse voorbeelden geven van leden die eerst hebben leren kijken en daarna dienen. Let op welke leringen van Jezus die voorbeelden illustreren.

Een zesjarig kind in het jeugdwerk zei: 'Toen ik werd gekozen om klasse-assistent te zijn mocht ik een vriendje kiezen om mee samen te werken. Ik koos een jongen in mijn klas die me vaak pestte, omdat hij nooit door anderen gekozen werd. Ik wilde dat hij zich fijn voelde.'⁴

Wat zag dit kind? Hij merkte dat de pestkop van de klas nooit gekozen

werd. Wat deed hij om te dienen? Hij koos hem gewoon als vriend en als helper uit. Jezus zei: ‘Hebt uw vijanden lief, zegent hen die u vervloeken, doet wel aan hen die u haten.’⁵

De Aäronisch-priesterschapsdragers in een zekere wijk keken eerst en dienen nu op zinvolle wijze. De jongemannen komen iedere week vroeg naar de kerk en wachten buiten in de regen, sneeuw of brandende hitte op de vele bejaarde leden in hun wijk. Ze tillen rolstoelen en rollators uit de auto’s, voorzien in een stevige arm om op te leunen en begeleiden de grijze senioren tot in het gebouw. Zij vervullen waarlijk hun plicht jegens God. Door te kijken en dan te dienen zijn ze een levend voorbeeld van de leer van de Heiland: ‘In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.’⁶ Nu de nieuwe lesboeken voor de jeugd in gebruik raken, zullen de ogen van deze jongemannen ongetwijfeld geopend worden voor meer kansen om op de manier van Christus te dienen.

Kijken en dienen vergt soms veel moeite. Een geïnspireerde jongevrouw, Alexandria, merkte dat haar

nichtje Madison niet aan de vereisten van haar Persoonlijke Vooruitgang kon voldoen omdat ze lijdt aan een zware vorm van autisme. Alexandria ronselde de jongevrouwen van haar wijk, overlegde met haar leidsters en besloot iets voor Maddy te doen wat ze zelf niet kon. Iedere jongevrouw deed plaatsvervangend een deel van de ervaringen en projecten van de Persoonlijke Vooruitgang zodat Maddy haar medaillon kon krijgen.⁷

Deze jongevrouwen zullen zich verder ontplooiën tot in de rol van moeder en ZHV-zuster omdat ze leren kijken en op liefdevolle wijze dienen.

President Monson heeft gezegd: ‘Naastenliefde, de reine liefde van Christus’⁸ — of met andere woorden kijken en dienen — ‘komt tot uiting als men aan een oude weduwe denkt en haar naar wijkbijeenkomsten [...] brengt. Zij wordt gevoeld als de zuster die alleen zit in de ZHV de uitnodiging krijgt: ‘Kom bij ons zitten.’⁹ De gulden regel is hier van toepassing: ‘Alles wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun evenzo.’¹⁰

Een alerte echtgenoot diende op twee belangrijke manieren. Hij vertelt:

‘Op een zondag hielp ik mijn vrouw met haar jeugdwerkklas vol drukke zevenjarigen. Aan het begin van de participatieperiode zag ik een van de kinderen stijf in haar stoel zitten. Ze voelde zich duidelijk niet goed. De Geest fluisterde mij in dat ze troost nodig had, dus ging ik bij haar zitten en vroeg wat er scheelde. Ze antwoordde niet... , dus begon ik zachtjes voor haar te zingen.

‘In het jeugdwerk waren ze bezig een nieuw lied te leren. Toen we ‘Als ik luister met mijn hart, dan hoor ik Jezus’ stem’ zongen, werd mijn ziel geheel en al van licht en warmte vervuld. [...] Ik ontving een getuigenis van de liefde van onze Heiland voor haar, voor al zijn kinderen en voor mij. [...] Ik heb geleerd dat wij zijn handen zijn wanneer we die ene tot hulp zijn.’¹¹

Niet alleen had deze goede broeder oog voor de hulp die zijn vrouw nodig had in een klas vol energieke zevenjarigen. Hij diende ook een kind dat het nodig had. Hij volgde de Heiland die leerde: ‘De werken die gij Mij hebt zien doen, die zult gij eveneens doen.’¹²

Onlangs bood een overstroming veel gelegenheid aan discipelen van Jezus Christus om te kijken en daarna te dienen. Mannen, vrouwen, tieners en kinderen zagen dat er winkels en huizen verwoest waren en lieten alles liggen om te helpen schoonmaken en gebouwen herstellen. Sommigen zagen dat er hulp nodig was bij de overweldigende berg wasgoed. Anderen maakten zorgvuldig foto's, officiële documenten, brieven en andere papieren schoon en hingen ze daarna te drogen om te redden wat ze konden. Kijken en dan dienen komt niet altijd gelegen en past niet altijd in onze planning.

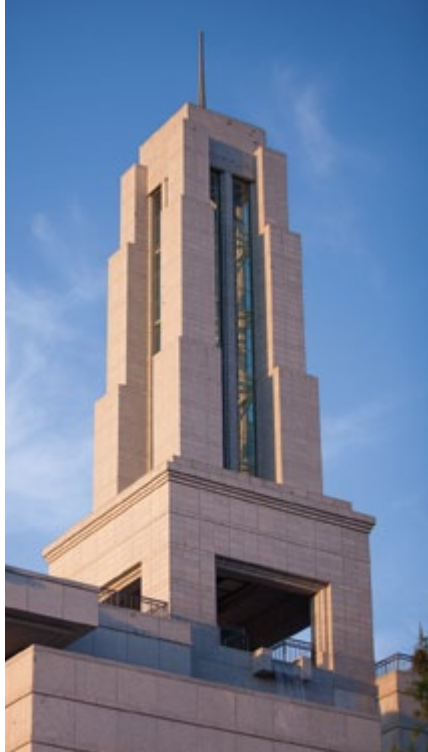
Waar kunnen we beter kijken en dienen dan bij ons thuis? Een gebeurtenis uit het leven van ouderling Richard G. Scott is hiervan een goed voorbeeld:

‘Op een nacht werd ons zoontje, Richard, dat een hartprobleem had, wakker. [...] Normaliter stond mijn vrouw altijd op om een huilende baby te verzorgen, maar deze keer zei ik: “Ik ga wel naar hem toe.”

‘Als hij begon te huilen, bonkte zijn hartje door zijn ziekte ongewoon snel. Hij gaf dan over en maakte zijn bedje vuil. Die nacht hield ik hem stevig tegen me aan om zijn bonkende hartje en gekrijs tot bedaren te brengen, terwijl ik hem van andere kleertjes en schone lakens voorzag. Ik hield hem vast tot hij in slaap viel. Ik wist toen nog niet dat hij enkele maanden later zou overlijden. Ik zal nooit vergeten dat ik hem in het midden van de nacht in mijn armen heb gehouden.’¹³

Jezus zei: ‘Wie onder u groot wil worden, zal uw dienaar zijn.’¹⁴

Soms zijn we in de verleiding om te dienen zoals we graag willen dienen en niet per se op de manier die op dat ogenblik wenselijk is. Toen ouderling Robert D. Hales uitleg gaf over

de beginselen van verstandig leven, vertelde hij hoe hij een cadeau voor zijn vrouw had gekocht. Zij vroeg hem: ‘Koop je dit voor jou zelf of voor mij?’¹⁵ Als we ons die vraag stellen terwijl we dienen: ‘Doe ik dit voor de Heiland of doe ik dit voor mijzelf?’ dan zal ons dienstbetoon meer lijken op dat van de Heiland. De Heiland stelde deze vraag en die moeten wij ook stellen: ‘Wat wilt gij, dat Ik u doen zal?’¹⁶

Een paar weken geleden had ik het druk en raakte helemaal van slag door alle taken die er op mijn lijstje stonden. Ik had gehoopt die dag nog naar de tempel te gaan, maar dacht dat ik het gewoon te druk had. Zodra die gedachte in me opkwam dat ik het te druk had voor tempelwerk, besefte ik wat het hardste nodig was. Onmiddellijk verliet ik mijn kantoor en liep naar de overkant van de straat, naar de Salt Laketempel, mij onderwijl afvragend hoe ik de verloren tijd in kon halen. Gelukkig is de Heer geduldig en genadig, en Hij leerde mij die dag een mooie les.

Toen ik in de tempelzaal zat, leunde een jonge zuster naar me toe en fluisterde eerbiedig: ‘Ik ben heel zenuwachtig. Dit is pas de tweede keer dat ik in de tempel ben. Kunt u mij misschien helpen?’ Hoe kon zij weten dat ik juist die woorden moest horen? Zij wist dat niet, maar mijn hemelse Vader wist het

wel. Hij had gezien wat ik het hardste nodig had. Ik moest dienen. Hij inspireerde die jonge zuster om mij te dienen door mij te vragen om haar te dienen. Ik verzeker u dat ik daar de meeste baat bij had.

Ik ben innig dankbaar voor de vele goede mensen die ons gezin door de jaren heen hebben gediend. Ik wil mijn welgemeende waardering uiten voor mijn lieve man en kinderen die onzelfzuchtig, met veel liefde en zonder uiterlijk vertoon dienen.

Mogen we allen ons best doen om eerst te kijken en dan te dienen. Door dat te doen, komen wij onze verbonden na en zal ons dienstbetoon, zoals dat van president Monson, het bewijs zijn van ons discipelschap. Ik weet dat de Heiland leeft. Zijn verzoening stelt ons in staat om zijn leringen na te leven. Ik weet dat president Monson onze profeet is. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Leer en Verbonden 20:77.
2. Johannes 15:12.
3. Thomas S. Monson, ‘Wat heb ik vandaag voor iemand gedaan?’, *Liahona*, november 2009, p. 86.
4. Canyon H., ‘A Good Choice,’ *Friend*, januari 2012, p. 31.
5. Matteüs 5:44.
6. Matteüs 25:40.
7. Zie “For Madison,” lds.org/youth/video/for-madison.
8. Moroni 7:47.
9. Thomas S. Monson, ‘De liefde vergaat nimmermeer’, *Liahona*, november 2010, p. 125; zie ook *Dochters in mijn koninkrijk, de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging* (2011), p. 111.
10. 3 Nephi 14:12.
11. Al VanLeeuwen, ‘Die ene dienen’, *Liahona*, augustus 2012, p. 19; zie ook Sally DeFord, ‘Als ik luister met mijn hart’, *Overzicht participatieperiode 2011*, p. 28.
12. 3 Nephi 27:21.
13. Richard G. Scott, ‘De eeuwige zegeningen van het huwelijk’, *Liahona* mei 2011, p. 96.
14. Matteüs 20:26.
15. Robert D. Hales, ‘In stoffelijk en geestelijk opzicht voorzorgen nemen’, *Liahona*, mei 2009, p. 9.
16. Matteüs 20:32.

Ouderling Elder Walter F. González
van het Presidium der Zeventig

Met ons hart leren

Wij kunnen tot Christus komen door met ons hart naar essentiële waarheden op zoek te gaan.

Komt tot Mij [...], opdat gij zult voelen en zien.¹ Dat was een krachtige aansporing van de Heiland aan de inwoners van het oude Amerika. Ze voelden met hun handen en zagen met hun ogen dat Jezus de Christus was. Datzelfde gebod geldt net zozeer voor ons in deze tijd als toen voor hen. Als wij tot Christus komen, dan kunnen ook wij voelen en ‘met zekerheid’² weten — niet met onze handen of ogen maar met ons hele hart en verstand — dat Jezus de Christus is.

Wij kunnen tot Christus komen door met ons hart naar essentiële waarheden op zoek te gaan. Als wij dat doen, ontvangen wij door middel van Gods ingevingen kennis die op geen enkele andere manier verkregen kan worden. De apostel Petrus wist met zekerheid dat Jezus de Christus, de Zoon van de levende God, was. De Heiland legde Petrus uit dat hij die kennis niet door ‘vles en bloed’ had verkregen, ‘maar [door de] Vader, die in de hemelen is.’³

De profeet Abinadi legde uit welke rol die gevoelens spelen, die van God afkomstig zijn. Hij zei dat we de Schriften niet volledig kunnen begrijpen tenzij we ons hart op het begrijpen gericht hebben.⁴

Deze waarheid is mooi uiteengezet in het kinderboek *De kleine prins*

van Antoine de Saint-Exupéry. In het verhaal raakt de kleine prins bevriend met een vos. Als ze afscheid van elkaar nemen, vertelt de vos de kleine prins een geheim. Hij zegt: ‘Dit is mijn geheim [...] : alleen met het hart kun je goed zien. Het wezenlijke is voor de ogen onzichtbaar.’⁵

De 88-jarige broeder Thomas Coelho is een goed voorbeeld van iemand die het wezenlijke met zijn hart zag. Hij was een trouw hogeradslid in Paysandú (Uruguay). Voordat broeder Coelho lid van de kerk werd, kreeg hij een motorongeluk. Toen hij op de grond lag en niet kon opstaan, hielpen twee van onze zendingen hem, zodat hij weer naar huis kon. Hij zegt dat hij iets bijzonders voelde toen de zendingen hem die dag hulp boden. Toen de zendingen hem later onderwezen, kreeg hij opnieuw sterke gevoelens. Die gevoelens waren zo sterk dat hij het Boek van Mormon in slechts een paar dagen uitlas. Hij liet zich dopen en diende vanaf die dag trouw en onvermoeibaar. Ik weet nog dat hij door de straten van onze stad op zijn motor reed, zelfs in het koude en regenachtige winterweer, om anderen tot de kerk te brengen, zodat zij net als hij zouden kunnen voelen, zien en met zekerheid weten.

In deze tijd zijn wij omringd door zoveel informatie dat we wellicht denken dat we alles te weten kunnen komen door miljoenen webpagina’s af te zoeken. We kunnen zowel goede als slechte informatie op het internet vinden, maar informatie op zich is niet genoeg. God heeft ons een bron van meer kennis gegeven,⁶ namelijk kennis die uit de hemel komt. Onze hemelse Vader kan ons die kennis geven als wij op het celestiale internet in ons hart en in ons verstand zoeken. De profeet Joseph Smith zei dat hij ‘het oudste boek in [zijn] hart [had], namelijk de gave van de Heilige Geest.’⁷

Door onder meer de Schriften te lezen, de profeten te gehoorzamen en te bidden, krijgen we toegang tot die celestiale bron. Daarnaast moeten we de tijd nemen om stil te zijn⁸ en de celestiale ingevingen te voelen en volgen. Als we dat doen, ‘voelen en zien’ we dingen die we niet door moderne technologie kunnen leren. Naarmate we ervarener worden met het zoeken op het celestiale internet, gaan we de waarheid onderscheiden, ook als we over wereldlijke geschiedenis of andere onderwerpen lezen. Zij die oprecht naar waarheid zoeken, zullen door de macht van de Heilige Geest de waarheid van alle dingen kennen.⁹

Een woord van waarschuwing: als wij kwaad doen en de Heer vergeten, wordt onze toegang tot dat celestiale internet gehinderd. Nephi zei tegen zijn broers dat ze de ‘woorden [van de Heer] niet [konden] voelen’, want zij waren ‘snel om ongerechtigheid te bedrijven, maar traag om de Heer [...] te gedenken.’¹⁰ Slechte daden staan ons vermogen om te zien, te voelen en anderen lief te hebben in de weg. Ons vermogen om de dingen van Christus te zien en te voelen, wordt groter als wij snel zijn om de Heer te gedenken door ‘met alle kracht

Barcelona (Spanje)

van [ons] hart¹¹ te bidden en onze geestelijke ervaringen in gedachte te houden. Nu vraag ik u:

- Weet u nog dat u gemoedsrust voelde toen u, na veel beproeving te hebben ondervonden, de Heer in krachtig gebed om hulp aanriep?
- Weet u nog dat u van uw planning bent afgeweken om een ingeving in uw hart te volgen?

De grote mannen in het Boek van Mormon kregen toegang tot meer kennis omdat zij zich hun belangrijkste geestelijke ervaringen bleven herinneren. Alma sterkte zijn kinderen door hen aan zijn bekeringsverhaal te laten denken.¹² Helaman vertelde aan Nephi en Lehi om te denken aan — of te bedenken dat zij hun fundament op de rots van Christus moesten bouwen, zodat de duivel geen macht over hen zou hebben.¹³ Dat moeten wij ook doen. Als wij God gedenken, voelen wij en leven wij. Hierdoor krijgen de woorden van koning Benjamin een diepere betekenis. Hij zei: ‘En nu, o mens, denk hieraan en ga niet verloren.’¹⁴

Een van mijn dierbaarste, heiligste herinneringen was toen ik voelde dat het Boek van Mormon het woord van God was. Ik kwam erachter dat we ons zo gelukkig kunnen voelen dat we het met geen woorden kunnen beschrijven. Toen ik die dag knielde,

voelde en wist ik dingen zeker waar ik op geen enkele andere manier achter had kunnen komen. Ik ben eeuwig dankbaar voor die herinnering waardoor ik in moeilijke tijden sterk kan blijven.

Degenen die kennis opdoen, niet door vlees en bloed maar door onze hemelse Vader, zullen zeker weten dat Jezus de Christus is en dat dit zijn kerk is. Door die kennis worden we sterk en kunnen we zo nodig veranderen, zodat we werkelijk onszelf worden. Om die reden nodigen wij iedere ziel uit om zich nu te laten dopen, zich te bekeren en tot Hem te komen.¹⁵

Iedere ziel kan door tot Christus te komen, zien, voelen en met zekerheid weten dat Christus tijdens zijn zoenoffer voor onze zonden heeft geleden. Als wij ons bekeren, hoeven wij niet onnodig te lijden.¹⁶ Dankzij Hem worden gewonde zielen en gebroken harten genezen. Er is geen last die Hij niet kan verlichten of afnemen. Hij kent onze zwakheden en ziekten. Ik beloof u en getuig tot u dat, als alle deuren gesloten lijken en alles lijkt te mislukken, Hij u niet in de steek zal laten. Christus zal u bijstaan. Hij is de oplossing, of u nu met een verslaving, een depressie of iets anders worstelt. Hij weet ‘hoe zijn volk te hulp te komen.’¹⁷ Huwelijken en gezinnen die in moeilijkheden verkeren, om welke reden dan ook — financiële

tegenvallers, slechte invloeden van de media, of gezinskwesties — zullen een kalmerende hemelse invloed voelen. Het is een troost om te ‘voelen en zien’ dat Hij is opgestaan ‘met genezing onder zijn vleugels’¹⁸, en dat we dankzij Hem onze overleden dierbaren weer zullen terugzien en omhelzen. Als we ons tot Hem bekeren, worden we beslist genezen.¹⁹

Ik weet zeker dat dit allemaal waar is. Om die reden verhef ik mijn stem met de inwoners van het oude Amerika, die uitriepen: ‘Hosanna! Gezegend zij de naam van de Allerhoogste God!’²⁰ Hij verlost ons. Ik geef mijn getuigenis dat Jezus de Christus is, de heilige Messias. Hij is de Heer der heerscharen, onze Heiland en Verlosser. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. 3 Nephi 18:25.
2. 3 Nephi 11:15.
3. Zie Matteüs 16:16–17.
4. Zie Mosiah 12:27.
5. Naar Antoine de Saint-Exupéry, *The Little Prince*, vertaald door Katherine Woods (1971), p. 87.
6. Zie Ether 4:13.
7. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 143.
8. Zie Leer en Verbonden 101:16.
9. Zie Moroni 10:3–5.
10. 1 Nephi 17:45.
11. Moroni 7:48.
12. Zie Alma 36:5–24; 38:6–9.
13. Zie Helaman 5:12.
14. Mosiah 4:30.
15. Zie 3 Nephi 9:13.
16. Zie Leer en Verbonden 19:16.
17. Alma 7:12.
18. 2 Nephi 25:13; zie ook 3 Nephi 25:2.
19. Zie 2 Nephi 16:10; 3 Nephi 9:13.
20. Zie 3 Nephi 11:15–17.

Ouderling Jeffrey R. Holland
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Het eerste grote gebod

Wij hebben een leven van toegewijd discipelschap te geven om te tonen dat wij de Heer liefhebben.

Er is bijna geen groep in de geschiedenis met wie ik meer kan meevoelen dan met de elf overgebleven apostelen direct na de dood van de Heiland der wereld. We vergeten wel eens hoe onervaren ze nog waren en hoe volkomen ze steeds op Jezus hadden moeten bouwen en vertrouwen. Hij had tegen hen gezegd: ‘Ben Ik zolang bij u, [...] en kent gij Mij niet?’¹

Maar uiteraard was Hij in hun ogen verre van lang genoeg bij hen geweest. Drie jaar is niet lang om een heel Quorum der Twaalf Apostelen uit een handjevol nieuwe bekeerlingen te roepen, hun oude denkbeelden recht te zetten, ze de wonderen van het evangelie van Jezus Christus bij te brengen en ze daarna achter te laten om het werk voort te zetten tot ook zij werden gedood. Een nogal duizelingwekkend vooruitzicht voor een groepje pas geordende ouderlingen.

Vooraf het alleen achterblijven. Jezus had ze bij herhaling geprobeerd duidelijk te maken dat Hij *niet* fysiek bij hen zou blijven, maar zo’n onverdraaglijke gedachte konden of wilden ze niet vatten. Marcus schrijft:

‘Hij onderwees zijn discipelen en zeide tot hen: De Zoon des mensen wordt overgeleverd in de handen der mensen en zij zullen Hem ter dood

brengen en drie dagen na zijn dood zal Hij opstaan.

‘Doch zij begrepen dit woord niet en durfden Hem er niet naar te vragen.’²

Toen, na zo weinig tijd om te leren en nog minder tijd om zich voor te bereiden, gebeurde het ondenkbare, werd het ongelooflijke bewaarheid. Hun Heer en Meester, hun Raadsman en Koning, werd gekruisigd. Zijn aardse bediening was voorbij en de kleine en worstelende kerk die Hij had gesticht, leek tot spot, hoon en mislukking te zijn gedoemd. Zijn apostelen maakten Hem weliswaar nog mee in zijn herrezen staat, maar dat maakte hun verbijstering alleen maar groter. Zij vroegen zich ongetwijfeld af: ‘Wat gaan we nu doen?’ en wendden zich voor een antwoord tot Petrus, de senior apostel.

Sta mij toe die conversatie hier met enige niet-Schriftuurlijke vrijheid weer te geven. Petrus zei in feite tegen zijn metgezellen: ‘Broeders, we hebben drie heerlijke jaren meegemaakt. Niemand van ons had zich die paar maanden geleden nog de wonderen en goddelijkheid kunnen voorstellen die we gezien en meegemaakt hebben. We hebben gesproken, gebeden en gearbeid met de Zoon van God in eigen persoon. We hebben met Hem

gewandeld en met Hem geweend, en in die nacht van dat verschrikkelijke einde weende niemand bitterder dan ik. Maar dat is voorbij. Hij heeft zijn werk volbracht en Hij is uit het graf herrezen. Hij heeft zijn heil en dat van ons bewerkstelligd. Dus jullie vragen: ‘Wat gaan we nu doen?’ Ik kan jullie alleen maar aanraden om je oude leven met vreugde weer op te pakken. Wat mij betreft: ‘Ik ga vissen.’ En minstens zes van de tien andere apostelen zeiden eenparig: ‘Wij gaan met u mede.’ Johannes, die er ook bij was, schrijft: ‘Zij vertrokken en gingen sloop.’³

Maar het vissen was helaas geen succes. Hun eerste nacht terug op het meer ving ze niets — geen enkele vis. Bij het ochtendgloren dropen ze teleurgesteld af terug naar de kust, waar ze in de verte iemand zagen die hun toeriep: ‘Kinderen, hebben jullie nog wat gevangen?’ Somber gaven deze apostelen die weer vissers waren geworden het antwoord dat geen enkele visser graag geeft. ‘Nee, we hebben niets gevangen’, mompelden ze, in het pijnlijke besef dat ze nog ‘kinderen’ werden genoemd ook.⁴

‘Werpt uw net uit aan de rechterzijde van het schip en gij zult vinden’⁵, roept de vreemdeling ze toe — en die eenvoudige woorden zetten een golf van herkenning in gang. Nog maar drie jaar eerder waren deze zelfde mannen op ditzelfde meer aan het vissen. Bij die gelegenheid hadden zij volgens de Schriften ook ‘de gehele nacht door [...] hard gewerkt en niets gevangen’.⁶ Maar een mede-Galileëer aan de oever had ze toegeroepen hun netten uit te zetten, waarop zij ‘een grote menigte vissen’⁷ binnenhaalden, zoveel dat hun netten dreigden te scheuren en de vangst twee schepen tot zinkens toe vulde.

Dat gebeurde nu weer. Deze ‘kinderen’ zoals ze terecht werden genoemd,

wierpen maar al te graag hun net uit en 'konden het niet meer trekken vanwege de menigte der vissen'.⁸

Johannes zei wat al duidelijk was: 'Het is de Here.'⁹ En de onstuitbare Petrus sprong over de rand van de boot.

Na een vreugdevolle hereniging met de herrezen Jezus had Petrus een vraaggesprek met de Heiland dat ik beschouw als het cruciale keerpunt van de apostolische bediening in het algemeen en zeker voor Petrus persoonlijk, en dat deze geweldige rots van een man tot een leven van weergaloos dienstbetoon en apostolisch leiderschap aanzette. Kijkend naar hun gehavende scheepjes, hun rafelige netten en een verbluffende lading van 153 vissen, vroeg Jezus aan zijn senior apostel: 'Petrus, heb je Mij meer lief dan dit alles?' Petrus zei: 'Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb.'¹⁰

De Heiland reageert op dat antwoord, maar blijft zijn discipel aankijken en vraagt hem weer: 'Petrus, heb jij Mij lief?' De geweldige visser was ongetwijfeld een tikkeltje verrast door de herhaling van de vraag, en antwoordt een tweede keer: 'Ja Here, Gij weet het, dat ik U liefheb.'¹¹

De Heiland geeft wederom een korte reactie, maar blijft met onderzoekende blik voor de derde keer aandringen: 'Petrus, heb je Mij lief?' Nu begint Petrus zich vast echt ongemakkelijk te voelen. Misschien denkt hij in zijn hart terug aan slechts enkele dagen daarvoor, toen hem drie keer een andere vraag werd gesteld waarop hij ook zo met klem had geantwoord — maar toen ontkenkend. Of misschien begon hij zich af te vragen of hij de vraag van de Meesterleraar verkeerd had begrepen. Of misschien doorzocht hij zijn hart, op zoek naar een eerlijke bevestiging van het antwoord dat hij zo vlot, bijna automatisch, had gegeven. Wat zijn

gevoelens ook waren, Petrus zei voor de derde keer: 'Here, [...] Gij weet, dat ik U liefheb.'¹²

Waarop Jezus antwoordde (en hier vul ik het Schriftuurlijke verslag weer zelf in), wellicht in deze trant: 'Maar Petrus, waarom ben je dan hier? Waarom zijn we terug op deze zelfde oever, bij deze zelfde netten en voeren we deze zelfde conversatie? Was het toen en is het ook nu niet overduidelijk dat Ik vis kan krijgen wanneer Ik vis wil hebben? Wat Ik nodig heb, Petrus, zijn discipelen — en die heb Ik blijvend nodig. Ik heb iemand nodig om mijn schapen te weiden en mijn lammeren te redden. Ik heb iemand nodig om mijn evangelie te prediken en mijn geloof te verdedigen. Ik heb iemand nodig die Mij liefheeft, die Mij waarlijk liefheeft, en die liefheeft wat onze Vader in de hemel Mij heeft opgedragen. Onze boodschap is geen kleinigheid. Onze opdracht is niet terloops. Er is geen sprake van een mislukte of hopeloze poging die zal belanden op de ashoop van de geschiedenis. Dit is het werk van de almachtige God, en het gaat de wereld veranderen. Dus, Petrus, voor de tweede en vermoedelijk de laatste keer vraag Ik je om dit alles

achter te laten en om te gaan prediken en te getuigen, om trouw te arbeiden en te dienen, tot de dag waarop ze met jou zullen doen wat ze ook met Mij hebben gedaan.'

Dan wendt Hij Zich tot alle apostelen, misschien wel met woorden als: 'Waren jullie net zo onnozel als de Schriftgeleerden en Farizeeën? Als Herodes en Pilatus? Dachten jullie, net als zij, dat dit werk ten dode was opgeschreven alleen maar door Mij te doden? Dachten jullie, net als zij, dat het kruis en de nagels en het graf het einde van dit alles betekenden en dat ieder weer zijn vroegere leventje kon oppakken? Kinderen, hebben mijn leven en mijn liefde jullie hart niet dieper geraakt dan dat?'

Geliefde broeders en zusters, ik weet niet precies hoe we de dag des oordeels zullen beleven, maar ik kan me heel goed voorstellen dat God ons dan op een bepaald moment dezelfde vraag stelt die Christus aan Petrus stelde: 'Had jij Mij lief?' Ik denk dat Hij zal willen weten of we in ons aardse, zeer onvolkomen en soms zelfs kinderlijke besef van dingen ten minste *één* gebod, het eerste en grootste van alle geboden, hadden begrepen —

‘Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand.’¹³ En als we op dat moment uit kunnen stamelen: ‘Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb’, dan herinnert Hij ons er wellicht aan dat het opperste kenmerk van liefde altijd trouw is.

‘Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren’¹⁴, zei Jezus. Zo zijn er medemensen om te zegenen, kinderen om te beschermen, armen om op te beuren en de waarheid om te verdedigen. Er zijn misstanden recht te zetten, waarheden uit te dragen en goede daden te verrichten. Kortom, wij hebben een leven van toegewijd discipelschap te geven om te tonen dat wij de Heer liefhebben. We kunnen het niet opgeven en we kunnen niet meer terug. Na een ontmoeting met de levende Zoon van de levende God is niets ooit meer zoals het vroeger was. De kruisiging, verzoening en opstanding van Jezus Christus markeren het begin van een christelijk leven, niet het einde ervan.

Die waarheid, die werkelijkheid, stelde een handjevol Galilese vissers die weer apostelen werden in staat om zonder ‘synagoge of zwaard’¹⁵ hun netten wederom achter te laten en de geschiedenis vorm te geven van de wereld waarin we nu leven.

Ik getuig uit de grond van mijn hart, met alle kracht van mijn ziel, tot allen die mij horen dat die apostolische sleutels op aarde zijn hersteld en in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te vinden zijn. Tot wie nog niet samen met ons bij deze grote zaak van Christus betrokken zijn, zeggen wij: ‘Kom, doe mee.’ Tot wie eens bij ons waren maar zich hebben teruggetrokken en zich tevreden stellen met hier en daar wat culturele hapjes van het buffet van de herstelling en de rest van het feestmaal versmaden, zeg ik dat u nog heel wat lange nachten en lege netten te wachten staan. De oproep is om terug te komen, om trouw te blijven, om God lief te hebben en om een handje te helpen. Die oproep tot blijvende trouw geldt ook voor iedere teruggekeerde

zending die ooit in een doopvont stond en met opgeheven arm zei: ‘Door Jezus Christus gemachtigd.’¹⁶ U gebruikte daarmee de macht om uw bekeerling voor altijd te veranderen, maar die blijvende verandering was zeker ook voor u bedoeld. Tot de jongeren van de kerk die toegroeien naar een zending, de tempel en een huwelijk, zeggen wij: ‘Heb God lief en blijf rein van het bloed en de zonden van deze generatie. Jullie hebben een groot werk te doen, dat wordt onderstreept door de geweldige aankondiging die president Thomas S. Monson gisterochtend heeft gedaan. Jullie Vader in de hemel verwacht jullie trouw en jullie liefde in elke fase van jullie leven.’

Tot allen binnen het bereik van mijn stem weerklinkt de stem van Christus door de eeuwen heen, met de vraag aan ieder van ons nu er nog tijd is: ‘Heb jij Mij lief?’ En namens ons allen antwoord ik met mijn eer en mijn gehele ziel: ‘Ja Heer, wij hebben U lief.’ En nu we onze ‘hand aan de ploeg’¹⁷ slaan, zien we nooit meer om totdat dit werk is volbracht en er liefde voor God en onze naaste in de wereld heerst. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Johannes 14:9.
2. Marcus 9:31–32.
3. Johannes 21:3.
4. Zie Johannes 21:5.
5. Johannes 21:6.
6. Lucas 5:5.
7. Lucas 5:6.
8. Johannes 21:6.
9. Johannes 21:7.
10. Johannes 21:15.
11. Johannes 21:16.
12. Johannes 21:17.
13. Lucas 10:27; zie ook Matteüs 22:37–38.
14. Johannes 14:15.
15. Frederic W. Farrar, *The Life of Christ* (1994), p. 656; zie hoofdstuk 62 voor meer informatie over de toestand van deze pas gestichte kerk.
16. Leer en Verbonden 20:73.
17. Lucas 9:62.

President Thomas S. Monson

Denken aan de zegeningen

Onze hemelse Vader is op de hoogte van onze behoeften en zal ons bijstaan als we Hem om hulp vragen.

Mijn geliefde broeders en zusters, deze conferentie is het 49 jaar geleden dat mij op 4 oktober 1963 steun werd verleend als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. 49 jaar is een lange tijd. Maar in veel opzichten lijkt er nog maar weinig tijd verstreken te zijn sinds ik aan het spreekgestoelte stond in de Tabernakel en mijn eerste algemene-conferentietoespraak hield.

Er is sinds 4 oktober 1963 veel veranderd. We leven in een unieke tijd in de wereldgeschiedenis. We zijn met zoveel gezegend. En toch is het soms moeilijk om de problemen en de toegeeflijkheid om ons heen aan te zien zonder ontmoedigd te raken. Ik heb ondervonden dat we in plaats van stil te staan bij het negatieve, beter wat afstand kunnen nemen en eens nadenken over de zegeningen in ons leven, inclusief de schijnbaar kleine zegeningen die we soms over het hoofd zien, omdat we dan gelukkiger zijn.

Toen ik terugkeek op de afgelopen 49 jaar, deed ik enkele ontdekkingen. Een daarvan is dat talloze dingen die ik heb meegemaakt niet noodzakelijkerwijs buitengewoon te noemen zijn.

In feite leken ze op het moment dat ze plaatsvonden vaak onopvallend en zelfs heel gewoon. En toch, als ik erop terugkijk, hebben ze levens verrijkt en gezegend — en niet in het minst mijn eigen leven. Ik kan u aanraden om deze oefening ook te doen — namelijk uw leven inventariseren en vooral kijken naar de zegeningen, groot en klein, die u hebt ontvangen.

Toen ik terugkeek op al die jaren, werd voortdurend mijn wetenschap bevestigd dat onze gebeden worden gehoord en verhoord. We kennen allemaal de waarheid in 2 Nephi in het Boek van Mormon: ‘De mensen zijn, opdat zij vreugde zullen hebben.’¹ Ik getuig dat veel van die vreugde ontstaat door de erkenning dat we door gebed met onze hemelse Vader kunnen communiceren en dat die gebeden gehoord en verhoord worden — misschien niet hoe en wanneer we dat verwachten, maar ze *worden* verhoord, door een hemelse Vader die ons door en door kent en volkomen liefheeft, en die wil dat wij gelukkig zijn. Heeft Hij ons niet beloofd: ‘Wees nederig; en de Heer, uw God, zal u aan de hand leiden en u antwoord geven op uw gebeden.’²

In de volgende minuten die mij zijn toegewezen, wil ik u over enkele van de voorvallen vertellen waarbij gebeden werden gehoord en verhoord, en waarin, achteraf gezien, zowel mijn leven als dat van anderen werd gezegend. Mijn dagboek, dat ik al die jaren heb bijgehouden, heeft mij geholpen met enkele details die ik anders zeer waarschijnlijk niet had kunnen navertellen.

Begin 1965 kreeg ik de opdracht om ringconferenties en andere vergaderingen te houden in het zuidelijke deel van de Grote Oceaan. Het was mijn eerste bezoek aan dat deel van de wereld en het was een tijd om nooit te vergeten. Er viel bij de uitvoering van die opdracht, bij mijn ontmoetingen met leiders, leden en zendingen, veel voor dat geestelijk van aard was.

In het weekend van zaterdag 20 en zondag 21 februari hielden we in het Australische Brisbane reguliere conferentiebijeenkomsten in de ring Brisbane. Tijdens de zaterdagse bijeenkomsten werd ik voorgesteld aan de president van een aangrenzend district. Toen ik hem de hand schudde, kreeg ik sterk de indruk dat ik met hem moest spreken en hem raad geven. Dus vroeg ik hem of hij me de volgende dag wilde vergezellen naar de zondagmorgenbijeenkomst.

Na de zondagse bijeenkomst kregen we de kans om met elkaar te praten. We hadden het over veel van zijn taken als districtspresident. Tijdens dat gesprek had ik de ingeving om hem concrete ideeën aan de hand te doen voor zendingswerk, en hoe hij met zijn leden de voltijdzendingen kon helpen met hun werk in zijn district. Later vernam ik dat deze man had gebeden om leiding op dat gebied. Voor hem was ons gesprek een bijzonder getuigenis

dat zijn gebeden waren gehoord en verhoord. Dit was schijnbaar een heel gewoon gesprek, maar een waarvan ik overtuigd ben dat het geleid werd door de Geest en dat het een verschil uitmaakte in het leven en de bediening van die districts-president, het leven van zijn leden en het succes van de zendingen daar.

Mijn broeders en zusters, de doeleinden van de Heer worden vaak bereikt als wij luisteren naar de ingevingen van de Geest. Ik geloof dat hoe meer wij handelen naar de inspiratie en ingevingen die we krijgen, hoe meer de Heer ons zijn boodschappen toevertrouwt.

Ik heb ondervonden, zoals ik in vorige toespraken al heb aangegeven, dat je luisteren naar een ingeving nooit moet uitstellen. Ik was eens vele jaren geleden baantjes aan het zwemmen in de oude Deseret Gym in Salt Lake City toen ik me geïnspireerd

voelde om in het University Hospital een goede vriend van me op te zoeken die aan een gezwel was geopereerd en vervolgens zijn benen niet meer kon gebruiken. Ik verliet onmiddellijk het zwembad, kleepte me aan en was al gauw op weg om deze fijne man te bezoeken.

Toen ik bij zijn kamer kwam, bleek die leeg te zijn. Ik deed navraag en vernam dat ik hem waarschijnlijk in het zwembad van het ziekenhuis zou vinden, dat voor fysiotherapie gebruikt werd. En daar bleek hij inderdaad te zijn. Hij was daar in zijn rolstoel naartoe gereden en was daar helemaal alleen. Hij was aan de andere kant van het zwembad, bij het diepe. Ik riep hem en hij reed met zijn rolstoel op me af om me te begroeten. We hadden een prettig gesprek en ik vergezelde hem terug naar zijn ziekenhuiskamer, waar ik hem een zegen gaf.

Later hoorde ik van mijn vriend dat hij die dag erg terneergeslagen was geweest en had overwogen om zichzelf het leven te benemen. Hij had gebeden om verlichting, maar begon te denken dat zijn gebeden niet verhoord werden. Hij ging naar het zwembad met de gedachte dat het een manier zou zijn om een eind te maken aan zijn ellende — door zijn rolstoel het diepe in te rijden. Ik was op een kritiek moment gearriveerd, reagerend op wat ik als inspiratie van omhoog herkende.

Mijn vriend leefde nog vele jaren — jaren vol geluk en dankbaarheid. Ik ben zo blij dat ik op die kritieke dag bij het zwembad een werktuig in handen van de Heer was.

Bij een andere gelegenheid reden mijn vrouw en ik na een visite bij vrienden naar huis toen ik de ingeving had om de stad in te rijden — een omweg van heel wat kilometers — en een bezoek af te leggen aan een bejaarde weduwe die ooit in onze wijk had gewoond. Ze heette Zella Thomas. Ze woonde toen in een verzorgingsstehuis. Toen we daar vroeg in de middag aankwamen, vonden we haar erg zwak, maar ze lag rustig op bed.

Zella was al heel lang blind, maar herkende onze stemmen meteen. Ze vroeg of ik haar een zegen wilde geven en voegde daar aan toe dat ze klaar was om te sterven als de Heer wilde dat ze terugkeerde naar huis. Er heerste een fijne, vredige geest in de kamer, en we wisten allemaal dat de tijd die haar restte in het sterfelijk leven kort zou zijn. Zella pakte mijn hand vast en zei dat ze vurig had gebeden dat ik haar zou opzoeken en haar een zegen zou geven. Ik zei dat we waren gekomen wegens rechtstreekse inspiratie van onze hemelse Vader. Ik kustte haar op het voorhoofd, wetend dat ik haar in dit leven misschien niet meer zou zien.

En dat bleek het geval te zijn, want ze ging de volgende dag heen. Zij en ik vonden het allebei een zegen dat ik in staat was om onze lieve Zella wat troost en gemoedsrust te geven.

De kans om het leven van iemand anders tot zegen te zijn, doet zich vaak onverwacht voor. Op een bijzonder koude zaterdagavond in de winter van 1983–1984 reed ik met mijn vrouw een eindje naar de bergvallei Midway, in Utah, waar we een huis hebben. De temperatuur die avond was min 31 graden Celsius, en we wilden controleren of alles in orde was met ons huis. We keken het na en constateerden dat alles in orde was, dus ondernamen we de terugreis naar Salt Lake City. We hadden nog maar nauwelijks de paar kilometer naar de snelweg afgelegd toen onze auto het opgaf. We waren volkomen gestrand. Ik heb het zelden of nooit zo koud gehad als die avond.

Met tegenzin begon we naar het dichtstbijzijnde plaatsje te lopen, terwijl de auto's langs ons suisden. Eindelijk stopte een van de auto's en een jongeman bood ons hulp aan. We kwamen er uiteindelijk achter dat de dieselolie in onze tank dikker was geworden door de kou, waardoor het onmogelijk was geworden om de auto te gebruiken. Deze vriendelijke jongeman reed ons terug naar ons huis in Midway. Ik wilde hem betalen voor zijn diensten, maar dat wees hij beleefd af. Hij zei dat hij een scout was en dat hij graag een goede daad wilde doen. Ik vertelde wie ik was en hij zei dat het een voorrecht was geweest om ons te helpen. Aannemend dat hij ongeveer op de juiste leeftijd was om op zending te gaan, vroeg ik of hij zendingsplannen had. Hij zei dat hij nog niet met zekerheid besloten had wat hij wilde doen.

De daaropvolgende maandag schreef ik de jongeman een brief om

hem te bedanken voor zijn vriendelijke hulp. In de brief moedigde ik hem aan om op voltijdzending te gaan. Ik stuurde een van mijn boeken mee en streepte de hoofdstukken over zendingswerk aan.

Ongeveer een week later belde de moeder van de jongeman en vertelde dat haar zoon een fijne jongen was, maar dat zijn vroegere verlangen om op zending te gaan door bepaalde invloeden in zijn leven was afgenomen. Ze zei dat zijn vader en zij hadden gevast en gebeden dat hij van mening zou veranderen. Ze hadden zijn naam op de gebedsrol gezet in de Provotempel. Ze hoopten dat zijn hart op de een of andere manier voorgoed geraakt zou worden en dat zijn verlangen om op zending te gaan en de Heer trouw te dienen zou terugkeren. De moeder wilde me laten weten dat ze de gebeurtenissen van die koude avond beschouwde als een antwoord op hun gebeden voor hem. Ik zei: 'Dat ben ik met u eens.'

Na enkele maanden en nog meer communicatie met deze jongeman waren mijn vrouw en ik erg blij om zijn afscheid bij te wonen voor zijn vertrek naar het zendingsgebied Vancouver (British Columbia).

Was het toeval dat onze paden elkaar op die koude decemberavond kruisten? Daar geloof ik helemaal niets van. Nee, ik geloof dat onze ontmoeting het antwoord was op de vurige gebeden van een moeder en vader voor hun geliefde zoon.

Ik herhaal, broeders en zusters, onze hemelse Vader is op de hoogte van onze behoeften en zal ons bijstaan als we Hem om hulp vragen. Ik geloof dat geen enkele zorg die we hebben te klein of te onbeduidend is. De Heer bemoeit zich met de details in ons leven.

Ik wil tot besluit over een recente gebeurtenis vertellen die gevolgen had voor honderden mensen. Die gebeurtenis vond plaats tijdens de culturele viering ter ere van de inwijding van de Kansastempel, nog maar vijf maanden geleden. Net als bij zoveel andere voorvallen in ons leven, leek het destijds gewoon weer zoets waarbij alles op zijn plek viel. Maar toen ik hoorde over de omstandigheden van de culturele viering op de avond voorafgaand aan de inwijding van de tempel, besefte ik dat de opvoering die avond helemaal niet gewoon was. Hij was zelfs uiterst bijzonder.

Net als bij alle culturele evenementen in verband met tempelinwijdingen hadden de jongeren in het tempeldistrict van Kansas (Missouri, VS) de opvoering in afzonderlijke plaatselijke groepen gerepeteerd. Het plan was om op de zaterdagochtend van de opvoering allemaal bijeen te komen in het grote gehuurde gebouw zodat ze konden bepalen waar en wanneer ze op moesten, waar ze moesten staan, hoeveel ruimte er moest zijn tussen henzelf en de volgende persoon, hoe ze het podium moesten verlaten, enzovoorts — zoveel details die ze gedurende de dag moesten instuderen terwijl de leidinggevenden de verschillende scènes in elkaar zetten zodat de uiteindelijke opvoering er soepel en professioneel zou uitzien.

Er was die dag echter een groot probleem. De hele productie was afhankelijk van vooraf opgenomen onderdelen die vertoond zouden worden op een groot scherm, de JumboTron. Die vooraf opgenomen onderdelen waren van kritiek belang voor de hele productie. Niet alleen vormden ze de rode draad door het geheel, maar bovendien zou elk gefilmd onderdeel de inleiding vormen van het volgende onderdeel van de opvoering. De videosegmenten

vormden het raamwerk waar de hele productie van afhing. En de JumboTron werkte niet.

Technici waren wanhopig bezig om het probleem op te lossen terwijl honderden jongeren wachtten en kostbare repetitietijd verloren. Het begon erop te lijken dat de situatie onoplosbaar was.

De auteur en leidster van de viering, Susan Cooper, legde later uit: 'We vervielen van plan A tot B tot Z, en wisten dat het niet werkte. (...) Toen we naar het schema keken, wisten we dat het boven onze macht was om op te lossen, maar we wisten ook dat we in de zaal een van de grootste krachten hadden: drieduizend jongeren. We moesten naar beneden om [ze] te vertellen wat er aan de hand was, en gebruikmaken van hun geloof.'³

Slechts een uur voordat het publiek het centrum in mocht, knielden er drieduizend jongeren op de grond en spraken samen een gebed uit. Ze baden dat de mensen die aan de JumboTron werkten geïnspireerd zouden worden om te weten hoe ze die moesten repareren; ze vroegen hun hemelse Vader om voor hen te doen wat zij zelf wegens tijdgebrek niet konden.

Een van hen schreef hier naderhand over: 'Het was een gebed dat de jongeren nooit zullen vergeten — niet omdat de grond hard was, maar omdat de Geest hun botten zacht maakte.'⁴

Korte tijd later kwam een van de technici vertellen dat het probleem gevonden en opgelost was. Hij schreef de oplossing toe aan 'geluk', maar al die jongeren wisten wel beter.

Toen we die avond het centrum betraden, hadden we geen idee van de moeilijkheden die dag. Daar hoorden we pas later over. Maar wat we zagen, was een prachtige uitvoering die op rolletjes liep, een van de beste die ik ooit heb gezien. De jongeren straalden een heerlijke, krachtige geest uit die alle aanwezigen voelden. Ze leken precies te weten waar ze binnen moesten komen, waar ze moesten staan en hoe ze met alle andere opvoerenden om hen heen moesten samenwerken. Toen ik vernam dat de repetities waren ingekort en dat veel nummers niet door de hele groep waren gerepeteerd, was ik stomverbaasd. Dat was echt niet te zien. De Heer had inderdaad voor ze gedaan wat ze zelf niet konden.

Ik blijf me altijd nog verbazen hoe de Heer alles in zijn koninkrijk kan motiveren en leiden, terwijl Hij toch de tijd heeft om inspiratie te geven aangaande één individu — of één culturele viering, of één JumboTron. Het feit dat Hij dat kan, dat Hij dat doet, is voor mij een getuigenis.

Broeders en zusters, de Heer is in het leven van ieder van ons. Hij houdt van ons. Hij wil ons zegenen. Hij wil dat wij om zijn hulp vragen. Als Hij ons leidt, en als Hij onze gebeden hoort en verhoort, zullen wij hier en nu het geluk vinden dat Hij voor ons wenst. Mogen wij ons bewust zijn van zijn zegeningen in ons leven, dat bid ik in de naam van Jezus Christus, onze Heiland.

Amen. ■

NOTEN

1. 2 Nephi 2:25.
2. Leer en Verbonden 112:10.
3. Susan Cooper, aangehaald door Maurine Proctor in 'Nothing's Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration', *Meridian Magazine*, 9 mei 2012, ldsmag.com.
4. Proctor, *Meridian Magazine*, 9 mei 2012.

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Een christelijker christen worden

Dit is de oproep van Christus aan alle christenen in deze tijd: 'Weid mijn lammeren. (...) Hoed mijn schapen.'

Wat houdt het in om een christen te zijn? Een christen heeft geloof in de Heer Jezus Christus, gelooft dat Hij de letterlijke Zoon van God is, dat Hij door zijn Vader is gezonden om voor onze zonden te lijden in de allesovertreffende liefdesdaad die we de verzoening noemen.

Een christen gelooft dat we ons door de genade van God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, kunnen bekeren, anderen vergeven, de geboden onderhouden en het eeuwig leven beërven.

Het woord *christen* geeft aan dat we de naam van Christus op ons nemen. We doen dat door ons te laten dopen en door handoplegging de gave van de Heilige Geest te ontvangen van hen die zijn priesterschapsgeslag dragen.

Een christen weet dat Gods profeten door de eeuwen heen van Jezus Christus hebben getuigd. Diezelfde Jezus verscheen, vergezeld van onze hemelse Vader, in het jaar 1820 aan de profeet Joseph Smith en bracht het evangelie terug,

alsmede de organisatie van zijn oorspronkelijke kerk.

Door Schriftuur en het getuigenis van de profeet Joseph Smith weten we dat God, onze hemelse Vader, een verheerlijkt en vervolmaakt lichaam van vlees en beenderen heeft. Jezus Christus is zijn eniggeboren Zoon in het vlees. De Heilige Geest is een geestpersoon en heeft als taak om van de Vader en de Zoon te getuigen. De Godheid bestaat uit drie afzonderlijke en onderscheiden Personen die eensgezind zijn in de doelen die Zij nastreven.

Is er met deze leerstellingen als het fundament van ons geloof enige ruimte voor twijfel of dispuut dat leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen christenen zijn? Maar voor elke christen blijft er nog een eenvoudige vraag over: wat voor christen ben ik? Of met andere woorden: hoe goed slaag ik in mijn pogingen om Christus te volgen?

Denk eens met mij na over iets dat twee discipelen van Christus meemaakten:

'Toen [Jezus] nu langs de zee van Galilea ging, zag Hij twee broeders, Simon, die Petrus genoemd wordt, en Andreas, diens broeder, een net in zee werpen; want zij waren vissers.

'En Hij zeide tot hen: Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken.

'Zij nu lieten terstond hun netten liggen en volgden Hem.'¹

Tegenwoordig hebben wij als christenen de kans om directe, onmiddellijke en beslissende actie te ondernemen, net als Petrus en Andreas: 'En zij lieten terstond hun netten liggen en volgden Hem.'² Ook wij worden opgeroepen om onze netten te laten liggen, om wereldse gewoonten en tradities af te wijzen. Ook wij worden opgeroepen om onze zonden te verzaken. 'En Hij riep de schare, met zijn discipelen, tot Zich en zeide tot hen: Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij.'³ Onszelf goddeloos gedrag ontzeggen, is het begin van onze bekering, die een grote verandering van hart teweegbrengt, totdat wij 'niet meer geneigd zijn om kwaad te doen'.⁴

Die verandering, die wij bekering noemen, is alleen mogelijk door de Heiland. Jezus heeft beloofd: 'Indien de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheid tonen. (...) en mijn genade is genoeg voor alle mensen die zich voor mijn aangezicht verootmoedigen; want indien zij zich voor mijn aangezicht verootmoedigen en geloof hebben in Mij, zal *Ik zwakke dingen sterk voor hen laten worden*.'⁵ Worden wij *nieuw* in Christus, dan verandert onze aard en willen wij onze oude levenswijze niet meer oppakken.

Getrouwe christenen zullen echter altijd gezegend worden met moeilijkheden en teleurstellingen. Als die zuiverende moeilijkheden zich voordoen,

kunnen we in de verleiding komen om terug te keren naar onze oude wegen. Na zijn kruisiging verscheen de Heiland aan de vrouwen en vertelde ze dat de broeders Hem in Galilea zouden vinden. Toen senior apostel Petrus terugkeerde naar Galilea, keerde hij ook terug naar bezigheden die hij kende, die voor hem vertrouwd waren. Hij zei dat hij ging vissen⁶ en hij nam enkele discipelen mee.

Petrus en de anderen visten de hele nacht zonder iets te vangen. De volgende ochtend verscheen Jezus op de oever en riep tot hen over het water: 'Werpt uw net uit aan de rechterzijde van het schip.' De discipelen die in de boot bleven, volgden zijn aanwijzing op en ontdekten al snel dat hun netten wonderbaarlijk vol waren. Johannes herkende onmiddellijk de stem van de Heiland, en Petrus sprong meteen in het water en zwom naar de kant.⁷

Tot de christenen die zijn teruggekeerd naar hun oude, minder getrouwe wegen, zeg ik: denk eens na over het goede voorbeeld van Petrus. Stel niet uit. Kom luisteren naar de stem van de Meester en herken die. En keer dan meteen terug naar Hem en neem opnieuw zijn overvloedige zegeningen in ontvangst.

Toen de broeders weer terugkeerden naar de oever, troffen ze een feestmaal met vis en brood aan.

'Komt en houdt de maaltijd',⁸ nodigde de Heiland uit. Terwijl Hij ze te eten gaf, vroeg Hij Petrus tot drie keer toe: 'Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij lief?' Toen Petrus zijn liefde voor Hem uitsprak, droeg de Heiland hem op: 'Weid mijn lammeren. (...) Hoed mijn schapen.'⁹

Dit is de oproep van Christus aan alle christenen in deze tijd: 'Weid mijn lammeren. (...) Hoed mijn schapen' — breng mijn evangelie aan jong en oud. Beur ze op, zegen ze, troost ze, bemoedig ze en bouw ze op, vooral hen die anders denken en geloven dan wij. Wij weiden zijn lammeren bij ons thuis door de manier waarop wij het evangelie naleven: door de geboden te onderhouden, te bidden, de Schriften te bestuderen en zijn voorbeeld te volgen door liefde te geven. Wij hoeden zijn schapen in de kerk door ons dienstbaar te maken in priesterschapsquorums en hulporganisaties. En wij hoeden zijn schapen in de hele wereld door christelijke naasten te zijn, zuivere godsdienst te beoefenen door de weduwen te bezoeken, de wezen en de armen en alle behoeftigen te dienen.

Voor velen kan de oproep om een christen te zijn veeleisend en zelfs overweldigend lijken. Maar we hoeven niet bang te zijn of ons incapabel te voelen. De Heiland heeft beloofd om

ervoor te zorgen dat we opgewassen zijn tegen ons werk. 'Hij zeide tot hen: Komt achter Mij en *Ik* zal u vissers van mensen maken.'¹⁰ Volgen wij Hem, dan zegent Hij ons met gaven, talenten en de kracht om zijn wil te doen, stelt Hij ons in staat om het vertrouwde achter ons te laten en dingen te doen die we nog nooit eerder hebben gedaan. Dat kan inhouden dat we onze burens over het evangelie vertellen, mensen redden die geestelijk verloren waren, op voltijdzending gaan, werken in de tempel, een kind met beperkingen opvoeden, de verloren zoon liefhebben, een zieke partner verzorgen, misverstanden of kwalen verduren. Het betekent dat we ons voorbereiden om gehoor te geven aan zijn oproep door te zeggen: 'Ik ga daar waarheen Gij mij zendt, ik spreek dan wat Gij mij te spreken geeft; wat Gij wilt zal 'k wezen, o Heer.'¹¹

Het betekent dat we zijn wie onze hemelse Vader wil dat we zijn, dat we Jezus Christus volgen. Ik getuig dat Hij ons voortdurend roept om Hem te volgen. Als u nog maar net aan het ontdekken bent hoe toegewijde christenen heiligen der laatste dagen zijn, of als u niet zo actief bent geweest in de kerk en Hem weer wilt volgen, vrees dan niet! De eerste discipelen van de Heiland waren allen nieuwe leden van de kerk, pas bekeerd tot

zijn evangelie. Jezus onderwees ieder van hen geduldig. Hij hielp ze om hun taken uit te voeren. Hij noemde hen zijn vrienden en legde zijn leven voor hen neer. En Hij heeft dat ook voor u en voor mij gedaan.

Ik getuig dat we door zijn oneindige liefde en genade christelijker christenen kunnen worden. Denk eens na over de volgende christelijke eigenschappen. Hoe goed zijn we die bij onszelf aan het verbeteren?

Christelijke naastenliefde. De Heiland waardeerde iedereen. Hij was vriendelijk en barmhartig voor iedereen, en Hij liet de negenennegentig achter om de honderdste te vinden,¹² want 'zelfs de haren van [ons] hoofd zijn alle geteld'¹³ voor Hem.

Christelijk geloof. Ondanks verleiding, beproeving en vervolging vertrouwde de Heiland op onze hemelse Vader en koos Hij ervoor om zijn geboden getrouw en gehoorzaam te zijn.

Christelijke opoffering. De Heiland gaf tijdens zijn leven van zijn tijd, zijn energie, en gaf uiteindelijk met de verzoening Zichzelf zodat al Gods kinderen konden opstaan en de kans krijgen om het eeuwig leven te beërven.

Christelijke zorg voor onze naasten. De Heiland hielp net als de barmhartige Samaritaan voortdurend de mensen om Hem heen door hen te redden, lief te hebben en te verzorgen, ongeacht hun cultuur, geloof of omstandigheden.

Christelijk dienstbetoon. Water putten uit een bron, vis bakken of stoffige voeten wassen, de Heiland bracht zijn dagen in dienst van anderen door; Hij verhief de afgematten en sterkte de zwakken.

Christelijk geduld. De Heiland wachtte temidden van zijn eigen verdriet en lijden op zijn Vader. En Hij wacht geduldig tot wij tot onszelf komen en dan tot Hem komen.

Christelijke vrede. Tijdens zijn bediening spoorde Hij aan tot begrip en bevorderde Hij vrede. Vooral onder zijn discipelen onderwees Hij dat christenen niet met andere christenen moeten twisten, wat hun meningsverschillen ook zijn.

Christelijke vergevensgezindheid. Hij leerde ons te zegenen wie ons vervloeken. Hij gaf ons het goede voorbeeld door te bidden dat zij die Hem kruisigden vergeven mochten worden.

Christelijke bekering. Net als Petrus en Andreas herkennen veel mensen de waarheid van het evangelie zodra ze die horen. Ze komen onmiddellijk tot bekering. Bij anderen kan het langer duren. In een openbaring bij monde van Joseph Smith heeft de Heiland gezegd: 'Hetgeen van God is, is licht; en wie licht ontvangt en in God blijft, ontvangt meer licht; en dat licht wordt steeds helderder tot de volle dag toe'¹⁴, de volmaakte dag van onze bekering. Jezus Christus is 'het licht en de Verlosser der wereld; de Geest der waarheid.'¹⁵

Christelijke volharding tot het einde. De Heiland hield zijn hele leven niet op om de wil van zijn Vader te doen, maar Hij ging door met goedheid, genade en waarheid te betrachten tot het eind van zijn sterfelijke leven.

Dat zijn enkele kenmerken van hen die naar de stem van de Heiland luisteren en Hem volgen. Als een van zijn bijzondere getuigen op aarde geef ik mijn christelijk getuigenis dat Hij u vandaag roept: 'Kom hier, volg Mij.'¹⁶ Kom en bewandel het pad dat voert naar eeuwig geluk, vreugde en eeuwig leven in het koninkrijk van onze hemelse Vader. In de naam van Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser. Amen. ■

NOTEN

1. Matteüs 4:18–20.
2. Marcus 1:18.
3. Marcus 8:34.
4. Mosiah 5:2.
5. Ether 12:27; cursivering toegevoegd.
6. Johannes 21:3.
7. Zie Johannes 21:3–8.
8. Johannes 21:12.
9. Zie Johannes 21:15–17.
10. Matteüs 4:19; cursivering toegevoegd.
11. Zie 'Ik ga daar waarheen Gij mij zendt', lofzang 179.
12. Zie Matteüs 18:12–14.
13. Lucas 12:7.
14. Leer en Verbonden 50:24.
15. Leer en Verbonden 93:9.
16. Lucas 18:22.

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

De vreugdevolle verlossing van de doden

‘Hij zal in het hart der kinderen de aan de vaders gedane beloften planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaders wenden.’

De Heer heeft aan de profeet Joseph Smith sublieme leer geopenbaard over de heilige verordening van de doop. Dat licht kwam terwijl andere christelijke kerken leerden dat de dood bepalend was voor het onherroepelijke en eeuwige lot van de ziel. Men leerde dat de gedoopten werden beloofd met eindeloze vreugde, terwijl alle anderen eeuwige kwelling zonder hoop op verlossing wachtte.

De openbaring van de Heer dat de doop met het juiste priesterschapsgesag plaatsvervangend kon worden verricht voor de doden, doet recht aan zijn volgende uitspraak: ‘Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan.’¹ De plaatsvervangende doop maakt deze essentiële verordening mogelijk voor alle waardige overledenen die er bij hun leven van verstoken waren.

Deze heerlijke leer beklemtoont de allesomvattende aard van de

verzoening van Jezus Christus. Hij stelt iedere bekeerlijke ziel heil in het vooruitzicht. Zijn verzoening heeft de dood overwonnen en Hij biedt de waardige overledenen de kans om alle heilsverordeningen plaatsvervangend te ontvangen.

In een brief die Joseph Smith ruim 150 jaar geleden schreef, verklaarde hij: ‘De heiligen hebben het voorrecht om zich te laten dopen voor [...] hun overleden bloedverwanten [...] die het evangelie in de geest hebben ontvangen, bij monde van [...] wie zijn gemachtigd om tot hen te prediken.’² Daar voegde hij later aan toe: ‘De heiligen die dit werk voor hun overleden bloedverwanten verwaarlozen, doen dat met gevaar voor hun eigen heil.’³

De profeet Elia droeg de sleutels voor het plaatsvervangende werk over aan Joseph Smith in de Kirtland-tempel⁴ volgens de eerdere belofte van de Heer: ‘Hij zal in het hart der kinderen de aan de vaders gedane beloften planten, en het hart der

kinderen zal zich tot hun vaders wenden.’⁵

Verdere openbaring aan Joseph Smith en daaropvolgende profeten heeft meer inzicht en de mogelijkheden verschaft voor tempelwerk en het familiehistorische werk dat daaraan verbonden is. Elke profeet sinds Joseph Smith heeft de absolute noodzaak beklemtoond om alle verordeningen te ondergaan voor onszelf en voor onze overleden voorouders.

Tempelwerk en familiegeschiedenis vormen één werk dat in twee helften is verdeeld. Ze gaan samen zoals de verordeningen van de doop en de gave van de Heilige Geest. Sommige leden zijn — vanwege hun gezondheid of de afstand tot een tempel — niet goed in staat om beide werken te verrichten.

President Howard W. Hunter heeft gezegd:

‘We moeten in de tempel eerst de priesterschapsverordeningen ondergaan die voor onze eigen verhoging noodzakelijk zijn; dan moeten we het benodigde werk doen voor hen die zelf niet de kans hebben gehad in dit leven het evangelie te aanvaarden. Het werk voor anderen gaat in twee fasen: eerst onderzoeken we onze familiegeschiedenis om vast te stellen wie onze voorouders zijn; dan verrichten we de tempelverordeningen om hun dezelfde mogelijkheden te geven die de levenden hebben.

‘Maar er zijn veel leden van de kerk die maar beperkt naar de tempel kunnen. Ze doen wat in hun vermogen ligt. Ze doen onderzoek naar hun familiegeschiedenis en laten de tempelverordeningen door anderen doen. Aan de andere kant zijn er ook leden die tempelwerk verrichten maar hun eigen voorgelacht niet uitzoeken. Hoewel ze een heilige dienst verrichten door anderen te

helpen, ontzeggen zij zichzelf een zegening door niet naar hun voorouders te zoeken, zoals God bij monde van de hedendaagse profeten heeft geboden. [...]

'Ik heb ondervonden dat zij die hun familiegeschiedenis onderzoeken en dan in de tempel werken voor de mensen van wie zij de namen hebben gevonden, de vreugde van beide helften van de zegening zullen ervaren.'⁶

Onze Vader in de hemel wil ieder van ons beide helften van de zegening van dit essentiële plaatsvervangende werk laten ervaren. Hij heeft ons door anderen laten zien hoe we daarvoor in aanmerking komen. Het is aan u en mij om de hand te leggen op die zegeningen.

Elk werk dat u in de tempel doet is goed bestede tijd, maar plaatsvervangende verordeningen ondergaan voor een van uw eigen voorouders maakt de tijd in de tempel nog heiliger, waaruit nog meer zegeningen zullen voortvloeien. Het Eerste Presidium heeft verklaard dat we in eerste instantie verantwoordelijk zijn om *onze eigen* voorouders te traceren.⁷

Zoeken jullie, jonge mensen, een efficiënte manier om de invloed van de tegenstander uit je leven te bannen? Ga dan aan de slag om je voorouders te traceren, maak hun namen klaar voor de heilige plaatsvervangende verordeningen in de tempel, en ga dan naar de tempel om als plaatsvervanger de verordeningen van de doop en de gave van de Heilige Geest te ontvangen. Later zul je ook in staat zijn om deel te nemen aan de andere verordeningen. Ik kan me geen betere bescherming tegen de invloed van de tegenstander in je leven indenken.

In het zendingsgebied Rostov-na-Donoe (Rusland) werd de jeugd uitgenodigd om ieder tweeduizend namen te indexeren en vervolgens

minstens één naam van hun eigen familie voor tempelverordeningen in te sturen. Wie dit doel wisten te halen, mochten met een lange reis mee naar de nieuwe Kievtempel (Oekraïne). Een jongeman bracht zijn ervaring als volgt onder woorden: 'Ik was heel vaak met computerspelletjes bezig. Toen ik met indexeren begon, had ik geen tijd meer om te spelen. Eerst dacht ik: O nee! Wat nu! Maar toen dit project voorbij was, had ik helemaal geen zin meer in computerspelletjes. [...] Genealogisch werk is iets wat we hier op aarde kunnen doen en wat blijvende waarde heeft in de hemel.'

Veel getrouwe heiligen hebben hun stamboom uitgezocht en reserveren namen van hun overleden verwanten via FamilySearch om de plaatsvervangende verordeningen door hun eigen familieleden te laten verrichten. Namen reserveren geeft leden een redelijke termijn om de verordeningen voor hun

voorouders en andere verwanten te verrichten. Er zijn momenteel twaalf miljoen namen en miljoenen bijbehorende verordeningen gereserveerd. Veel namen zijn al jarenlang gereserveerd. Gevonden voorouders zijn ongetwijfeld opgetogen en verwachtingsvol wanneer hun namen voor verordeningen zijn vrijgegeven. Maar ze zijn wellicht niet erg blij wanneer ze nog langer moeten wachten tot hun verordeningen zijn gedaan.

We sporen degenen onder u die veel namen hebben gereserveerd aan om er samen met andere leden uit uw familie of uit uw wijk en ring aan te werken. U kunt daartoe tempelkaarten aan leden uit uw wijk en ring geven die bereid zijn om te helpen. U kunt de namen met behulp van het FamilySearch-computersysteem ook rechtstreeks naar de tempel insturen. Die werkwijze volgt Cindy Blevins uit Casper (Wyoming, VS) al jaren.

Zuster Blevins heeft zich als tiener laten dopen en is de enige in haar familie die lid van de kerk is geworden. Ze heeft een enorme hoeveelheid genealogisch werk verricht. Maar er zijn veel te veel namen om haar en haar directe familie voor te laten werken. Daarom heeft zuster Blevins de namen naar de tempel ingestuurd. Het tempelwerk ervoor is naar haar zeggen vaak al binnen enkele weken gedaan, doorgaans in een van de twee tempels in haar nabije omgeving. Ze vindt het een prettig idee dat wellicht ook vrienden en burens uit haar eigen wijk en ring het werk voor haar voorouders helpen verrichten. Ze waardeert hun inzet in dat opzicht.

Mijn geliefde vrouw, Jeanene, was dol op familiehistorisch onderzoek. Toen onze kinderen jong waren, pasten zij en haar vriendinnen beurtelings bij elkaar op, zodat ze een paar uur per week onze familielijnen kon uitpluizen. Nadat onze jongste het huis uit was, schreef ze in haar dagboek: 'Ik heb net een besluit genomen en wil het wel van de daken schreeuwen. De vroegere slaapkamer van Mike is mijn genealogiewerkkamer geworden. De kamer is erg geschikt om in te werken en de gegevens te ordenen. Ik ga mij nu bezighouden met het zoeken naar familienamen en indienen van de namen naar de tempel. Ik kijk er ontzettend naar uit om aan de slag te gaan.'⁸

Een andere dagboekantekening luidt: 'Het [...] wonder voor mij deed zich voor in het kantoor voor familiegeschiedenis van Mel Olsen die mij een afdruk overhandigde van al mijn bekende stamboomlijnen op basis van de update van de computergegevens in het voorouderarchief die naar de genealogische vereniging worden gestuurd. Ze waren voornamelijk afkomstig uit het

viergeneratiesprogramma waartoe de kerk vele jaren geleden had opgeroepen. Ik was overweldigd door de gedachte aan de enorme taak die voor me lag om alle onderzoeksgegevens over mijn voorouders van verschillende familieorganisaties te verzamelen en allemaal in de computer in te voeren voor de eerste geautomatiseerde verspreiding van het voorouderarchief. En daar lag alles, prachtig en overzichtelijk afgedrukt voor mij op het bureau. Ik was zo blij en zo overweldigd dat ik er verbijsterd naar zat te kijken en toen begon te huilen van blijdschap. [...] Voor iemand die dertig jaar lang vasthoudend en zorgvuldig onderzoek heeft gedaan, is de automatisering van al deze gegevens werkelijk fantastisch. En dan te bedenken dat honderdduizenden mensen nu of binnenkort grote hoeveelheden volkstellingsgegevens en schijven met eigen onderzoeksgegevens beschikbaar gaan maken voor de computer. [...] Ik ben zo enthousiast. Dit is echt het werk van de Heer en Hij stuurt het.'⁹

Ik heb genoeg van de vruchten van dit sublieme werk geproefd om te weten dat de sleutels die Elia aan Joseph Smith teruggaf ons hart doet uitgaan naar en ons in verbinding brengt met onze voorouders die wachten op onze hulp. Door onze inspanningen in heilige tempels hier op aarde en met het gedelegeerde gezag van de Heiland ontvangen onze voorouders de heilsverordeningen waardoor zij eeuwig geluk kunnen ervaren.

In het verleden is men op basis van een individueel getuigenis van dit heilige werk ieder voor zich aan de slag gegaan. Het leek wel op het eigenhandig oogsten van al het graan in het hele land. Tegenwoordig worden er talloze grote combines ingezet. Samen

kunnen en zullen we het benodigde werk volbrengen.

Ik getuig dat de geest van Elia het hart van vele kinderen van onze Vader over de hele wereld raakt, waardoor het werk voor de doden in een ongekend tempo wordt versneld.

Maar hoe zit het met u? Hebt u gebeden over het werk voor uw eigen voorouders? Zet die dingen in uw leven aan de kant die niet echt belangrijk zijn. Besluit om iets te doen wat eeuwige gevolgen heeft. Misschien hebt u al een ingeving gehad om uw voorouders te traceren maar voelt u zich geen genealoog. Ziet u nu in dat u dat niet meer hoeft te zijn? Het begint allemaal met liefde en een oprecht verlangen om mensen achter de sluier te helpen die zichzelf niet helpen kunnen. Informeer eens om u heen. U zult vast iemand in uw omgeving vinden die u kan helpen slagen.

Dit werk is een geestelijk werk, waarbij aan beide kanten van de sluier immens wordt samengewerkt en waar hulp in beide richtingen voorhanden is. Waar u ook in de wereld bent, met gebed, geloof, vastberadenheid, ijver en enige opoffering kunt u een grote bijdrage leveren. Begin nu. Ik beloof u dat de Heer u een weg zal helpen vinden. En u zult er een fantastisch gevoel aan overhouden. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Johannes 3:5.
2. *History of the Church*, deel 4, p. 231.
3. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 507.
4. Zie Leer en Verbonden 110:13–16.
5. Leer en Verbonden 2:2; cursivering toegevoegd.
6. Howard W. Hunter, 'Een tempelgericht volk', *De Ster*, mei 1995, pp. 5–6.
7. Zie brief van het Eerste Presidium, 29 februari 2012; cursivering toegevoegd.
8. Jeanene Watkins Scott, persoonlijk dagboek, april 1988.
9. Jeanene Watkins Scott, persoonlijk dagboek, 23 september 1989.

Russell T. Osguthorpe
Algemeen zondagsschoolpresident

Een stap dichterbij de Heiland

Bekering is het doel van al het leren en onderwijzen in het evangelie. Bekering is geen eenmalige gebeurtenis. Het is een levenslang streven om meer op de Heiland te gaan lijken.

Afgelopen zomer verscheen een artikeltje dat ik had geschreven in de *Liahona* en de *Ensign*. Mijn zoon stuurde me een e-mail waarin hij schreef: 'Pa, misschien kun je ons waarschuwen als er een artikel van je wordt gepubliceerd.' Ik antwoordde: 'Ik wilde alleen maar zien of je de kerktijdschriften wel las.' Hij schreef terug dat zijn dochtertje van tien 'voor de proef was geslaagd. Zij haalde de *Ensign* uit de brievenbus, ging naar binnen en begon erin te lezen. Toen kwam ze naar onze kamer en liet ons uw artikel zien.'

Mijn kleindochter las de *Ensign* omdat ze wilde leren. Ze handelde uit zichzelf door haar keuzevrijheid te gebruiken. Het Eerste Presidium heeft onlangs nieuwe leermiddelen voor jongeren goedgekeurd die uitgaan van het natuurlijke verlangen dat jonge mensen hebben om het evangelie te leren, na te leven en anderen erover te vertellen. Deze nieuwe leermiddelen zijn inmiddels online te bekijken. In januari gaan we ze in de lessen gebruiken.

Als de Heiland onderwees, stond de keuzevrijheid van de leerling voorop. Hij liet ons niet alleen zien wat we

anderen moeten leren, maar ook hoe we dat moeten doen. Hij concentreerde zich op de behoeften van de leerling. Hij hielp de mensen om zelf de waarheid te ontdekken.¹ Hij luisterde altijd naar hun vragen.²

Deze nieuwe leermiddelen zullen ertoe bijdragen dat we allemaal thuis en in de les leren en onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland.³ Doen wij dat, dan geven we gehoor aan zijn uitnodiging 'Kom hier, volg Mij'⁴, zoals ouderling Robert D. Hales zojuist zo prachtig heeft gezegd. Bij de ontwikkeling van deze nieuwe leermiddelen zag ik leidinggevend en leerkrachten in hulporganisatie en seminarie samen overleggen met ouders om in de behoeften van hun leerlingen te kunnen voorzien. Ik heb jongevrouwen in hun lessen en jongemannen in hun Aäronische-priesterschapsquorums en jongeren in hun zondagsschoollessen hun keuzevrijheid zien gebruiken en zelfstandig zien handelen.

Een zondagsschoollerares vroeg zich af hoe ze twee autistische jongemannen kon helpen om hun keuzevrijheid te gebruiken en zelfstandig te handelen. Toen ze de klasleden vroeg

om te vertellen wat ze leerden, was ze bezorgd dat deze twee jongemannen dat misschien zouden weigeren. Maar ze weigerden niet. De ene stond op om te vertellen wat hij had geleerd, en toen vroeg hij zijn autistische klasgenoot om hulp. Wanneer de eerste moeilijk uit zijn woorden kwam, fluisterde zijn klasgenoot hem wat in zodat hij het gevoel kon hebben dat hij het er goed van af bracht. Die dag onderwezen ze allebei. Ze onderwezen *wat* de Heiland onderwees, maar ze onderwezen ook *hoe* de Heiland onderwees. Als de Heiland onderwees, deed Hij dat uit liefde voor degene die Hij onderwees, net zoals de klasgenoot had gedaan voor zijn vriend.⁵

Als we zijn woord leren en onderwijzen naar zijn voorbeeld, geven we gehoor aan zijn uitnodiging 'Kom hier, volg Mij'. We volgen Hem dan één stap tegelijk. Met elke stap komen we dichterbij de Heiland. We veranderen. De Heer wist dat geestelijke groei niet in één keer plaats zou vinden. Die vindt geleidelijk plaats. Telkens als we zijn uitnodiging aannemen en ervoor kiezen om Hem te volgen, maken we vooruitgang op de weg naar een volledige bekering.

Bekering is het doel van al het leren en onderwijzen in het evangelie. Bekering is geen eenmalige gebeurtenis. Het is een levenslang streven om meer op de Heiland te gaan lijken. Ouderling Dallin H. Oaks heeft ons eraan herinnerd dat alleen '*weten*' niet genoeg is. 'Om tot "bekering" te komen [...], moeten we *doen* en *worden*.'⁶ Dus leren voor onze bekering is een voortdurend proces van weten, doen en worden. En zo zijn er voor onderwijzen tot bekering fundamentele leer, uitnodigingen tot doen en beloften van zegeningen vereist.⁷ Als we in ware leer onderwijzen, helpen we de leerling met het weten.

Nodigen we anderen uit om te handelen, dan helpen we ze om te doen oftewel de leer na te leven. En als de zegeningen komen die de Heer heeft beloofd, veranderen we. Net als Alma worden we dan een nieuw schepsel.⁸

De nieuwe leermiddelen voor jongeren hebben één voornaam doel: jongeren helpen om zich te bekeren tot het evangelie van Jezus Christus. Onlangs zag ik een jongeman in een zondagsschoolles voor jongeren zelf waarheid ontdekken. Toen ik merkte dat hij moeite had om de verzoening op zijn eigen leven te betrekken, vroeg ik hem of hij ooit vergeving had gevoeld. Hij antwoordde: 'Ja, zoals die keer dat ik iemands neus brak tijdens een voetbalwedstrijd. Dat vond ik heel naar. Ik vroeg me af wat ik moest doen om me prettiger te voelen. Dus ging ik naar zijn huis en vroeg hem om vergeving. Maar ik wist dat ik nog meer moest doen, dus bad ik, en toen kreeg ik het gevoel dat mijn hemelse Vader me ook vergaf. Dat is wat de verzoening voor mij betekent.'

Toen hij dat vertelde, las hij voor uit Johannes 3:16: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft', en hij getuigde vervolgens van de kracht van de verzoening. Die leerstelling was toen geen abstract denkbeeld meer voor die jongeman. Het ging iets voor hem betekenen omdat hij zelf een vraag stelde en toen zijn keuzevrijheid gebruikte om te handelen.⁹

Deze jongeman maakte vooruitgang op de weg tot bekering, en zijn klasgenoten ook. Ze concentreerden zich door Schriftstudie op een fundamentele leerstelling. Ze pasten die gewijde woorden toe op hun eigen leven en getuigden vervolgens van de zegeningen die ze hadden ontvangen door de leer na te leven. Bij ons onderwijs in het evangelie van

Jezus Christus concentreren we ons op de woorden van hedendaagse profeten. We steunen op gewijde teksten om ons geloof te vergroten, ons getuigenis op te bouwen en iedereen te helpen om volledig tot bekering te komen. De nieuwe leermiddelen voor jongeren zullen allen die ze gebruiken, helpen om Gods woord te begrijpen en na te leven.

Ik hield eens tijdens een les in Costa Rica een exemplaar van *Onderwijzen — geen grotere roeping* omhoog en vroeg: 'Wie heeft dit boek?' Bijna iedereen stak de hand op. Met een glimlach zei ik: 'En ik durf te wedden dat u er bijna dagelijks in leest.' Tot mijn verrassing stak een zuster op de voorste rij haar hand op ten teken dat ze er inderdaad dagelijks in las. Ik vroeg haar om naar het podium te komen en het uit te leggen. Ze zei: 'Ik lees elke ochtend in het Boek van Mormon. Daarna lees ik in *Onderwijzen — geen grotere roeping* zodat ik mijn kinderen het beste kan leren wat ik net zelf heb geleerd.'

Ze wilde zijn woord leren en onderwijzen naar zijn voorbeeld, dus bestudeerde ze zijn woord in de Schriften en bestudeerde vervolgens de manier om in zijn woord te onderwijzen zodat haar kinderen volledig tot bekering konden komen. Haar methode om het evangelie te leren en erin te onderwijzen, bestond volgens

mij uit meer dan één stap. Ze besloot iets te doen. En hoe meer ze deed waarvan ze wist dat het van haar verwacht werd, hoe meer de Heer haar sterkte om op zijn manier te leven.

Soms kan de weg naar bekering lang en zwaar zijn. Mijn zwager was vijftig jaar niet actief in de kerk. Pas toen hij in de zestig was, begon hij de uitnodiging van de Heiland om terug te komen aan te nemen. Veel mensen hielpen hem daarbij. Een huisonderwijzer stuurde hem 22 jaar lang elke maand een wenskaart. Maar hij moest zelf besluiten dat hij terug wilde komen. Hij moest zijn keuzevrijheid gebruiken. Hij moest die eerste stap doen — en daarna nog een, en nog een. Nu is hij aan zijn vrouw verzegeld en is hij lid van de bisschop.

Onlangs hebben we hem de videotjes laten zien die zijn ontwikkeld om de leidinggevend en leerkrachten te helpen met het gebruik van de nieuwe leermiddelen. Na het bekijken van de videotjes leunde mijn zwager achterover in zijn stoel en zei met emotie in zijn stem: 'Misschien zou ik niet zijn afgedwaald als ik dat als jongen had gezien.'

Enkele weken geleden ontmoette ik een jongeman die het moeilijk had. Ik vroeg hem of hij lid van de kerk was. Hij zei dat hij agnosticus was, maar dat hij ooit wel iets met de kerk

Athene (Griekenland)

te maken had gehad. Toen ik hem vertelde over mijn roeping in de zondagschool en dat ik een toespraak zou houden tijdens de algemene conferentie, zei hij: 'Nou, als u een toespraak houdt, zal ik naar die bijeenkomst kijken.' Ik hoop dat hij vandaag kijkt. Dit Conferentiecentrum is een unieke plek om te leren en te onderwijs te geven tot bekering.

Als we de beginselen naleven die de mannen ons leren die wij steunen als profeten, zieners en openbaarders, leren we naar het voorbeeld van de Heiland.¹⁰ We doen dan een stap om dichter bij Hem te komen. Nu deze conferentie ten einde loopt, nodig ik ieder in mijn gehoor uit om die stap te doen. Net als de Nephtien vanouds kunnen wij dit doen: 'Gaat daarom

naar huis en overweegt de dingen die [zijn] gezegd, en vraagt de Vader in [zijn] naam om te kunnen begrijpen.'¹¹

Wij willen dat alle jongeren het begrijpen. We willen dat ze het evangelie van Jezus Christus dagelijks leren, onderwijzen en naleven. Dat is wat de Heer wil dat zijn kinderen doen. Of je nu een kind, jongere of volwassene bent, ik nodig je uit om te komen en in zijn voetspoor te volgen. Ik getuig dat de Heer ons bij elke stap zal sterken. Hij zal ons helpen om de rest van de weg af te leggen. Als er dan hindernissen opdoemen, gaan we gewoon door. Als twijfel ons bekruipt, gaan we gewoon door. We keren niet om. We dwalen niet af.

Ik getuig dat God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, leven. Ik getuig dat de Heiland ons blijft wenken, en

ons net als vroeger uitnodigt om tot Hem te komen. Wij allen kunnen zijn uitnodiging aannemen. Wij allen kunnen zijn woord leren, onderwijzen en het naar zijn voorbeeld naleven door een stap te doen en dichter tot de Heiland te komen. Doen we dat, dan komen we echt tot bekering. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Johannes 3:1-7. In deze passage beantwoordt de Heiland de vraag die Nicodemus zelf stelde. Hij onderwees Nicodemus om in zijn behoeften te voorzien. Hij stond Nicodemus toe om zijn keuzevrijheid te gebruiken en te leren. Hij hielp Nicodemus om zelf het antwoord te ontdekken.
2. Zie Johannes 3:4; Geschiedenis van Joseph Smith 1:18.
3. Zie 'Onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland', lds.org/youth/learn/guidebook/tesaching.
4. Zie Lucas 18:18-22.
5. Zie 1 Johannes 4:19.
6. Dallin H. Oaks, Opdracht tot wording, *Liahona*, januari 2001, p. 41: 'Getuigen is *weten* en *verklaren*. Het evangelie spoort ons aan om tot "bekering" te komen, wat van ons vergt dat we iets *doen* en iets *worden*. Als wij uitsluitend vertrouwen op onze kennis en getuigenis van het evangelie, bevinden we ons in dezelfde situatie als de gezegende maar nog onvolkomen apostelen die Jezus aanmoedigde om tot "bekering" te komen. Wij kennen allemaal wel iemand die een sterk getuigenis heeft maar er niet naar handelt om tot bekering te komen.'
7. Zie Abraham 2:11.
8. Zie Mosiah 27:24-26; 2 Korintiërs 5:17.
9. Zie David A. Bednar, 'Wakende met alle volharding', *Liahona*, mei 2010, p. 43: 'Zetten u en ik onze kinderen aan tot handelend leren en kennis zoeken door studie en door geloof, of hebben we onze kinderen zo gevormd dat ze een afwachterende houding aannemen en met zich laten handelen? Geven wij als ouders onze kinderen voornamelijk het equivalent van geestelijke vis te eten, of helpen we ze consequent om te handelen, zelf actief te leren, en standvastig en onwrikbaar te zijn? Bieden we onze kinderen hulp zodat ze gedreven gaan vragen, zoeken en kloppen?'
10. Zie Dennis B. Neuschwander, 'Hedendaagse profeten, zieners en openbaarders', *Liahona*, januari 2001, pp. 49-51
11. 3 Nephi 17:3.

Ouderling Marcus B. Nash
van de Zeventig

Alle dingen worden door geloof vervuld

Ons geloof helpt ons om veilig op het evangeliepad omhoog te klimmen, alle aardse moeilijkheden te overwinnen en terug te keren naar de verheven tegenwoordigheid van onze hemelse Vader.

Onlangs zijn we met een deel van onze familie naar de top van Huayna Picchu geklommen, een hoge bergtop naast de oude Incaruïnes van Machu Picchu in de bergen van Peru. Het was een zeer steile klimtocht met adembenemende uitzichten en duizelingwekkende hellingen. Helaas zijn er wel eens klimmers van dat smalle, steile pad gevallen en daarbij omgekomen. Om verdere tragedies te voorkomen, zijn er nu sterke kabels bevestigd aan het rotsgesteente langs de berghellingen van Huayna Picchu. We hielden ons bij het klimmen goed aan die kabels vast en bereikten zo veilig de top, waar het uitzicht weergaloos was!

Net als het pad op Huayna Picchu is onze aardse reis een steile en moeilijke klimtocht, waarbij we de hulp van onze hemelse Vader nodig hebben om die goed te volbrengen. Daarom heeft Hij de beginselen en verordeningen van het evangelie ingesteld om ons tot de Heiland en zijn reddende macht te brengen.¹ Het eerste van die beginselen, geloof in de Heer

Jezus Christus², is als de kabels op Huayna Picchu: als het goed en stevig is verankerd aan 'de rots van onze Verlosser'³, helpt ons geloof ons om veilig op het evangeliepad omhoog te klimmen, alle aardse moeilijkheden te overwinnen⁴ en terug te keren naar de verheven tegenwoordigheid van onze hemelse Vader. Alle dingen worden door geloof vervuld.⁵

Geloof is een krachtig actiebegin-sel.⁶ Het 'is niet volmaakte kennis van dingen hebben; indien [wij] dus geloof heb[ben], [hopen wij] op dingen die niet worden gezien, maar die waar zijn'.⁷ Het is de verzekering⁸ van de Geest die we door onze kennis hebben verkregen en die ons tot handelen⁹ aanzet om het voorbeeld van de Heiland te volgen en ons gebedsvol aan zijn geboden te houden, zelfs in tijden van opoffering en beproeving.¹⁰ Geloof bezorgt ons de kracht van de Heer, in de vorm van — onder meer — hoop op goede dingen die komen gaan¹¹, wonderen die ons geloof bevestigen¹², en goddelijke bescherming in geestelijke en stoffelijke zaken.¹³

Uit het leven van Ann Rowley, een pioniersvrouw in de begindagen van de kerk, blijkt hoe geloof oefenen een goede uitwerking heeft. Zuster Rowley was een weduwe uit Engeland die haar geloof oefende en gehoor gaf aan de oproep van de profeet om naar Zion op te trekken. Zij behoorde tot het handkarrenkonvooi van Willie, dat onderweg in het najaar van 1856 in dikke pakken sneeuw terecht kwam. Zij hadden een punt bereikt op hun trektocht dat haar zeven kinderen bijna letterlijk omkwamen van de honger. Ze schreef: 'Het deed me pijn om mijn kinderen honger te zien lijden. [...] Bij het vallen van de avond was er geen avondeten voorhanden. Ik vroeg God om hulp, zoals ik altijd deed. Ik knielde neer en moest denken aan twee harde zeekoeken die [...] nog van de zeereis waren overgebleven. Ze waren niet groot en zo hard dat je ze niet kon breken. Dat was zeker niet genoeg om acht mensen te voeden, maar vijf broden en twee vissen waren ook niet genoeg om vijfduizend mensen te voeden, en toch had Jezus dat door een wonder gedaan. Dus met Gods hulp is niets onmogelijk. Ik vond de koeken, stopte die in een ketel, voegde er water aan toe en vroeg om Gods zegen. Daarna deed ik het deksel op de ketel en zette die op de kolen. Toen ik het deksel er even later af deed, zat de ketel vol eten. Ik knielde met mijn gezin neer en dankte God voor zijn goedheid. Die avond had mijn gezin voldoende te eten.'¹⁴

Ann Rowley getroostte zich veel opofferingen om het evangelie na te leven. Ze had hulp nodig en bad erom. Wegens haar geloof werd ze vervuld met hoop en kreeg ze op wonderbaarlijke wijze voedsel voor haar gezin. De Heer zegende haar eveneens met iets van eeuwig belang, namelijk het vermogen om 'in

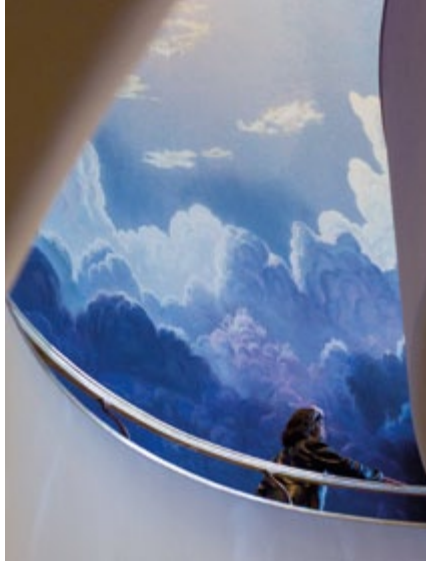
geloof [te] volharden tot het einde'.¹⁵ Ondanks een onzekere toekomst hoefde ze niet per se te weten wat ze haar kinderen de volgende dag te eten moest geven. Ze bleef geduldig hulp van 'de Here verwachten'¹⁶ en streefde voorwaarts met hoop — zoals in de prachtige lofzang staat:

*Leid, vriend'lijk Licht, door 't duister,
dicht en bang; leidt Gij mij voort!
De weg naar huis is donker en nog
lang; leidt Gij mij voort!
Richt Gij mijn voet, 'k vraag niet te
zien het oord
in 't ver verschiet; leid stap voor stap
mij voort.*¹⁷

Ook wij kunnen dat geloof in de Heer oefenen, door te geloven en erop te vertrouwen dat onze barmhartige en onveranderlijke God¹⁸ ons op zijn tijd in onze specifieke omstandigheid met zijn wonderbaarlijke kracht zal zegenen. Doen wij dat, dan zullen ook wij de hand van God in ons leven zien.

De Heer draagt ons op: 'Neemt het schild des geloofs, waarmee gij *al* de brandende pijlen van de goddelozen zult kunnen doven.'¹⁹ Satan zal zaken als twijfel, angst of zonde aangrijpen om ons te verleiden het geloof los te laten en de bescherming daarvan te verliezen. Laten we elk van deze aanvallen op ons geloof eens nader bekijken, zodat we de verzoeken van de tegenstander kunnen herkennen zonder er acht op te slaan.²⁰

Ten eerste zal ongelooft in de Heer of zijn evangelie maken dat we ons tegen de Geest van God verzetten.²¹ Het middel van de Heer tegen twijfel is eenvoudig. Koning Benjamin verklaarde namelijk: 'Geloof in God; gelooft dat Hij bestaat, en dat Hij alle dingen heeft geschapen, zowel in de hemel als op aarde; gelooft dat Hij alle wijsheid en alle macht bezit, zowel in

de hemel als op aarde; gelooft dat de mens niet alle dingen doorgrondt die de Heer kan doorgronden.'²²

Als u merkt dat uw geloof door ongelooft of twijfel wankelt, bedenk dan dat zelfs de apostelen van weleer de Heer vroegen: 'Geef ons meer geloof.'²³ Vergeet niet dat geloof en rede samengaan. De volgende analogie is daarbij verhelderend: geloof en rede zijn als de twee vleugels van een vliegtuig. Beide zijn onmisbaar voor een goede vlucht. Als de rede vanuit uw gezichtspunt in tegenspraak lijkt met het geloof, sta er dan bij stil dat onze blik veel beperkter is dan die van de Heer.²⁴ Zet het geloof niet aan de kant, net zo min als u tijdens de vlucht een vleugel van het vliegtuig zou weghalen. Koester echter een sprankje geloof en laat de hoop die daaruit voortkomt een anker vormen voor uw ziel — en voor uw rede.²⁵ Daarom wordt ons geboden: 'Zoekt kennis [...] door studie *en ook* door geloof.'²⁶ Onthoud dat geloof wonderen in de hand werkt en tot stand brengt waarvoor we geen directe verklaring vanuit ons eigen referentiekader hebben, zoals een ketel vol voedsel op basis van twee kleine koecken of gewoonweg in geloof volharden tegen de verdrukking in.²⁷

Ten tweede kan angst ons geloof in de Heiland ondermijnen en weg nemen. De apostel Petrus keek naar de Heiland op een stormachtige avond en liep over het water — tot hij zijn blik afwendde en 'zag op de wind [en] bevreesd' werd, waarna hij begon te zinken in de onstuimige zee.²⁸ Hij had

door kunnen lopen als hij niet had gevreesd! In plaats van ons blind te staren op de onstuimige wind en de golven in ons leven, en die te vrezen, nodigt de Heer ons uit: 'Vertrouw op Mij bij iedere gedachte; twijfel niet, vrees niet.'²⁹

Ten derde beperkt zonde de invloed van de Geest in ons leven, en zonder de Heilige Geest zullen we het geestelijke doorzettingsvermogen missen om ons geloof vast te houden en te oefenen. Wij kunnen ons geloof het beste oefenen om 'de kwade gave niet aan te roeren, noch het onreine'³⁰ en om 'ijverig [te zijn] in het onderhouden van [alle] geboden, opdat [...] uw geloof niet zal bezwijken en uw vijanden niet over u zullen zegevieren'.³¹ Als zonde een smet op uw leven heeft geworpen, nodig ik u uit om 'geloof tot bekering'³² te oefenen, en de Heiland zal u, door de verzoening, rein en heel maken.

Broeders en zusters, naar ons geloof zal de Heer zijn beloften vervullen en ons bijstaan om alle moeilijkheden het hoofd te bieden.³³ Hij deed dat voor Ann Rowley en heeft dat in alle landen in alle tijden en generaties voor zijn volk gedaan. Hij is een 'God van wonderen' en 'verandert niet'. Zo zal Hij ook ieder van ons met hoop, bescherming en kracht zegenen volgens ons geloof in Hem.³⁴ Standvastig geloof in de Heer Jezus Christus zal — net als de kabels op het pad van Huayna Picchu — u en uw dierbaren verankeren aan 'de rots van onze Verlosser'³⁵ en zijn weergalozige macht om te redden.

President Thomas S. Monson heeft gezegd: 'De toekomst is net zo stralend als uw geloof.'³⁶ Ik getuig van die sublieme, hoopgevende waarheid en nodig ieder van ons uit om standvastig voorwaarts te streven met geloof in de Heer, 'in geen enkel

opzicht twijfelende'.³⁷ Ik weet dat de Heiland leeft, dat Hij de 'leidsman en voleinder [van ons] geloof'³⁸ is en de 'beloner is voor wie Hem ernstig zoeken'.³⁹ Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zie Leer en Verbonden 84:19–21.
2. Zie Geloofsartikelen 1:4.
3. Helaman 5:12.
4. Zie Leer en Verbonden 76:53.
5. Zie Ether 12:3.
6. Zie *Lectures on Faith* (1985), p. 3; zie ook Jakob 4:6; Ether 12:7–22; Hebreeën 11:4–40.
7. Alma 32:21.
8. Zie Bijbelvertaling van Joseph Smith, Hebreeën 11:1.
9. Zie 2 Nephi 25:23; Alma 34:15–17; Ether 12:6; Jakobus 2:17–26.
10. Zie Ether 12:4–6; *Lectures on Faith*, p. 69.
11. Zie Moroni 7:40–42.
12. Zie Gids bij de Schriften, 'Geloof'; zie ook Mormon 9:8–21; Moroni 7:33–37.
13. Zie Leer en Verbonden 27:17; Alma 57:19–27; 58:10–13.
14. Ann Rowley. In: Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), p. 113.
15. Leer en Verbonden 20:25.
16. Jesaja 40:31.
17. 'Leid, vriend'lijk Licht' (lofzang 66).
18. Zie Jakob 4:10; Mormon 9:9.
19. Leer en Verbonden 27:17; cursivering toegevoegd.
20. Zie 1 Nephi 8:33–34; Alma 37:33; Leer en Verbonden 20:22.
21. Zie Alma 32:28.
22. Mosiah 4:9.
23. Lucas 17:5.
24. Zie Mosiah 4:9–10; Spreuken 3:5–7; Jesaja 55:8–9.
25. Zie Ether 12:4.
26. Leer en Verbonden 88:118; cursivering toegevoegd.
27. Zie Moroni 7:33–38; Ether 12:19.
28. Zie Matteüs 14:25–31.
29. Leer en Verbonden 6:36.
30. Moroni 10:30.
31. Leer en Verbonden 136:42.
32. Zie Alma 34:15–17; zie ook Ether 12:3.
33. Zie Ether 12:29; Alma 7:27.
34. Zie Mormon 9:18–21; zie ook Moroni 7:33–38; Alma 37:16–17.
35. Helaman 5:12.
36. Thomas S. Monson, 'Houd goede moed', *Liahona*, mei 2009, p. 29.
37. Zie Jakobus 1:6–8.
38. Moroni 6:4; zie ook Hebreeën 12:2.
39. Hebreeën 11:6; zie ook Ether 12:41.

Ouderling Daniel L. Johnson
van de Zeventig

Een ware discipel worden

Door Gods geboden te gehoorzamen en onze medemensen te dienen, worden we betere discipelen van Jezus Christus.

Zij die zich hebben laten dopen en de gave van de Heilige Geest hebben ontvangen, hebben met een verbond verklaard gewillig te zijn om de naam van Jezus Christus op zich te nemen. Met andere woorden, wij verklaren dat wij discipelen van de Heer zijn. Wij hernieuwen dat verbond elke week door van het avondmaal te nemen. Door onze levenswijze laten we zien dat we discipelen zijn. Kort geleden gebeurde er iets in Mexico waarbij een aantal leden liet zien dat ze echt discipelen waren.

Het was een mooie lente voor de fruittelersgemeenschappen van Noord-Mexico. De fruitbomen bloeiden volop en iedereen verwachtte een overvloedige oogst. Er werden al plannen gemaakt om leningen af te betalen, versleten machines en verouderde boomgaarden te vervangen, en aan persoonlijke verplichtingen te voldoen, zoals schoolgeld voor familieleden. Er waren zelfs al gezinnen die hun vakantie planden. Iedereen was optimistisch. Maar toen woedde er op een maandagavond tegen het einde van maart een winterstorm en begon het te sneeuwen. Het sneeuwde tot ongeveer drie uur 's morgens. Toen

de wolken voorbij dreven, kelderde de temperatuur. De hele nacht en het eerste gedeelte van de ochtend deden ze er alles aan om ook maar iets van de fruitoogst te redden. Maar zonder resultaat. Het was gewoon te koud geworden. De oogst was volledig bevroren. Er zou dit jaar geen fruit geoogst of verkocht worden. Die dinsdag hing er ontmoediging en ellende in de lucht. Alle mooie plannen, verwachtingen en dromen van de dag ervoor waren in duigen gevallen.

Ik kreeg van de vrouw van John Hatch, Sandra Hatch, die toen eerste raadgever in het presidium van de Colonia Juárez Chihuahuatempel was, een e-mail over die vreselijke dinsdagochtend. Ik haal gedeelten uit die e-mail aan: 'John rende op die vroege ochtend rond half zeven naar de tempel om te zien of we de dienst van die ochtend moesten annuleren. Toen hij terugkwam, zei hij dat de parkeerplaats en de weg toegankelijk waren, dus lieten we hem doorgaan. We dachten dat enkele tempelwerkers die geen boomgaard hadden misschien wel zouden komen. Dan konden we ze tijdens de dienst allemaal inzetten. [...] Het was inspirerend om

de mannen één voor één binnen te zien komen. Daar waren ze dan. Ze hadden helemaal geen slaap gehad en gingen er vanuit dat hun oogst verloren was gegaan. [...] Ik observeerde hen tijdens de voorbespreking. Ze vonden het moeilijk om wakker te blijven. Maar in plaats van het af te laten weten, waren ze toch aanwezig. Er waren 38 mensen in de dienst aanwezig (een volle dienst)! Het was voor ons allemaal een opbouwende ochtend. We bedankten onze hemelse Vader voor goede mensen die hun plicht doen, wat er ook gebeurt. Ik voelde dat er die ochtend een bijzondere sfeer was. Ik weet zeker dat Hij blij was dat we graag naar zijn huis gaan en dat we daar op zo'n vervelende ochtend graag aanwezig waren.'

Het verhaal houdt daar niet op en gaat in feite nog verder.

De meesten van wie de fruitteelt verloren was gegaan, konden dat seizoen op een ander stuk land iets anders verbouwen, zoals chilipepers of bonen. Door die gewassen kwam er tenminste genoeg geld in het laatje om tot de fruitoogst van het

daaropvolgende jaar te overleven. Er was echter een goede broeder met een jong gezin die geen andere land had en dat jaar helemaal geen omzet maakte. Anderen in de gemeenschap die zagen dat deze broeder in een netelige situatie verkeerde, regelden op eigen initiatief en op eigen kosten een lapje land, gebruikten hun eigen machines om de grond voor te bewerken en voorzagen hem van de nodige chiliplanten.

Ik ken de mensen waar ik het net over had. Omdat ik hen kende, was ik niet verbaasd dat ze dat deden. Maar degenen die hen niet kennen, zouden waarschijnlijk de volgende twee vragen stellen die met het woord *waarom* beginnen. Waarom kwamen ze alsnog naar de tempel om hun taken te doen en te dienen na de hele nacht op te zijn geweest, om vervolgens te beseffen dat ze het grootste deel van hun jaarinkomen kwijt waren? Waarom zouden ze een ander in ernstige nood in hun middelen laten delen, die op dat moment zo schaars en waardevol waren, toen hun eigen financiën er zo slecht voor stonden?

Als u begrijpt wat het betekent om een discipel van Jezus Christus te zijn, dan weet u het antwoord op die twee vragen wel.

Wie zich verbindt om een discipel van Christus te zijn, begint aan een levenslang proces. En dat pad is niet altijd makkelijk. Als we ons van onze zonden bekeren, zijn wil nastreven en net als Hij onze medemensen dienen, gaan we onvermijdelijk meer op Hem lijken. Ons hoogste doel is om zoals Hij te worden en één met Hem te worden — dat is wat waar discipelschap in feite inhoudt.

De Heiland vroeg zijn discipelen toen Hij Amerika bezocht: 'Wat voor mannen behoort gij daarom te zijn?' Daarna gaf Hij antwoord op zijn eigen vraag: 'Voorwaar, Ik zeg u, zoals Ik ben' (3 Nephi 27:27).

Het is niet makkelijk om zoals de Heiland te worden, vooral in de wereld waarin wij leven. We worden praktisch dagelijks met moeilijkheden en tegenspoed geconfronteerd. Daar is een reden voor. Het is een van de voornaamste doeleinden van het sterfelijk leven. In Abraham 3:25 staat: 'En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Heer, hun God, hun ook zal gebieden.'

De aard en intensiteit van die beproevingen en moeilijkheden variëren. Maar niemand gaat door het leven zonder ze mee te maken. Meestal denken we bij beproevingen aan het verlies van een oogst of een baan, het overlijden van een dierbare, ziekte, lichamelijke, mentale of emotionele arbeidsongeschiktheid, armoede of het verlies van een vriendschap. Maar er is een gevaar dat mensen door het bereiken van schijnbaar belangrijke doelen nodeloos hoogmoedig worden, waardoor ze meer naar de eer van de mensen dan naar de

goedkeuring van de hemel streven. Die doelen kunnen bijvoorbeeld zijn: wereldse populariteit, publieke erkenning, lichamelijke dapperheid, kunstzinnig of sportief talent, welvaart en rijkdom. Ondanks deze laatste beproevingen, zouden sommigen het met Tevje in *Fiddler on the Roof* eens zijn. Hij zei: 'Als rijkdom een vloek is, moge God die dan over mij uitspreken en moge ik er nooit van herstellen!'¹

Maar beproeving van die laatstgenoemde soorten is wellicht afschrikkender, gevaarlijker en moeilijker om te overwinnen dan de eerste soorten. Wij ontwikkelen en bewijzen ons discipelschap niet als we bepaalde beproevingen krijgen, maar als we ze doorstaan. President Henry B. Eyring heeft gezegd: 'De grote levenstoets is dus of we te midden van de levensstormen gehoor geven en gehoorzaam zijn aan Gods geboden. Het gaat niet zozeer om het doorstaan van de storm, als wel om het goede kiezen ten tijde van de storm. En het zou heel tragisch zijn als we de toets niet halen, omdat we dan niet in glorie kunnen terugkeren naar ons hemelse thuis.' ('Geestelijke voorbereiding: begin meteen en wees consequent', *Liahona*, november 2005, p. 38).

Ik ben de trotse grootvader van 23 kleinkinderen. Het verbaast mij nog altijd hoe goed ze eeuwige waarheid snappen, ook al zijn ze nog jong en onervaren. Toen ik deze toespraak voorbereidde, vroeg ik ieder van hen om mij een brief te sturen en in het kort te beschrijven wat het voor hen betekent om een discipel of volgeling van Jezus Christus te zijn. Ik kreeg hele fijne antwoorden van ze terug. Maar dit is in elk geval wat de achtjarige Benjamin antwoordde: 'Een discipel van Jezus Christus zijn, betekent dat je een voorbeeld bent. Het betekent dat je een zending bent

en je op zending voorbereidt. Het betekent dat je anderen dient. Het betekent dat je de Schriften leest en je gebeden zegt. Het betekent dat je de sabbat heilig houdt. Het betekent dat je gehoor geeft aan de ingevingen van de Heilige Geest. Het betekent dat je naar de kerk en naar de tempel gaat.'

Ik ben het met Benjamin eens. Discipelschap draait allemaal om wat je doet en wie je wordt. Door Gods geboden te gehoorzamen en onze medemensen te dienen, worden we betere discipelen van Jezus Christus. Als we gehoorzaam zijn en ons aan zijn wil onderwerpen, zal de Heilige Geest bij ons zijn en zullen we de zegeningen van gemoedsrust, vreugde en zekerheid krijgen die dit derde lid van de Godheid ons altijd schenkt. En die kunnen we op geen enkele andere manier krijgen. Uiteindelijk

worden we zoals de Heiland door ons volledig aan zijn wil te onderwerpen. Nogmaals, ons hoogste doel is om zoals Hij te worden en één met Hem te worden — dat is wat waar discipelschap werkelijk inhoudt.

In de Colonia Juáreztempel en in nabijgelegen velden heb ik gezien hoe discipelschap in praktijk werd gebracht. De broeders en zusters van de kerk hernieuwden ondanks hartverscheurende tegenslag hun toewijding aan God en aan elkaar.

Ik getuig dat we ware discipelen van Hem worden als we zijn geboden onderhouden, anderen dienen en ons aan zijn wil onderwerpen. Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOOT

1. Zie Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof* (1964), p. 23.

Ouderling Don R. Clarke
van de Zeventig

De zegeningen van het avondmaal

Wij worden gezegend als we dankbaar zijn voor de verzoening van Jezus Christus, onze doopverbonden hernieuwen, vergiffenis voelen, en inspiratie krijgen van de Heilige Geest.

Ik ben opgegroeid in Rexburg (Idaho), waar ik beïnvloed en onderwezen ben door een geweldig gezin, vrienden, leerkrachten en leiders. Wij maken allemaal bijzondere dingen mee die onze ziel raken en alles voor altijd veranderen. Ik had in mijn jeugd zo'n ervaring. Door deze ervaring is mijn leven veranderd.

Ik was altijd actief in de kerk en maakte vooruitgang in de Aäronische priesterschap. In mijn tienerjaren vroeg broeder Jacobs, mijn leraar, ons om op een kaartje te schrijven waar we die dag tijdens het avondmaal aan hadden gedacht. Ik begon op mijn kaartje te schrijven. Bovenaan het lijstje stond een basketbalwedstrijd die we de avond tevoren hadden gewonnen. En daarna een date na de wedstrijd, en zo ging de lijst door. Ver naar onderen op de lijst, en beslist niet in vette letters, stond de naam van Jezus Christus.

We vulden elke zondag het kaartje in. Voor een jonge Aäronisch-priesterschapsdrager kregen het avondmaal en de avondmaalsdienst een nieuwe, grotere en geestelijke betekenis. Ik

keek altijd erg naar de zondagen uit en naar de gelegenheid om deel te nemen aan het avondmaal, daar het begrip van de verzoening van de Heiland me veranderde. Tot op de dag vandaag kan ik bij het nemen van het avondmaal mijn kaartje zien en mijn lijst doornemen. Maar nu staat de Heiland van de mensheid altijd bovenaan mijn lijst.

In het Nieuwe Testament lezen we over de keer dat de Heiland voor het paschafeest met zijn apostelen bijeenkwam in een bovenzaaltje.

'En Hij nam brood en nadat Hij gedankt had, brak Hij het en gaf het aan hen met de woorden: Dit is Mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt. *Doe dat tot Mijn gedachtenis.*

'Evenzo nam Hij ook de drinkbeker na het gebruiken van de maaltijd en zei: Deze drinkbeker is het nieuwe verbond in Mijn bloed, *dat voor u vergoten wordt.*¹

Jezus stelde de verordening van het avondmaal ook in tijdens zijn bezoek aan de Nephieten.² Ik ben gaan inzien hoe belangrijk die twee gebeurtenissen waren.

President David O. McKay heeft gezegd: 'Ik heb het gevoel dat ik de bijeenkomst moet beklemtonen die de Heer heeft aangewezen als de belangrijkste in de kerk, namelijk de avondmaalsdienst.'³ Als we ons goed voorbereiden op het avondmaal, kan het ons leven veranderen. Ik wil vijf beginselen voorstellen die ons tot zegen kunnen zijn als we waardig aan het avondmaal deelnemen.

I. Dankbaarheid voor de verzoening van Jezus Christus.

Het eerste beginsel is tijdens het avondmaal uw hemelse Vader dankbaar te zijn voor de verzoening van zijn Zoon. Het volgende verhaal over het rond dienen van het avondmaal doet de ronde:

'Het avondmaal betekende niet veel voor me, tot de zondag dat ik tot diaken werd geordend. Die middag diende ik voor het eerst het avondmaal rond. Vóór de dienst waarschuwde een van de diakenen me: "Let op broeder Schmidt. Het kan nodig zijn om hem wakker te maken!" Eindelijk was de tijd aangebroken dat ik het avondmaal zou rond dienen. Ik deed de eerste zes rijen heel goed. Kinderen en volwassenen namen het brood zonder dat ze er merkbaar over na moesten denken of problemen mee hadden. En toen kwam ik bij de zevende rij, waar broeder Schmidt altijd zat. Maar ik was verbaasd. In plaats van te slapen, was hij klaarwakker. In tegenstelling tot de anderen die ik had bediend, nam hij het brood zo te zien erg aandachtig en eerbiedig.

'Enkele minuten later naderde ik rij zeven weer met het water. Dit keer had mijn vriend het bij het rechte eind. Broeder Schmidt zat met zijn hoofd gebogen en zijn grote Duitse ogen dicht. Hij was duidelijk in diepe slaap. Wat kon ik doen of zeggen? Ik keek

even naar zijn voorhoofd, dat gerimpeld en versleten was door jaren hard werken en ontbering. Hij was als tiener lid geworden van de kerk en had in zijn Duitse dorpje veel vervolging te verduren gehad. Ik had het verhaal al vaak gehoord in de getuigenisdienst. Ik besloot uiteindelijk om voorzichtig zijn schouder aan te duwen, in de hoop hem wakker te maken. Toen ik dat deed, ging zijn hoofd langzaam omhoog. Er stroomden tranen over zijn wangen, en toen ik in zijn ogen keek, zag ik liefde en vreugde. Hij stak stilletjes zijn hand uit en pakte het water. Hoewel ik toen nog maar twaalf jaar was, kan ik me nog levendig herinneren hoe ik me voelde toen ik die ruige oude man aan het avondmaal deel zag nemen. Ik wist zonder enige twijfel dat hij van het avondmaal een gevoel kreeg dat ik nog nooit had gevoeld. Ik besloot toen dat ik diezelfde gevoelens wilde hebben.⁴

Broeder Schmidt had met de hemel gecommuniceerd, en de hemel had met hem gecommuniceerd.

II. Bedenk dat we ons doopverbond hernieuwen

Het tweede beginsel is te bedenken dat we bij onze deelname aan het avondmaal ons doopverbond hernieuwen. Enkele beloften die we doen, omvatten volgens de Schriften:

‘[Gij zijt] verlangend [...] tot de kudde Gods toe te treden en zijn volk te worden genoemd en gewillig [...] elkaars lasten te dragen [...] en gewillig [...] te treuren met hen die treuren; [...] als getuige van God op te treden.’⁵

‘Naar voren treden met een gebroken hart en een verslagen geest, [...] en gewillig zijn de naam van Jezus Christus op zich te nemen, met het vaste voornemen Hem tot het einde te dienen,’⁶ zijn geboden te onderhouden en Hem altijd indachtig te zijn.⁷

De avondmaalsgebeden zijn een herinnering aan die verbonden. Als we deelnemen aan het avondmaal, hernieuwen we onze toewijding aan het naleven van die verbonden. Ik denk dat het gepast zou zijn om de avondmaalsgebeden uit het hoofd te leren en ze in ons hart te bewaren. Dan zouden we ons beter kunnen richten op het hernieuwen van onze doopverbonden. Of we nu acht of tachtig jaar zijn als we gedoopt worden, ik hoop dat we die dag nooit zullen vergeten, noch de verbonden die we toen sloten.

III. Tijdens het avondmaal kunnen we het gevoel krijgen dat onze zonden vergeven zijn

Ten derde kunnen we tijdens het avondmaal het gevoel krijgen dat onze zonden vergeven zijn. Als we voorafgaand aan de avondmaalsdienst tijd hebben besteed aan bekering van onze zonden, kunnen we ons na de avondmaalsdienst rein en zuiver voelen. President Packer heeft gezegd: ‘Het avondmaal hernieuwt het vergevingsproces. Elke zondag is de bediening van het avondmaal een ceremonie om het vergevingsproces te hernieuwen. [...] Elke zondag reinigt u zichzelf, zodat uw geest, als de tijd is gekomen, bij uw overlijden rein zal zijn.’⁸ Als we waardig aan het avondmaal deelnemen, kan dat ons helpen om ons net als het volk van koning Benjamin te voelen. Die mensen waren ‘*met vreugde [...] vervuld, omdat zij vergeving van hun zonden hadden ontvangen en gemoedsrust hadden.*’⁹

IV. Wij kunnen inspiratie ontvangen om onze problemen op te lossen

Het vierde beginsel is dat wij tijdens de avondmaalsdienst inspiratie kunnen ontvangen om onze problemen op te lossen. Toen ik

zendingspresident was in Bolivia, waren Mary Anne en ik zo gezegend dat we een instructiebijeenkomst voor zendingspresidenten met president Eyring mochten bijwonen. In die bijeenkomst leerde hij ons dat er drie belangrijke manieren zijn om baat te hebben bij een bijeenkomst. We zouden met onze problemen moeten komen, nederig als kinderen en bereid om te leren, en met een verlangen om Gods kinderen te helpen.

Gaan we nederig naar de avondmaalsdienst, dan kunnen we gezegend worden met ingevingen voor oplossingen voor onze dagelijkse problemen. We moeten voorbereid gaan, bereid zijn om te luisteren, en ons niet laten afleiden. In de Schriften lezen we: ‘Maar zie, Ik zeg u dat u het in uw gedachten moet *uitvorsen*; daarna moet u *Mij vragen of het juist is*, en indien het juist is, zal Ik uw *boezem in u doen branden*; bijgevolg zult u *voelen dat het juist is.*’¹⁰ Wij kunnen te weten komen wat we moeten doen om onze problemen op te lossen.

V. Als we waardig aan het avondmaal deelnemen, kunnen we beter vervuld worden met de Heilige Geest

V. Het vijfde beginsel: als we waardig aan het avondmaal deelnemen, kunnen we beter vervuld worden met de Heilige Geest. Toen Jezus bij zijn bezoek aan de Nephieten het avondmaal instelde, zei Hij: ‘Hij die dit brood eet, eet van mijn lichaam voor zijn ziel; en hij die van deze wijn drinkt, drinkt van mijn bloed voor zijn ziel; en zijn ziel zal nimmermeer hongeren of dorsten, maar verzadigd

zijn.¹¹ Hun werd beloofd dat ze met de Heilige Geest vervuld zouden worden als ze hongerden en dorstten naar gerechtigheid. Het avondmaalsgebed belooft ook dat we, als we zijn geboden onderhouden, altijd zijn Geest bij ons zullen hebben.¹²

Ouderling Melvin J. Ballard heeft gezegd: 'Ik kan getuigen dat er tijdens de bediening van het avondmaal een bepaalde geest aanwezig is die de ziel van top tot teen verwarmt. Dan voel je diepe geestelijke wonden genezen en worden lasten verlicht. De ziel die een oprecht verlangen heeft om dit geestelijke voedsel te ontvangen, en die ervoor in aanmerking komt, zal troost en geluk vinden.'¹³

Wij worden gezegend als we dankbaar zijn voor de verzoening van Jezus Christus, onze doopverbonden hernieuwen, vergiffenis voelen, en inspiratie krijgen van de Heilige Geest wanneer we wekelijks aan het avondmaal deelnemen. Het zal altijd een fijne avondmaalsdienst zijn als het avondmaal centraal staat in onze aanbidding. Ik ben dankbaar voor de verzoening van Jezus Christus. Ik weet dat Hij leeft. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Lucas 22:19–20; cursivering toegevoegd.
2. Zie 3 Nephi 18.
3. David O. McKay, Conference Report, oktober 1929, p. 11.
4. *Book of Mormon Student Manual* (lesboek van het Church Educational System, 1979), p. 417.
5. Mosiah 18:8–9.
6. Leer en Verbonden 20:37.
7. Zie Leer en Verbonden 20:77.
8. Boyd K. Packer, *Mine Errand from the Lord* (2008), p. 196.
9. Mosiah 4:3; cursivering toegevoegd.
10. Leer en Verbonden 9:8; cursivering toegevoegd.
11. 3 Nephi 20:8.
12. Zie Leer en Verbonden 20:77.
13. Melvin J. Ballard, aangehaald door Bryant S. Hinckley in *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), p. 149.

Ouderling David A. Bednar
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Tot de Heer bekeerd

Weten dat het evangelie waar is, is de kern van een getuigenis. Waarlijk trouw zijn aan het evangelie is de kern van bekering.

Mijn boodschap gaat over de samenhang tussen een getuigenis ontvangen dat Jezus de Christus is en onze bekering tot Hem en zijn evangelie. We behandelen de onderwerpen getuigenis en bekering doorgaans afzonderlijk en los van elkaar. We nemen echter in kostbare kennis en geestelijke overtuiging toe als we deze twee belangrijke thema's samen beschouwen.

Ik bid dat de Heilige Geest ieder van ons zal onderrichten en opbouwen.

Wie zegt jij, dat Ik ben?

We komen veel over getuigenis en bekering te weten door de bediening van de apostel Petrus.

Toen Jezus in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen was, stelde Hij zijn discipelen deze indringende vraag: 'Wie zegt jij, dat Ik ben?'

Petrus antwoordde onomwonden: 'Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!'

'Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt jij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is' (Matteüs 16:15–17).

Uit het antwoord van Petrus en de uitleg van de Heiland blijkt dat een getuigenis persoonlijke kennis van

geestelijke waarheid is, door openbaring verkregen. Een getuigenis is een gave van God en is weggelegd voor al zijn kinderen. Ieder die oprecht naar waarheid zoekt, kan een getuigenis ontvangen door het noodzakelijke 'sprankje geloof' in Jezus Christus te oefenen en 'te beproeven' (Alma 32:27), door 'de kracht van het woord' te proberen (Alma 31:5), door zich over te geven 'aan de ingevingen van de Heilige Geest' (Mosiah 3:19) en door tot God te ontwaken (zie Alma 5:7). Een getuigenis gaat gepaard met meer eigen verantwoordelijkheid en geeft ons richting, vertrouwen en vreugde.

Een getuigenis van geestelijke waarheid nastreven en ontvangen, vereist dat we vragen, zoeken en kloppen (zie Matteüs 7:7; 3 Nephi 14:7) met een oprecht hart, eerlijke bedoeling en geloof in de Heiland (zie Moroni 10:4). Fundamentele bouwstenen van een getuigenis zijn weten dat onze hemelse Vader leeft en van ons houdt, dat Jezus Christus onze Heiland is en dat de volheid van het evangelie in deze laatste dagen op aarde is hersteld.

Als jij eenmaal tot bekering gekomen zijt

Toen de Heiland zijn discipelen bij het laatste avondmaal onderrichtte, zei hij tegen Petrus:

‘Simon, Simon, zie, de satan heeft verlangd [u] te ziften als de tarwe, ‘maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken. En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broederen’ (Lucas 22:31–32).

Het is interessant dat deze machtige apostel met de Meester had gesproken en gewandeld, vele wonderen had gezien en een sterk getuigenis van de goddelijkheid van de Heiland had. Toch had zelfs Petrus nadere instructies van Jezus nodig over de bekerende en heiligende macht van de Heilige Geest en zijn opdracht om trouw te dienen.

De kern van het evangelie van Jezus Christus omvat een fundamentele en permanente verandering van onze aard, die mogelijk is dankzij de verzoening van de Heiland. Ware bekering zorgt voor een verandering in iemands opvattingen, hart en leven om de wil van God te aanvaarden en te doen (zie Handelingen 3:19; 3 Nephi 9:20). Zij omvat ook een bewuste keuze om een discipel van Christus te worden.

Bekering is een uitbreiding, verdieping en verbreding van het onderliggende fundament van een getuigenis. Zij volgt op openbaring van God en gaat gepaard met berouw, gehoorzaamheid en ijver. Ieder die oprecht naar waarheid zoekt, kan tot bekering komen door de machtige verandering van hart te ondervinden en geestelijk uit God geboren te worden (zie Alma 5:12–14). Als we de verordeningen en verbonden voor ons heil en onze verhoging in acht nemen (zie LV 20:25), ‘standvastig in Christus voorwaarts streven’ (2 Nephi 31:20) en met geloof tot het einde toe volharden (zie LV 14:7), worden we een nieuw schepsel in Christus (zie 2 Korintiërs 5:17). Bekering is de overgave van

onzelf, onze liefde en onze trouw aan God uit dankbaarheid voor de gave van ons getuigenis.

Voorbeelden van bekering in het Boek van Mormon

Het Boek van Mormon staat vol inspirerende bekeringsverhalen. Amaleki, een nakomeling van Jakob, verklaarde: ‘Ik [zou] willen dat gij tot Christus komt, die de Heilige Israëls is, en deelhebt aan zijn heil en de kracht van zijn verlossing. Ja, komt tot Hem en biedt Hem uw gehele ziel als offerande aan’ (Omni 1:26).

Door de macht van de Heilige Geest weten dat Jezus de Christus is, is belangrijk en noodzakelijk. Maar werkelijk tot Hem komen en onze gehele ziel als offerande aanbieden vereist meer dan kennis alleen. Bekering vereist geheel ons hart, geheel onze macht, en geheel ons verstand en onze kracht (zie LV 4:2).

Het volk van koning Benjamin riep als reactie op zijn onderricht uit: ‘Ja, wij geloven alle woorden die gij tot ons hebt gesproken; en ook weten wij dat ze zeker en waar zijn, dankzij de Geest van de almachtige Heer, die een grote verandering in ons, ofwel in ons

hart, heeft teweeggebracht, waardoor wij niet meer geneigd zijn om kwaad te doen, maar wél om voortdurend goed te doen’ (Mosiah 5:2). Zij aanvaardden de woorden die gesproken waren, verkregen een getuigenis van de waarheid ervan en oefenden geloof in Christus, waardoor zij een machtige verandering in hun hart ondervonden en vastbesloten waren hun leven te beteren.

Van de bekeerde Lamaniëten in het boek Helaman wordt geschreven dat zij ‘zich op het pad van hun plicht bevind[en], en zij wandelen behoedzaam voor het aangezicht van God, en zij onderhouden nauwgezet zijn geboden en zijn inzettingen en zijn gerichten. [...]

‘[...] En met onvermoeide ijver streven zij ernaar de rest van hun broeders tot de kennis der waarheid te brengen’ (Helaman 15:5–6).

Uit deze voorbeelden blijkt dat bekering vooral te maken heeft met een machtige verandering in ons hart ondervinden, geneigd zijn om voortdurend goed te doen, op het pad van onze plicht voorwaarts gaan, behoedzaam voor het aangezicht van God wandelen, de geboden onderhouden en met onvermoeide ijver dienen. Deze trouwe zielen hadden zich duidelijk volkomen aan de Heer en zijn leringen toegewijd.

Tot bekering komen

Bekering is voor de meesten van ons een voortdurend proces en niet een eenmalige gebeurtenis als gevolg van een indrukwekkende of spectaculaire ervaring. Regel op regel en voorschrift op voorschrift worden onze motieven, gedachten, woorden en daden geleidelijk en bijna onmerkbaar in overeenstemming met de wil van God gebracht. Bekering tot de Heer vereist zowel volharding als geduld.

Samuël de Lamaniet noemde vijf basiselementen van onze bekering tot de Heer: (1) geloven in de leringen en profetieën van de heilige profeten die in de Schriften zijn opgetekend, (2) geloof oefenen in de Heer Jezus Christus, (3) tot inkeer komen, (4) een machtige verandering van hart ondervinden, en (5) ‘onwrikbaar en standvastig in het geloof’ worden (zie Helaman 15:7–8). Dit is het patroon dat tot bekering voert.

Getuigenis en bekering

Een getuigenis is het begin van, en een voorwaarde voor, voortdurende bekering. Een getuigenis is het vertrekpunt, niet het einddoel. Een sterk getuigenis is het fundament waarop onze bekering is gegrondvest.

Een getuigenis alleen is en blijft niet genoeg om ons te beschermen in de storm van duisternis en kwaad waarin we in deze laatste dagen leven. Een getuigenis is belangrijk en noodzakelijk, maar niet voldoende om de geestelijke kracht en bescherming te bieden die we nodig hebben. Sommige leden van de kerk met een

getuigenis zijn gaan wankelen en zijn weggevallen. Hun geestelijke kennis en toewijding waren ontoereikend om de uitdagingen waarvoor ze stonden aan te kunnen.

De samenhang tussen getuigenis en bekering valt ook duidelijk op te maken uit het zendingswerk van de zoons van Mosiah.

‘Zovelen als er geloofden, ofwel zovelen als er tot de kennis der waarheid waren gebracht door de prediking van Ammon en zijn broeders, volgens de geest van openbaring en van profetie, en de macht Gods die wonderen onder hen werkte — ja, [...] zowaar de Heer leeft, zovelen van de Lamanieten als er geloofden in hun prediking en zich tot de Heer bekeerden, zijn nooit afvallig geworden.

‘Want zij werden een rechtvaardig volk; zij legden de wapens van hun opstand neer, zodat zij niet meer tegen God streden. [...]’

‘Welnu, dezen zijn het die zich tot de Heer bekeerden’ (Alma 23:6–8).

Twee belangrijke elementen worden in deze verzen beschreven: (1) *de kennis der waarheid*, ofwel een

getuigenis, en (2) *tot de Heer bekeerden*, waar ik bekering tot de Heiland en zijn evangelie onder versta. De krachtige combinatie van getuigenis en bekering tot de Heer resulteerde dus in onwrikbaarheid en standvastigheid, en zorgde voor geestelijke bescherming.

Zij zijn nooit afvallig geworden en zij ‘legden de wapens van hun opstand neer, zodat zij niet meer tegen God streden’. Gekoesterde ‘wapens van opstand’ zoals zelfzucht, hoogmoed en ongehoorzaamheid afleggen, vereist meer dan geloof en kennis alleen. Overtuiging, nederigheid, berouw en overgave gaan vooraf aan het wegdoen van onze wapens van opstand. Bezitten u en ik nog steeds wapens van opstand die ons ervan weerhouden ons tot de Heer te bekeren? Zo ja, dan moeten we nu tot bekering komen.

Merk op dat de Lamanieten zich niet tot de zendingen bekeerden die ze de geweldige programma’s van de kerk hadden uitgelegd. Zij bekeerden zich niet tot de persoonlijkheid van hun leiders of tot het bewaren van

hun culturele erfgoed of de overleveringen van hun vaders. Zij bekeerden zich tot de Heer — tot Hem als de Heiland en tot zijn goddelijkheid en leer — en zij zijn nooit afvallig geworden.

Een getuigenis is geestelijke kennis van waarheid, verkregen door de macht van de Heilige Geest. Voortdurende bekering is constante toewijding aan de geopenbaarde waarheid die we ontvangen hebben — met een bereidwillig hart en rechtschapen bedoelingen. Weten dat het evangelie waar is, is de kern van een getuigenis. Waarlijk trouw zijn aan het evangelie is de kern van bekering. Wij behoren te weten dat het evangelie waar is en het evangelie waarlijk trouw te zijn.

Getuigenis, bekering en de gelijkenis van de tien maagden

Ik ga nu een van de vele mogelijke betekenissen van de gelijkenis van de tien maagden gebruiken om de samenhang tussen getuigenis en bekering te verduidelijken. Tien maagden, van wie er vijf dwaas en vijf wijs waren, trokken met hun lamp de bruidegom tegemoet. Beschouw de lamp die de maagden gebruikten als de lamp van getuigenis. De dwaase

maagden namen wel de lamp van hun getuigenis maar geen olie mee. Beschouw de olie als de olie van bekering.

‘Doch de wijze namen olie [van bekering] in haar kruiken, met haar lampen [van getuigenis].

‘Terwijl de bruidegom uitbleef, werden zij allen slaperig en sliepen in.

‘En midden in de nacht klonk een geroep: De bruidegom, zie, gaat uit hem tegemoet!

‘Toen stonden al die maagden op en brachten haar lampen [van getuigenis] in orde.

‘En de dwaase zeiden tot de wijze: Geeft ons van uw olie [de olie van bekering], want onze lampen [van getuigenis zijn zwak en] gaan uit.

‘Maar de wijze antwoordden en zeiden: Neen, er mocht niet genoeg zijn voor ons en voor u; gaat liever naar de verkopers en koopt voor uzelf’ (Matteüs 25:4–9).

Waren de vijf wijze maagden zelfzuchtig en niet bereid om te delen, of gaven ze terecht te kennen dat de olie van bekering niet kan worden geleend? Kan de geestelijke kracht die voortvloeit uit voortdurende gehoorzaamheid aan de geboden aan een ander worden gegeven? Kan de kennis verkregen door ijverige studie

en overpeinzing van de Schriften worden overgeheveld naar iemand die in nood verkeert? Kan de vrede die het evangelie een getrouwe heilige der laatste dagen schenkt, worden overgedragen aan iemand die met tegenslagen of grote moeilijkheden kampt? Het duidelijke antwoord op al deze vragen is nee.

Zoals de wijze maagden dat juist onder woorden brachten, moet ieder ‘kopen voor zichzelf’. Deze geïnspireerde vrouwen spraken niet over een zakelijke transactie, maar beklemtoonden veeleer onze eigen verantwoordelijkheid om de lamp van ons getuigenis brandende te houden en voor voldoende olie van bekering te zorgen. Die kostbare olie wordt druppel voor druppel verkregen — ‘regel op regel [en] voorschrift op voorschrift’ (2 Nephi 28:30), geduldig en gestaag. Er is geen sneltraject voorhanden; er is geen haastige voorbereiding op het laatste moment mogelijk.

‘Welnu, weest getrouw, bidt altijd, hebt uw lamp in orde en brandende, en hebt olie bij u, zodat u gereed zult zijn bij de komst van de Bruidegom’ (LV 33:17).

Getuigenis

Ik beloof dat we, als we kennis van de waarheid krijgen en we ons tot de Heer bekeren, onwrikbaar en standvastig zullen blijven en nooit afvallig worden. Wij leggen onze wapens van opstand dan graag af. Wij worden dan gezegend met een helder brandende lamp van ons getuigenis en met voldoende olie van bekering. En als wij meer volkomen tot bekering zijn gekomen, zullen wij onze familieleden, onze vrienden en anderen versterken. Van die waarheden getuig ik in de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen. ■

President Thomas S. Monson

God zij met u tot w'u wederzien

Als we de boodschappen van de afgelopen twee dagen een plek geven in ons hart en ons leven, worden we gezegend.

Mijn geliefde broeders en zusters, we zijn aan het eind gekomen van alweer een inspirerende conferentie. Ikzelf ben geestelijk gevoed en verheven, en ik weet dat u ook de bijzondere geest van deze conferentie hebt gevoeld.

Onze hartelijke dank voor allen die op wat voor manier dan ook een bijdrage hebben geleverd. De sprekers hebben prachtig in de waarheden van het evangelie onderricht en die opnieuw beklemtoond. Als we de boodschappen van de afgelopen twee dagen een plek geven in ons hart en ons leven, worden we gezegend.

Zoals altijd wordt een volledig verslag van deze conferentie gepubliceerd in het volgende nummer van de *Ensign* en de *Liahona*. Ik moedig u aan om de toespokene nog eens te lezen en de boodschappen te overpeinzen. Ik heb zelf ondervonden dat ik meer uit deze geïnspireerde toespokene haal als ik ze nader bestudeer.

Wij hebben een ongeëvenaard aantal mensen bereikt met deze conferentie, de uitzendingen zijn werelddelen en oceanen overgestoken naar mensen over de hele wereld. Ook al zijn wij ver weg van velen van u, wij

voelen uw geest, en wij hebben u lief en waarderen u.

Tegen de broeders die deze conferentie zijn ontheven, spreek ik namens ons allen mijn grote dank uit voor de vele jaren dat u zich vol toewijding van uw taken gekweten hebt. Talloze mensen zijn gezegend door uw bijdragen aan het werk van de Heer.

Broeders en zusters, ik heb onlangs mijn vijfentachtigste verjaardag gevierd en ben dankbaar voor elk jaar dat de Heer mij heeft gegeven. Als ik bedenk wat ik in mijn leven allemaal heb meegemaakt, dank ik Hem voor zijn vele zegeningen. Zoals ik vanochtend al zei, heb ik zijn hand gevoeld die mij leidde in mijn bezigheden, terwijl ik oprecht heb geprobeerd om Hem en u allen te dienen.

De functie van president van de kerk is een veeleisende positie. Wat ben ik dankbaar voor mijn twee trouwe raadgevers, die mij bijstaan en altijd bereid zijn, en uitzonderlijk capabel, tot assisteren met het werk van het Eerste Presidium. Ik spreek ook mijn dank uit voor de edele mannen die deel uitmaken van het Quorum der Twaalf Apostelen. Zij werken onvermoeibaar aan de zaak

van de Heer, samen met de leden van de Quorums der Zeventig, die hen geïnspireerde hulp bieden.

Ik wil ook u allen, broeders en zusters, waar u zich ook bevindt in de wereld, prijzen om alles wat u doet in uw wijk of gemeente, ring of district. Als u bereidwillig een roeping vervult waarvoor u wordt gevraagd, helpt u met de opbouw van Gods koninkrijk op aarde.

Mogen wij altijd over elkaar waken en elkaar helpen in tijden van nood. Laten we niet kritisch zijn of oordelen, maar laten we tolerant zijn en altijd het voorbeeld in naastenliefde volgen dat de Heiland ons heeft gegeven. Mogen we elkaar in dat opzicht bereidwillig dienen. Mogen wij bidden om door inspiratie de noden van de mensen om ons heen

te weten te komen, en mogen wij hen dan hulp bieden.

Laten we vrolijk door het leven gaan. Hoewel we in steeds gevaarlijker tijden leven, heeft de Heer ons lief en denkt Hij aan ons. Hij staat ons altijd bij als wij het goede doen. Hij zal ons helpen in tijden van nood. We krijgen moeilijkheden, problemen die we niet voorzien hadden en die we zelf nooit zouden kiezen. Geen van ons is daar immuun voor. Het doel van het sterfelijk leven is om te leren en te groeien zodat we meer op onze Vader gaan lijken, en vaak zijn het de moeilijkste tijden waar we het meeste van leren, hoe pijnlijk die lessen ook mogen zijn. Ons leven kan echter vol vreugde zijn als we ons houden aan de leringen van het evangelie van Jezus Christus.

De Heer heeft gezegd: 'Houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.'¹ Wat zouden we gelukkig moeten zijn dat we dat weten. Hij heeft voor ons geleefd en is voor ons gestorven. Hij heeft de prijs voor onze zonden betaald. Mogen wij zijn voorbeeld volgen. Mogen wij Hem onze grote dank tonen door zijn offer te aanvaarden en een leven te leiden waarmee wij in aanmerking komen om eens terug te keren en bij Hem te wonen.

Zoals ik op vorige conferenties al heb gezegd, dank ik u dat u voor mij bidt. Ik heb die gebeden nodig; ik voel ze. Wij als algemene autoriteiten gedenken u allen ook, en bidden dat u de meest uitverkoren zegeningen van de Heer mag ontvangen.

En nu, mijn geliefde broeders en zusters, verdagen wij de conferentie voor een half jaar. God zij met u tot w'u dan wederzien. In de naam van onze Heiland en Verlosser, namelijk Jezus Christus, de Heer. Amen. ■

NOOT

1. Johannes 16:33.

Linda K. Burton

Algemeen ZHV-presidente

Is geloof in de verzoening van Jezus Christus in ons hart geschreven?

Onze verbonden sluiten, ze nakomen en ons erin verheugen, is het bewijs dat de verzoening van Jezus Christus waarlijk in ons hart geschreven staat.

Mijn lieve zusters, ik denk al maanden aan u in verband met deze grote verantwoordelijkheid. Hoewel ik me niet echt geschikt voel voor mijn taak, weet ik dat ik door de Heer geroepen ben door middel van de profeet die Hij gekozen heeft, en voor het ogenblik is dat genoeg. In de Schriften staat: 'Hetzij door mijn eigen stem of door de stem van mijn dienstknechten, dat is hetzelfde.'¹

Een kostbare gave met betrekking tot deze roeping is de zekerheid dat onze hemelse Vader van al zijn dochters houdt. Ik heb zijn liefde voor ieder van ons gevoeld!

Ik houd van de Schriften, net zoals u! In het boek Jeremia staat een vers waar ik dol op ben. Jeremia leefde in een land waar destijds veel problemen

waren, maar als profeet van de Heer voorzag hij 'een tijd van hoop [...] tijdens de vergadering van Israël in de laatste dagen'² — onze tijd. Jeremia profeteerde:

'Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en *die in hun hart schrijven*, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. [...]

'[...] zij allen zullen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des Heren, want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken.'³

Wij zijn het volk dat Jeremia zag. Hebben wij de Heer gevraagd om de wet, ofwel de leer, in ons hart te schrijven? Geloven we dat de vergeving die door de verzoening mogelijk is en waarnaar Jeremia verwijst op ons persoonlijk van toepassing is?

Een paar jaar geleden uitte ouderling Jeffrey R. Holland zijn gevoelens over het diep gewortelde geloof van de pioniers die naar de Salt Lake Valley trokken en volhielden, zelfs na het overlijden van hun kinderen. Hij zei ‘dat [ze het] niet deden omwille van een programma of een gezellig samenzijn. Zij deden dat omdat ze het geloof van het evangelie van Jezus Christus in hun ziel hadden; het zat in het merg van hun beenderen.’

Hij zei vol tederheid:

‘Dat was de enige manier waarop die moeders hun kindjes konden begraven en zeggen: “Het beloofde land wacht op ons. We zullen de vallei bereiken.”

‘Zij konden dat zeggen vanwege de verbonden en de leer en het geloof en de openbaring en de Geest.’

Hij eindigde met de volgende boeiende gedachte: ‘Als we die zaken voor ogen houden in ons gezin en in de kerk, zullen veel andere stukjes op hun plaats vallen. Veel andere, minder noodzakelijke zaken zullen dan van de kar afvallen. Op die handkarren kon maar zoveel bagage worden geladen. De pioniers moesten kiezen wat ze meenamen. Misschien zal de 21ste eeuw ons op soortgelijke wijze tot die vraag brengen: “Wat kunnen we op deze handkar meenemen?” Dat is het wezen van onze ziel; het is het spul in het merg van onze beenderen.’⁴ Met andere woorden het staat *in ons hart geschreven!*

Mijn raadgeefsters en ik hebben de Heer oprecht benaderd om te weten

te komen welke essentiële zaken wij volgens zijn wil in onze ZHV-handkar moeten doen om zijn werk voorwaarts te brengen. We hebben de indruk dat onze hemelse Vader wil dat we ten eerste zijn geliefde dochters de leer van de verzoening van Jezus Christus helpen begrijpen. Door dat te doen, zo weten wij, zal ons geloof toenemen, alsmede ons verlangen om rechtschapen te leven. Ten tweede, omdat we nadachten over de absolute noodzaak om gezinnen en families te versterken, hebben we begrepen dat de Heer wil dat we zijn geliefde dochters aanmoedigen om zich opgewekt aan hun verbonden te houden. Als verbonden worden nageleefd, wordt het gezin gesterkt. En ten slotte menen we dat Hij wil dat we in eenheid met de andere hulporganisaties en met onze priesterschapsleders samenwerken om hen die behoeftig zijn te vinden en hen te helpen om op het pad voort te gaan. Het is ons vurig gebed dat wij allen ons hart open stellen en toelaten dat de Heer er de leer van de verzoening, van verbonden en van eenheid in graveert.

Hoe kunnen we denken dat we gezinnen kunnen versterken en anderen kunnen helpen als we niet eerst zelf een diep, getrouw geloof in Jezus Christus en zijn oneindige verzoening in ons hart hebben geschreven? Vanavond wil ik het hebben over drie beginselen van de verzoening die ons geloof in Jezus Christus zullen vergroten als ze in ons hart geschreven staan. Ik hoop dat een begrip van

deze beginselen een ieder van ons tot zegen mag zijn, of we nu nieuw zijn in de kerk of al ons hele leven lid zijn.

Beginsel 1: ‘Alles wat oneerlijk is, kan door de verzoening van Jezus Christus rechtgezet worden.’⁵

Wij getuigen met u van de verzoening van Jezus Christus. Ons getuigenis is, net zoals dat van u, in ons hart geschreven door uitgelezen, zware moeilijkheden en tegenslag. Zonder een begrip van het volmaakte plan van geluk van onze hemelse Vader en van de centrale rol van de verzoening van de Heiland in dat plan, lijken die problemen misschien oneerlijk. We hebben allemaal deel aan de beproevingen van het leven. Maar in het getrouwe hart staat geschreven: ‘alles wat oneerlijk is in dit leven kan rechtgezet worden door de verzoening van Jezus Christus.’

Waarom laat de Heer lijden en tegenspoed toe in ons leven? Eenvoudig gezegd maakt het deel uit van het plan voor onze groei en vooruitgang! Wij ‘juichten van vreugde’⁶ toen we hoorden dat we naar de aarde konden komen om de sterfelijkheid mee te maken. Ouderling Dallin H. Oaks heeft gezegd: ‘Wij komen eerder tot de bekering die wij nodig hebben door lijden en tegenspoed dan door gemak en rust.’⁷

Het voorbeeld van een getrouwe pioniersvrouw is een voorbeeld van deze waarheid. Mary Lois Welker trouwde op haar zeventiende in St. Louis (Missouri) met John T. Morris. Zij trokken in 1853 met de heiligen over de vlakten en kwamen in de Salt Lake Valley aan, kort nadat ze een jaar getrouwd waren. Op hun reis hadden ze de gebruikelijke ontberingen van de heiligen doorstaan. Maar hun lijden en tegenspoed kwamen niet tot een einde toen ze

de Salt Lake Valley hadden bereikt. In het volgende jaar schreef Mary, toen negentien jaar: ‘We hebben een zoon gekregen. [...] Op zekere dag toen hij twee of drie maanden oud was [...] hoorde ik een fluistering: “Je zult dit kleintje verliezen”.’

’s Winters ging de gezondheid van de baby achteruit. ‘We deden wat we konden [...] maar het ging steeds slechter met de baby. [...] Op 2 februari overleed hij [...] en ik dronk dus uit de bittere beker van het verlies van mijn eigen vlees en bloed.’ Maar nog waren haar beproevingen niet voorbij. Mary’s man werd ook ziek en hij overleed drie weken na haar baby.

Mary schreef: ‘Zo was ik, nog in mijn tienerjaren, in de korte periode van twintig dagen van mijn man en enige kind verstoken, in een vreemd land honderden kilometers van mijn eigen familie verwijderd, en met enorme problemen in het vooruitzicht [...] en ik wenste dat ook ik mocht sterven en mij bij mijn geliefden voegen.’

Mary vervolgt: ‘Op een zondagavond maakte ik een wandeling met een vriendin. [...] ik dacht eraan dat mijn man weg was, en in mijn intense eenzaamheid weende ik bitter, en ik kon als het ware in een mentaal visioen de steile levensheuvel zien die ik zou moeten beklimmen, en ik voelde dat heel wezenlijk. Zware depressiviteit overviel me, want de vijand weet wanneer hij ons kan aanvallen, *maar onze [Heiland, Jezus Christus,] heeft de macht om te redden*. Door [...] de hulp van de Vader was ik in staat om te vechten tegen al die kracht die op dat ogenblik tegen mij streed.’⁸

Mary ontdekte al op negentienjarige leeftijd dat de verzoening ons ervan verzekert dat alles wat in dit leven oneerlijk is rechtgezet kan en zal worden — zelfs de diepste droefheid.

Beginsel 2: er is kracht in de verzoening, waardoor we de natuurlijke mens kunnen overwinnen en een ware discipel van Jezus Christus kunnen worden.⁹

Er is een manier waarop we kunnen weten of we een evangelieleerstelling of -beginsel begrijpen. Die manier is dat we in staat zijn om die leerstelling of dat beginsel voor een kind begrijpelijk te maken. Een mooi middel om kinderen de verzoening te helpen begrijpen, is een gelijkenis die in een van de jeugdwerklessen staat. Hier kunnen we misschien gebruik van maken als we uitleg geven aan onze kinderen, kleinkinderen of vrienden van een ander geloof die deze essentiële leer willen begrijpen.

‘Een [vrouw] wandelde langs een weg en viel in een gat dat zo diep was dat [ze] er niet uit kon klimmen. Wat [ze] ook deed, [ze] kon er niet zelf uit komen. De [vrouw] riep om hulp en was blij toen een aardige voorbijganger een ladder in het gat liet zakken. Daardoor kon [ze] uit het gat klimmen en was [ze] weer vrij.

‘Wij zijn als de [vrouw] in het gat. Zondigen lijkt op in het gat vallen, en we kunnen er niet zelf uit klimmen.

Net zoals de aardige voorbijganger de roep om hulp van de vrouw hoorde, zo heeft onze hemelse Vader zijn eniggeboren Zoon gezonden om ons een middel te verschaffen om te ontsnappen. We kunnen de verzoening van Jezus Christus vergelijken met het neerlaten van een ladder in het gat: dat is het middel waardoor wij eruit kunnen klimmen.¹⁰ Maar de Heiland laat niet alleen de ladder neer. Hij ‘komt zelf naar beneden in het gat en maakt het mogelijk voor ons om de ladder te gebruiken om te ontsnappen.’¹¹ ‘Net zoals de [vrouw] in het gat de ladder moest beklimmen, moeten wij ons van onze zonden bekeren en de evangeliebeginselen en -verordeningen gehoorzamen om uit het gat te klimmen en de verzoening effectief te maken in ons leven. Op die manier kunnen wij door de verzoening, na alles wat wij kunnen doen, het waardig worden om naar de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader terug te keren.’¹²

Onlangs mocht ik kennismaken met een pionier van deze tijd, een geliefde dochter van God die kort daarvoor lid van de kerk was

geworden in Chili. Ze is een alleenstaande moeder met twee jonge zoons. Door de macht van de verzoening was ze in staat om haar verleden achter zich te laten en doet ze nu oprecht haar best om een waar discipel van Jezus Christus te worden. Als ik aan haar denk, komt mij een beginsel in gedachte dat ouderling David A. Bednar naar voren heeft gebracht: 'Het is goed om te weten dat Jezus Christus naar de aarde is gekomen om voor ons te *sterven* — dat is fundamenteel en elementair aan de leer van Christus. Maar we dienen het ook te waarderen dat de Heer verlangt om door zijn verzoening en de macht van de Heilige Geest in ons te *leven* — ons niet alleen te leiden, maar ook bij te dragen tot onze zelfverwezenlijking.'¹³

Toen deze Chileense zuster en ik samen bespraken hoe we op het pad kunnen blijven dat naar het eeuwige leven leidt, verzekerde ze mij enthousiast dat ze vastbesloten was om op dat pad voort te gaan. Het grootste deel van haar leven had ze zich niet op dat pad bevonden en ze verklaarde dat er naast het pad niets was dat ze weer terug wilde hebben in haar leven. De kracht van de verzoening leeft in haar. Zij staat in haar hart geschreven.

Die macht stelt ons niet alleen in staat om uit het gat te klimmen, maar geeft ons ook kracht om op het enge en nauwe pad voort te gaan dat ons terugleidt naar de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader.

Beginsel 3: de verzoening is het grootste bewijs van de liefde van onze hemelse Vader voor zijn kinderen.

We zouden er goed aan doen om over deze interessante gedachte van ouderling Oaks na te denken: 'Bedenk eens hoeveel verdriet het onze hemelse Vader moet hebben

gedaan om zijn Zoon te sturen en te zien hoe onbevattelijk veel die moest lijden voor onze zonden. Dat is het grootste bewijs van zijn liefde voor ieder van ons!¹⁴

Die allesoverstijgende liefde zou ieder van ons ertoe moeten brengen om in nederig gebed te knielen en onze Hemelse Vader te danken dat Hij zoveel van ons houdt dat Hij zijn eniggeborene en volmaakte Zoon voor onze zonden liet lijden, voor ons verdriet en voor alles dat oneerlijk lijkt in ons eigen leven.

Herinnert u zich de vrouw nog waarover president Uchtdorf onlangs sprak? Hij zei: 'Een vrouw die jaren van moeilijkheden en verdriet had meegemaakt, zei eens door haar tranen heen: "Ik ben me gaan realiseren dat ik net een oud briefje van twintig dollar ben — verkreukeld, verscheurd, vervuild, verkeerd behandeld en vol krassen. Toch ben ik nog steeds een briefje van twintig dollar. Ik ben van waarde. Ook al zie ik er misschien niet uit, en ook al ben ik gehavend en versleten, ik ben nog steeds de volle twintig dollar waard."¹⁵

Deze vrouw weet dat ze een geliefde dochter van haar hemelse Vader is en dat ze Hem genoeg waard was om zijn Zoon voor haar,

individueel, verzoening te laten doen. Iedere zuster in de kerk moet weten wat deze vrouw weet: dat ze een geliefde dochter van God is. Hoe komt het dat we anders met onze verbonden omgaan als we weten wat we voor Hem betekenen? Hoe verandert ons verlangen om anderen te dienen als we weten wat we voor Hem betekenen? Hoe verandert ons verlangen om mensen te helpen die een begrip van de verzoening nodig hebben zoals wij dat hebben — diep van binnen — als we weten wat we voor Hem betekenen? Als de leer van de verzoening diep in ons hart geschreven staat, dan kunnen we het soort volk worden dat de Heer wil zien als Hij wederkeert. Hij zal ons als zijn ware discipelen herkennen.

Moge de verzoening van Jezus Christus een 'machtige verandering' in ons hart teweegbrengen.¹⁶ Wanneer wij ons bewust worden van deze leer, door een engel van God verkondigd als 'blijde tijdingen van grote vreugde',¹⁷ beloof ik u dat we ons net zo zullen voelen als het volk van koning Benjamin. Nadat zij met kracht hadden gebeden dat het zoenbloed voor hen mocht gelden, werden zij 'met vreugde vervuld'¹⁸ en waren bereid een verbond met God aan te gaan om zijn wil te doen en gehoorzaam te zijn aan zijn geboden in alle dingen.¹⁹ Onze verbonden sluiten, ze nakomen en ons erin verheugen, is het bewijs dat de verzoening van Jezus Christus waarlijk in ons hart geschreven staat. Zusters, onthoud alstublieft deze drie beginselen:

1. 'Alles wat oneerlijk is kan rechtgezet worden door de verzoening van Jezus Christus.'²⁰
2. Er is kracht in de verzoening waardoor we de natuurlijke mens kunnen overwinnen en een ware

discipel van Jezus Christus kunnen worden.²¹

3. De verzoening is voor ons het grootste bewijs van de liefde van onze hemelse Vader voor zijn kinderen.²²

‘[Zo] luidt het woord des Heren: Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en *die in hun hart schrijven*, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.’²³ Ik nodig u uit om de Heer te vragen deze beginselen van de verzoening in uw hart te schrijven. Ik getuig dat ze waar zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Leer en Verbonden 1:38.
2. *Het Oude Testament: lesboek voor de leerkracht Evangelieleer* (2001), p. 196.
3. Jeremia 31:33–34; cursivering toegevoegd.
4. Jeffrey R. Holland, ‘Panelgesprek’, *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggeevenden*, 9 februari 2008, p. 28.
5. *Predik mijn evangelie: handleiding voor zendingswerk* (2004), p. 52.
6. Job 38:7.
7. Dallin H. Oaks, ‘Opdracht tot wording’, *Liahona*, januari 2001, p. 42.
8. *Autobiography of Mary Lois Walker Morris* (kopie in het bezit van Linda Kjar Burton).
9. Zie David A. Bednar, ‘De verzoening en de reis door het sterfelijk leven’, *Liahona*, april 2012, pp. 12–19.
10. *Jeugdwerk 7: Nieuwe Testament* (1994), p. 104.
11. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, samengesteld door Bruce R. McConkie, 3 delen (1954–56), deel 1, p. 123.
12. *Jeugdwerk 7*, p. 104.
13. David A. Bednar, *Liahona*, april 2012, p. 14.
14. Dallin H. Oaks, ‘De liefde en de wet’, *Liahona*, november 2009, p. 26.
15. Dieter F. Uchtdorf, ‘Jullie zijn mijn handen’, *Liahona*, mei 2010, p. 69.
16. Zie Alma 5:12–14.
17. Mosiah 3:3.
18. Zie Mosiah 4:1–3.
19. Zie Mosiah 5:2–5.
20. *Predik mijn evangelie*, p. 52.
21. Zie David A. Bednar, *Liahona*, april 2012, pp. 12–19.
22. Zie Dallin H. Oaks, *Liahona*, november 2009, p. 26.
23. Jeremia 31:33; cursivering toegevoegd.

Carole M. Stephens

Eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

Onze plichten klaarwakker vervullen

Wij moeten klaarwakker onze plicht vervullen en met geloof verdergaan, waarbij we gebruik maken van de troostende, versterkende en genezende kracht van de verzoening.

Toen ik in het algemeen ZHV-presidium was geroepen, voelde ik de behoefte om meer te weten te komen over de vrouwen die vóór mij in deze heilige roeping hadden gediend. Ik was onder de indruk van de woorden van zuster Zina D. Young, eerste raadgeefster in het tweede algemeen ZHV-presidium. Ze zei: ‘Zusters, het is van belang dat wij klaarwakker zijn ten opzichte van onze plichten.’¹ Ik dacht veel na over de woorden *klaarwakker* en *plicht*, en onderzocht de Schriften hierop.

In het Nieuwe Testament zegt Paulus tegen de heiligen in die tijd:

‘Het [is] thans voor u de ure om uit de slaap te ontwaken. Want het heil is ons nu meer nabij [...]

‘De nacht is ver gevorderd, de dag is nabij. Laten wij [...] aandoen de wapenen des lichts!’²

In het Boek van Mormon onderwees Alma zijn volk in de heilige plichten van hen die een verbond met God sluiten:

‘En nu, daar gij verlangend zijt tot de kudde Gods toe te treden en zijn volk te worden genoemd en gewillig

zijt elkaars lasten te dragen, opdat zij licht zullen zijn;

‘Ja, en gewillig zijt te treuren met hen die treuren; ja, en hen te vertroosten die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde en in alle dingen en in alle plaatsen waar gij u ook moogt bevinden, als getuige van God op te treden. [...]

‘nu zeg ik u, als dat het verlangen van uw hart is, wat hebt gij er dan op tegen in de naam des Heren te worden gedoopt, als een getuigenis voor Hem dat gij een verbond met Hem hebt aangegaan dat gij Hem zult dienen en zijn geboden onderhouden, zodat Hij zijn Geest overvloediger over u zal kunnen uitstorten?

‘En nu, toen de mensen dit hoorden, klaptten zij uit vreugde in hun handen en riepen: Dat is het verlangen van ons hart.’³

Door de uitspraak van zuster Young en deze verzen dacht ik na over de ‘plichten’ waarvoor wij in onze tijd wakker moeten zijn.

Als we ons laten dopen, gaan we een verbond aan. Ouderling Robert D. Hales heeft gezegd: ‘Als we verbonden sluiten en naleven, laten we de wereld

achter en gaan we het koninkrijk van God binnen.⁴

We zijn dan anders. We zien er anders uit, we doen anders. Waar we naar luisteren, wat we lezen en wat we zeggen, is anders. En wat we dragen, is anders, omdat we dochters van God worden, met Hem verbonden door een verbond.

Als we bevestigd worden, ontvangen we de gave van de Heilige Geest, het recht om voortdurend de invloed van een lid van de Godheid te onderkennen om ons te leiden, troosten en beschermen. Hij waarschuwt ons als wij in de verleiding komen ons van onze verbonden af te keren en weer de wereld in te lopen. President Boyd K. Packer leert ons dat geen van ons 'ooit een ernstige fout zal maken zonder dat de Heilige Geest ons van tevoren gewaarschuwd heeft.'⁵

Om deze gave te ontvangen en de Geest altijd bij ons te hebben, moeten we dat waardig zijn en moeten we de toestand van ons hart in de gaten houden. Is ons hart zacht? Hebben

we een nederig hart, een ontvankelijk hart, een zachtaardig hart? Of heeft ons hart zich langzaam maar zeker verhard doordat wij onze oren hebben gesloten voor de zachte influisteringen die zeker van de Geest zijn gekomen?

Toen we ons lieten dopen, veranderde ons hart en werden we wakker ten opzichte van God. Op onze levenstocht moeten we onszelf regelmatig de vraag stellen: 'Indien [ik] een verandering van hart [heb] ondergaan, [...] [kan ik] nu zo gestemd zijn?'⁶ En zo niet, waarom dan niet?

Veel vroege heiligen hebben 'die machtige verandering in [hun] hart ondervonden.'⁷ Het wekte hen op om hun tempelzegeningen te ontvangen zodat ze versterkt werden in het vervullen van hun plichten. Vroege heiligen in Nauvoo gingen 'de hele dag en tot diep in de nacht naar de tempel'⁸ om verordeningen te ontvangen en verbonden te sluiten voordat zij aan hun tocht naar het westen begonnen.

Sarah Rich, een ZHV-zuster in Nauvoo zei: 'We ontvingen vele

zegeningen in het huis des Heren die ons vreugde en troost boden te midden van al onze smarten en die ons in staat stelden om geloof in God te hebben, omdat we er zeker van waren dat Hij ons zou leiden en zou helpen op de ongewisse tocht die voor ons lag.'⁹

Met een hart dat veranderd was door geloof in de Heiland vertrouwden ze op de kracht van zijn verzoening. Ze waren opgewekt tot handelen. Zij wisten en begrepen diep in hun hart dat er iemand was — de Heiland — die hun beproevingen begreep, omdat Hij in de hof van Getsemane en aan het kruis voor hen geleden had. Hij had hun angst, hun twijfel, hun pijn en hun eenzaamheid gevoeld. Hij had hun verdriet, hun vervolging, hun honger, hun vermoeidheid en hun verlies ervaren. En omdat Hij dat alles had geleden, kon Hij tot hen zeggen: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.'¹⁰

En ze kwamen. Ze vertrouwden op de profeet en volgden hem. Ze wisten dat de tocht lang zou zijn en hun plicht moeilijk. Ze wisten dat er offers van hen gevraagd zouden worden, maar door hun geloof gedragen, en zich vasthoudend aan hun verbonden, waren ze geestelijk voorbereid.

Voordat ze Nauvoo verlieten, schreef een groep heiligen op de muur van de grote zaal in de tempel die ze gedwongen achterlieten. Er stond: 'De Heer heeft ons offer gezien: volg ons.'¹¹

Onlangs heb ik aan een pionierstocht met de jongemannen en jongevrouwen van onze wijk meegedaan. Iedere ochtend vroeg ik mijzelf af: 'Wat is mijn offer? Hoe volg ik hen?'

Op de tweede dag van die tocht hadden we onze handkar dertien kilometer voortgetrokken en hadden nog tien kilometer te gaan, toen we langs een plek kwamen die 'de vrouwen trekken' heette. De vrouwen bleven

bij de handkarren, maar de mannen werden vooruit een heuvel opgestuurd. Toen we de handkarren omhoog begonnen te trekken, keek ik op naar de mannen, priesterschapsdragers, jong en oud, en zag dat ze zich aan beide kanten van het pad hadden opgesteld met hun hoed af uit respect voor de vrouwen.

Eerst was het makkelijk, maar al gauw bevonden we ons in mul zand en werd de heuvel steeds steiler. Ik was met voorover gebogen hoofd uit alle macht aan het duwen, toen ik een ruk aan de kar voelde. Ik keek op en zag Lexi, een van onze jongevrouwen en tevens mijn buurmeisje. Zij hadden hun handkar naar boven gebracht, en nu ze zag dat wij hulp nodig hadden, rende ze terug naar ons. Ik wilde echt graag terugrennen om hen die nog volgden te helpen, maar ik ademde zwaar en mijn hart ging zo tekeer dat het woord *hartaanval* meer dan eens in mij opkwam! Dankbaar keek ik toe hoe andere jongevrouwen hun handkar lieten zakken en anderen te hulp snelden.

Toen iedereen op de top was aangekomen, namen we een paar minuten de tijd om onze gevoelens in ons dagboek op te schrijven. Ik schreef: 'Ik heb me fysiek niet goed genoeg voorbereid en daardoor had ik niet de kracht de mensen die achter mij kwamen te helpen. Misschien hoef ik nooit meer een handkar te trekken, maar ik wil mijn zusters ook nooit geestelijk in de steek laten, nooit!'

Het was een heilige ervaring die me geestelijk wakker schudde voor mijn plichten aan mijn familie en anderen. De rest van de tocht dacht ik na over wat ik had geleerd.

Eerst dacht ik na over mijn zusters, zij die hun handkar alleen *hadden* getrokken en zij die *nu* hun handkar alleen trekken. Ongeveer twintig procent van de vrouwen in die

handkarkonvoeien was, zeker voor een deel van de tocht, op zichzelf aangegeven. Dat waren de vrouwen die niet gehuwd waren, of gescheiden of weduwe waren. Velen waren alleenstaande moeder.¹² Ze trokken allemaal samen — verbondsdochters, jong en oud, in verschillende omstandigheden op hetzelfde pad met hetzelfde doel.

Zij die hun zusters te hulp snelden, deden me denken aan redders, zowel zichtbaar als onzichtbaar, die snel waarnemen, behoeften zien en te hulp schieten.

Ik dacht aan de woorden van de Heer: 'Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechter- en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te schragen.'¹³

Aan beide zijden van het pad stonden getrouwe, gehoorzame mannen, die hun verbonden hielden. Hun priesterschapsmacht — de macht die God gebruikt om al zijn kinderen te zegenen — bouwde ons op, versterkte en steunde ons. Door hen zag ik in dat we er nooit alleen voor staan. We kunnen die macht altijd met ons hebben als we onze verbonden nakomen.

Ik dacht aan de mannen die op die tocht niet bij hun gezin waren en het trekken van de handkar een tijdlang aan hen over moesten laten. Veel mannen stierven onderweg. Sommige zoons bleven achter om naar hun geboorteland op zending te gaan.

Sommige waren eerder geëmigreerd om de aankomst van hun gezin in de Salt Lake Valley voor te bereiden. Sommige mannen waren afwezig, ze hadden ervoor gekozen om hun verbonden niet na te komen.

Evenals voor hen die ons zijn voorgedaan, zijn ook nu de omstandigheden van velen niet ideaal. We blijven het ideaal onderwijzen en streven naar het ideale, omdat we weten dat we door voortdurend ons best te doen op het pad zullen voortgaan en ons voorbereiden om alle beloofde zegeningen te ontvangen omdat we 'de Here verwachten.'¹⁴

Ieder van ons ervaart tegenspoed in haar leven en dat zal zo blijven. Dit sterfelijk leven is een proeftijd, en we zullen steeds kansen krijgen om te kiezen wat we leren van de tegenspoed die zeker zal komen.

Als dochters van God gaan we in geloof voort op het pad omdat we inzien wat president Thomas S. Monson heeft gezegd: 'De heilsverordeningen die we in de tempel ontvangen [stellen] ons in staat om op een dag met een eeuwige familieband terug te keren naar onze hemelse Vader en begiftigd te worden met zegeningen en kracht van omhoog, [en dat is] elk offer en elke inzet waard.'¹⁵

Het is niet genoeg om de tocht alleen maar mee te maken. Wij moeten klaarwakker onze plicht vervullen en met geloof verdergaan, waarbij we

gebruik maken van de troostende, versterkende en genezende kracht van de verzoening.

Zusters, ik hou van u. Ik ken de meesten van u niet persoonlijk, maar ik weet *wie* u bent! Wij zijn verbondsdochters in zijn koninkrijk en we zijn door onze verbonden met macht begiftigd. We zijn voorbereid om onze plicht te doen.

De ZHV bereidt vrouwen voor op de zegeningen van het eeuwige leven doordat zij ons geestelijk opwekt om in geloof en persoonlijke rechtschapenheid toe te nemen. Laten we bij onszelf beginnen. Laten we beginnen waar we zijn. Laten we vandaag beginnen. Als we geestelijk wakker zijn, kunnen we families, gezinnen en anderen beter helpen.

Dit is een heilswerk, en de versterkende en helpende kracht van de verzoening maakt het mogelijk. Word wakker voor wie wij zijn. Word wakker voor onze plicht. Wij zijn dochters van onze hemelse Vader. Hij houdt van ons. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Zina D. H. Young. In: *Woman's Exponent*, 15 oktober 1877, p. 74.
2. Romeinen 13:11-12.
3. Mosiah 18:8-11.
4. Robert D. Hales, 'Fatsoen: eerbied voor de Heer', *Liahona*, augustus 2008, p. 21
5. Boyd K. Packer, 'Overleven in vijandelijk gebied', *Liahona*, oktober 2012, p. 35.
6. Alma 5:26.
7. Alma 5:14.
8. *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging* (2011), p. 33.
9. Sarah Rich. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 34.
10. Matteüs 11:28.
11. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 34.
12. Onderzoek onder leiding van Jolene S. Allphin van verhalen en konvooiroosters; zie *Tell My Story, Too*, 8e uitg. (2012).
13. Leer en Verbonden 84:88.
14. Jesaja 40:31.
15. Thomas S. Monson, 'De heilige tempel: een baken voor de wereld', *Liahona*, mei 2011, p. 92.

Linda S. Reeves

Tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium

De Heer is u niet vergeten

Onze Vader in de hemel en onze Heiland, Jezus Christus, kennen ons en houden van ons. [...] Wij kunnen in ons lijden hun liefde en medeleven voelen.

Bij onze bezoeken aan zusters over de hele wereld waren we verrast door de kracht van uw getuigenis. Velen van u zijn de eerste of tweede generatie in uw familie die lid is van de kerk. We zien veel zusters in meer dan één roeping dienen, grote afstanden afleggen om naar de kerk te gaan en offers brengen om heilige tempelverbonden aan te gaan en te houden. We brengen u hulde. U bent de pioniers van de Heer in deze tijd!

Onlangs ontmoetten mijn man, Mel, en ik Molly Lenthal. Zij verzorgde rondleidingen in een museum in Australië. We ontdekten dat Molly, ruim in de zeventig, geen kinderen heeft en nooit getrouwd is geweest. Zij is enig kind en haar ouders zijn al vele jaren geleden overleden. Haar meest nabije verwanten zijn twee nichten die op een ander continent wonen. Plotseling voelde ik de Geest heel krachtig tot mij getuigen, alsof onze hemelse Vader tot me sprak: 'Molly is *niet* alleen! Molly is *mijn* dochter! Ik ben haar Vader! Ze is een heel belangrijke dochter in *mijn* gezin en ze is *nooit* alleen!'

Een van mijn lievelingsverhalen over de Heiland is dat van Lazarus. In de Schriften staat: 'Jezus nu had Marta en haar zuster [Maria] en Lazarus lief.'¹ Jezus werd een bericht gezonden dat Lazarus erg ziek was, maar Jezus kwam niet direct; Hij bleef nog twee dagen weg en zei: 'Deze ziekte is [...] er met het oog op de heerlijkheid van God, opdat de Zoon van God erdoor verheerlijkt wordt.'²

Toen Marta hoorde dat Jezus eraan kwam, 'ging ze Hem tegemoet'³ en vertelde Hem wat er gebeurd was. Lazarus lag 'al vier dagen in het graf.'⁴ Verdrietig haastte Marta zich weer naar huis om Maria te vertellen dat de Heer was gekomen.⁵ Diep bedroefd rende Maria naar Jezus toe, viel aan zijn voeten neer en weende.⁶

We lezen dan: 'Toen Jezus [Maria] dan zag huilen [...], werd Hij heftig in de geest bewogen en raakte innerlijk in beroering', en vroeg Hij waar zij hem gelegd hadden.

'Zij zeiden tot Hem: Heere, kom het zien.'⁷

Vervolgens lezen we misschien de meest meelevende, liefdevolle woorden in de Schriften: 'Jezus weende.'⁸

Als verklaring voor Jezus' gedrag schreef apostel James E. Talmage: 'De aanblik van de twee vrouwen, die zo door smart overweldigd waren, en van de mensen die met hen weeklaagden, stemde Jezus droevig, zodat Hij in de geest heftig bewogen was.'⁹ Die gebeurtenis getuigt van het medeleven, de empathie en de liefde die onze Heiland, Jezus Christus, en onze hemelse Vader voor ieder van ons hebben, iedere keer dat de angst, zonde, tegenspoed en pijn van dit leven ons terneerdrukken.

Lieve zusters, onze Vader in de hemel en onze Heiland, Jezus Christus, kennen ons en houden van ons. Ze weten het wanneer wij op wat voor manier ook lijden. Ze staan niet toe te kijken en zeggen: 'Het geeft niet dat je nu lijdt, want binnenkort komt het allemaal goed. Je wordt genezen, je man vindt een baan of je afgedwaalde kind komt terug.' Zij voelen hoe intens wij lijden en wij kunnen in ons lijden hun liefde en medeleven voelen.

Alma getuigde:

'En Hij zal uitgaan en pijnen en benauwingen en allerlei verzoeken

doorstaan; en wel opdat het woord wordt vervuld dat zegt dat Hij de pijnen en ziekten van zijn volk op Zich zal nemen.

En Hij zal hun zwakheden op Zich nemen, opdat zijn binnenste met barmhartigheid zal worden vervuld, naar het vlees, opdat Hij [...] zal weten hoe zijn volk te hulp te komen naar gelang hun zwakheden.'¹⁰

Als we ons afvragen *of* de Heiland en onze Vader in de hemel ons kennen *of hoe goed* zij ons persoonlijk kennen, moeten we eens denken aan de woorden van de Heiland tot Oliver Cowdery:

'Indien u een verder getuigenis verlangt, denk dan terug aan de nacht toen u Mij in uw hart aanriep om de waarheid van deze dingen te mogen weten.'¹¹

Kort daarvoor verklaarde de Heiland: 'Er [is] buiten God niemand die uw gedachten en de overleggingen van uw hart kent.'¹²

De Heiland herinnerde Oliver eraan dat Hij ieder detail van dat smeekgebed kende — en Zich herinnerde — de exacte tijd, de bewuste nacht.

Vele jaren geleden kreeg mijn man een heel zeldzame ziekte. Naarmate de weken voorbij gingen en hij steeds zieker werd, raakte ik ervan overtuigd dat hij zou sterven. Ik vertelde niemand over mijn angst. We hadden een groot, jong gezin en een gelukkig, eeuwig huwelijk, en de gedachte mijn man te moeten verliezen en mijn kinderen alleen groot te brengen, vulde me met eenzaamheid, wanhoop en zelfs boosheid. Ik schaam me te moeten bekennen dat ik afstand nam van mijn hemelse Vader. Dagenlang bad ik niet, maakte ik geen plannen, hilde ik. Uiteindelijk kwam ik tot het besef dat ik dit niet alleen aankon.

Voor het eerst na vele dagen knielde ik neer en stortte mijn hart uit voor mijn Vader in de hemel. Ik smeekte om vergeving dat ik mij van Hem had afgewend, vertelde Hem alles wat ik voelde en riep ten slotte uit dat als Hij dit echt van me verlangde, dat ik het zou doen. Ik wist dat Hij een plan had voor ons leven.

Terwijl ik op mijn knieën mijn hart uitstortte, kreeg ik een heerlijk vredevol en liefdevol gevoel over me. Het leek alsof er een deken van liefde over

me heen werd gelegd. Het leek wel alsof mijn hemelse Vader tegen me zei: ‘Dat wilde Ik weten.’ Ik besloot me nooit meer van Hem af te wenden. Tot onze verbazing begon mijn man geleidelijk te herstellen totdat hij volledig was genezen.

Jaren later knielden mijn man en ik naast onze zeventienjarige dochter en pleitten voor haar leven. Dit keer was het antwoord ‘nee’, maar dat gevoel van liefde en vrede dat onze Heiland heeft beloofd, was even krachtig. En we wisten dat, hoewel onze hemelse Vader haar naar huis riep, alles goed zou komen. We hebben geleerd hoe het is om je lasten bij de Heer te leggen, te weten dat Hij van ons houdt en medeleven voor ons voelt in ons verdriet en onze pijn.

Een van de mooiste vader-zoon momenten in het Boek van Mormon is het getuigenis van Alma de jonge aan zijn zoon Helaman. Alma beschreef het ‘onuitsprekelijk afgrijzen’ dat hij voelde toen hij zich voorstelde hoe hij in de tegenwoordigheid van God zou komen om naar zijn vele overtredingen te worden geoordeeld. Nadat hij drie dagen

en nachten de volle betekenis van zijn zonden had ervaren, bekeerde hij zich en smeekte de Heiland om genade met hem te hebben. Hij beschreef aan Helaman de ‘uitzonderlijk zoete vreugde’ die hij ervoer toen hij zich zijn pijn ‘niet meer’ kon herinneren. In plaats van ‘onuitsprekelijk afgrijzen’ bij de gedachte om voor de troon van God te staan, zag Alma een visioen van ‘God, zittende op zijn troon’ en verklaarde hij: ‘En mijn ziel *smachtte* ernaar daar te zijn.’¹³

Lieve zusters, hebben we niet allemaal dat gevoel, als we denken aan de liefde, genade en dankbaarheid die we voelen voor onze hemelse Vader en onze Heiland — dat we ernaar ‘smachten daar te zijn’ en weer liefdevol door Hen te worden omarmd?

Zoals de Heer tot mij heeft getuigd dat Hij zijn dierbare dochter, Molly Lenthal, niet vergeten is, zo getuig ik dat Hij u *niet vergeten is!* Wat ook uw zonde, zwakheid of pijn moge zijn, wat ook de beproeving of worsteling is die u doormaakt, Hij kent en begrijpt die ervaringen. Hij houdt van u! En Hij zal u in die ervaringen

begeleiden, zoals Hij dat ook voor Maria en Marta deed. Hij heeft de prijs betaald. Daarom weet Hij hoe Hij u te hulp kan komen. Vertrouw Hem uw last toe. Vertel uw hemelse Vader hoe u zich voelt. Vertel Hem over uw pijn en beproevingen, en draag ze dan aan Hem over. Onderzoek de Schriften *elke dag*. Daarin zult u ook veel troost en hulp vinden.

Onze Heiland vroeg:

‘Want kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontfermt over de zoon van haar schoot? Ja, al zouden zij vergeten, toch vergeet Ik u niet. [...]

‘Ik heb u in mijn handpalmen gegraveerd.’¹⁴

‘Ik [heb] *niemand* van u [...] geboden weg te gaan; integendeel, Ik heb u geboden tot Mij te komen, opdat gij zult voelen en zien; zo zult gij ook ten opzichte van de wereld doen.’¹⁵

Dat is onze opdracht. We moeten zelf voelen en zien, en dan alle kinderen van onze hemelse Vader helpen voelen en zien en weten dat onze Heiland niet alleen al onze zonden, maar ook onze pijn en ons lijden en onze beproevingen op Zich heeft genomen, zodat Hij weet wat wij voelen en hoe Hij ons kan troosten. Ik getuig van Hem in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Johannes 11:5.
2. Johannes 11:4.
3. Johannes 11:20.
4. Johannes 11:17.
5. Zie Johannes 11:28.
6. Zie Johannes 11:32.
7. Johannes 11:33–34.
8. Zie Johannes 11:35.
9. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, derde uitgave (1916), p. 493.
10. Alma 7:11–12.
11. Leer en Verbonden 6:22.
12. Leer en Verbonden 6:16.
13. Zie Alma 36:14–22; cursivering toegevoegd.
14. 1 Nephi 21:15–16.
15. 3 Nephi 18:25; cursivering toegevoegd.

President Henry B. Eyring
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Mantelzorgsters

U zult de kracht en de nodige inspiratie ontvangen om in te zien tot hoever u in staat bent om hulp te bieden.

Ik ben dankbaar dat ik vanavond in uw gezelschap ben. De vrouwen van de kerk van Jezus Christus zijn op weg de vereniging van zusters te worden die de moeder van de profeet Joseph Smith, Lucy Mack Smith, als volgt omschreef: 'We moeten elkaar liefhebben, voor elkaar zorgen, elkaar troosten en instructie krijgen, opdat wij straks allemaal met elkaar in de hemel aanzitten.'¹

Er zijn drie aspecten aan die opmerkelijke beschrijving van de kwalificaties om samen in een staat van geluk bij God te verkeren. De eerste is voor elkaar zorgen. De tweede is van en met elkaar leren. En de derde is samen aanzitten bij God.

Ik wil u vanavond graag de lof en waardering van God laten voelen voor wat u al met en voor elkaar hebt gedaan om dat verheven doel te verwezenlijken. Daarnaast wil ik een beeld schetsen van wat er in uw verenigde hulpbetoon nog te doen valt.

Net als de zusters van weleer hebt u gehoor gegeven aan de oproep van de Heer om anderen hulp te bieden. In 1856 deed de profeet Brigham Young een beroep op de heiligen om gestrande handkarrenpioniers in de bergsneeuw te hulp te komen. Hij vertelde de leden in die tijd van nood tijdens de algemene conferentie:

'Uw geloof, uw godsdienst en uw godsdienstoefeningen zullen uw ziel nooit in het celestiale koninkrijk van God brengen als u niet precies de beginselen uitvoert die ik u nu leer. Ga en breng de mensen die nu op de vlakten zijn hierheen, en schenk nauwgezet aandacht aan die zaken die materieel van aard zijn, [...] anders zal uw geloof u niets baten.'²

Honderden vrouwen in Utah kwamen daarop in actie. Ondanks hun armoede laadden zij wagens vol met alles wat ze konden missen en konden inzamelen om de noodlijdenden verlichting te brengen. Een van deze heldhaftige zusters schreef: 'Ik heb nooit van mijn leven meer voldoening en, laat ik zeggen, plezier gehad dan met deze taak, zo groot was de eensgezindheid onder ons.'³

Toen de reddingsactie tot een goed einde was gebracht en de sneeuw was gesmolten, tekende diezelfde trouwe zuster de vraag van haar hart op: 'Is er nog meer voor bereidwillige handen te doen?'⁴

In onze tijd hebben groepen kloekmoedige zusters over de hele wereld hun geloof op honderden plaatsen in daden omgezet. En in hun hart en gebeden stellen zij zich dezelfde vraag over hun verdere dienstbetoon in dit leven.

Ieder van u bevindt zich op een unieke plek in uw reis naar het eeuwige leven. Sommigen hebben al jarenlange ervaring, anderen staan nog aan het begin van hun aardse discipelschap. Ieder van u heeft een eigen levensverhaal met bijbehorende uitdagingen. Maar u bent allemaal zusters van elkaar en dochters van onze hemelse Vader. Hij kent en waakt over ieder van u.

U hebt elkaar uitzonderlijk goed liefgehad, voor elkaar gezorgd en elkaar getroost. Ik was een maand geleden nog getuige van dit drieledige wonder van uw hulp aan een bepaalde zuster. Als haar vader dank ik u en wil ik God danken, die een huisbezoekster stuurde.

Onze dochter Elizabeth, die in een andere staat en tijdzone vertoeft dan wij, was thuis met haar driejarige dochtertje. Haar andere kind zat net haar eerste week op de kleuterschool. Elizabeth was zes maanden zwanger en keek uit naar de geboorte van haar derde kind, dat volgens de artsen weer een meisje zou zijn. Haar man, Joshua, was op zijn werk.

Toen ze zag dat ze bloed verloor en steeds heftiger begon te vloeien, belde ze haar man op. Hij vertelde haar een ambulance te bellen en dat ze elkaar in het ziekenhuis zouden treffen, twintig minuten rijden vanaf haar huis. Voordat ze het telefoontje kon plegen, hoorde ze iemand op de voordeur kloppen.

Tot haar verrassing zag ze haar ZHV-huisbezoekcollega voor de deur staan. Ze hadden geen afspraak voor die ochtend staan. Haar collega had gewoon het gevoel dat ze bij Elizabeth langs moest gaan.

Ze hielp haar in de auto. Ze kwamen een paar minuten vóór Joshua van zijn werk arriveerde bij het ziekenhuis aan. De artsen besloten in nog geen

twintig minuten om de baby door een chirurgische ingreep te halen om Elizabeth en haar baby te redden. Zo kwam er, vijftien weken te vroeg, een piepklein meisje ter wereld, dat haar stem luid liet horen. Ze woog net boven de anderhalve pond (765 gram). Maar ze leefde, en Elizabeth ook.

De woorden van Lucy Mack Smith gingen die dag deels in vervulling. Een trouw lid van de ZHV schonk, ingegeven door de Heilige Geest, de benodigde zorg, liefde en troost aan haar zuster in Gods koninkrijk. Zij en de tienduizenden anderen die dergelijke geïnspireerde hulp generaties lang geboden hebben, krijgen niet alleen de dank van wie ze geholpen hebben plus hun dierbaren, maar ook van de Heer.

U herinnert zich de waarderende woorden die Hij sprak tot wie maar weinig wereldse erkenning oogsten voor hun liefdadigheid: 'En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan een van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.'⁵

Maar het wonder van een ZHV-zuster die net op tijd met hulp komt aanzetten, wordt verveelvoudigd door de vereende krachten van zusters van de ZHV. Ik lees een stuk voor uit het bericht dat Elizabeths bisschop enkele uren na de geboorte van de baby naar Elizabeth en Joshua in het ziekenhuis stuurde: 'De ZHV-presidente heeft

alles onder controle. We zijn al bezig met een plan om te helpen met de meisjes thuis, zodat Elizabeth naar het ziekenhuis heen en weer kan reizen zolang jullie poppetje daar verblijft. We hebben dat vaker gedaan, langdurig, en [onze] mensen popelen om bij te springen.'

De bisschop vervolgde, daarbij sprekend voor zichzelf en de wijk: 'We zijn zelfs naar het ziekenhuis meegegaan om de kinderen bezig te houden wanneer moeders ze niet ergens anders wilden onderbrengen.'

En: 'We gaan ons plan uiteraard eerst aan jullie voorleggen en jullie instemming vragen. Wilde jullie gewoon even laten weten je geen zorgen te maken over wat we allemaal kunnen [en zullen] doen.'

Door wat zij voor mijn dochter deden, kon zij genieten van dat kostbare moment toen ze haar petieteerige dochttertje voor het eerst mocht vasthouden.

En toen sloot de bisschop zijn bericht aan Joshua en Elizabeth af met een boodschap die zusters over de hele aardbol uitzenden van hun toewijding om anderen namens de Meester te dienen: 'Laat het geloof niet los.'

Uw persoonlijke omstandigheden en ervaringen zijn allemaal verschillend, maar ik kan u iets vertellen over wat u nog te wachten staat. Als u het geloof niet loslaat, zult u zich vaak door de Heer uitgenodigd weten om

iemand in nood te helpen wanneer dat eigenlijk ongelegen komt. Het lijkt misschien een onaangename en wellicht zelfs onmogelijke taak. Wanneer de oproep komt, denkt u misschien dat u niet nodig bent of dat een ander de benodigde hulp wel kan bieden.

Vergeet niet dat wanneer de Heer iemand in nood op ons pad plaatst, de barmhartige Samaritaan net zozeer te prijzen viel voor wat hij niet deed als voor wat hij wel deed. Hij ging niet aan de overkant voorbij, ook al was de in elkaar geslagen reiziger op zijn pad een vreemdeling en misschien wel een vijand. Hij deed wat hij kon voor de toetgetakelde man en werkte vervolgens een specifiek plan uit om anderen meer te laten doen. Hij deed dat omdat hij begreep dat helpen soms meer vereist dan wat iemand alleen kan doen.

De lessen in dat verhaal kunnen u tot gids zijn bij wat de toekomst u ook brengt. Diezelfde lessen waren in uw eigen kinderjaren en recente ervaringen voorhanden.

U bent vast wel eens, en wellicht veel vaker, verrast dat u met iemand te maken kreeg die hulpbehoevend was. Dat kan een door ziekte of handicap getroffen ouder, grootouder, zus of kind zijn. Uw gevoelens van medeleven waren sterker dan uw menselijke verlangens. Dus bent u hulp gaan bieden.

Net als bij de reiziger in het Schriftuurlijke verhaal van de barmhartige Samaritaan, is het waarschijnlijk dat de benodigde hulp omsloeg in langduriger zorg dan u alleen zou kunnen geven. De Samaritaan moest de reiziger overdragen aan de zorg van de herbergier. Het plan van de Heer om anderen in nood te helpen voorziet in teams.

Bisschoppen en ZHV-presidentes moedigen familieleden altijd aan om elkaar te helpen wanneer dat nodig

is. Er zijn meerdere goede redenen voor dat beginsel. Voorop staat dat meer mensen zo met meer liefde door wederzijds hulpbetoon gezegend worden.

U hebt die zegening bemerkt en gevoeld. De keren dat u voor iemand hebt gezorgd, hoe kortstondig ook, voelde u liefde voor de persoon die u hielp. Naarmate u langer voor iemand zorgde, nam die liefde vaak alleen maar toe.

Maar die toenemende liefde leidt door onze menselijke aard ook wel eens tot frustratie en vermoeidheid. Dat is nog een reden waarom de Heer ons samen met anderen de hulpbehoevenden laat helpen. Daarom heeft de Heer verenigingen van mantelzorgsters in het leven geroepen.

Een paar weken geleden woonde ik een avondmaalsdienst bij waarin een jonge vrouw ter steunverlening werd voorgesteld als assistent-coördinatrice van het huisbezoek. Ik wist niet dat die taak bestond. Ik vroeg me af of ze wist wat een eerbetoon de Heer haar daarmee had bewezen. Haar kind werd onrustig, waardoor ze de kapel uit moest voordat ik haar kon zeggen hoezeer de Heer haar zou liefhebben en waarderen voor haar hulp bij de coördinatie van de inzet van zijn discipelen.

Zorgen voor mensen in nood vraagt om een team, een liefdevolle en eensgezinde vereniging. Dat is wat de Heer onder u aan het bewerkstelligen is. Hij heeft u lief om welk steentje u ook bijdraagt.

Zijn waardering blijkt onder meer uit de toenemende liefde die God u voor degenen die u dient laat voelen. Dat is een reden waarom u tranen moet laten bij de dood van iemand die u langdurig hebt bijgestaan. De kans verliezen om voor hem of haar te zorgen kan zelfs harder aankomen dan

het tijdelijke afscheid zelf. Onlangs, in de week dat haar man overleed, hoorde ik een vrouw — die ik al heel lang ken — vol dankbaarheid getuigen voor de kans om hem tot het einde van zijn leven bij te staan. Er waren geen tranen zichtbaar, maar haar blijde glimlach wel.

Hoewel langdurige en liefdevolle zorg voor mensen rijkelijk beloond wordt, bent u gaan inzien dat er lichamelijke, emotionele en financiële grenzen zijn aan wat u kunt doen. De persoon die lang genoeg zorg verleent, kan zelf hulpbehoevend worden.

De Heer, die de meesterhulpverlener voor mensen in nood is, gaf mantelzorgers de volgende geïnspireerde raad die in het Boek van Mormon is opgetekend: ‘Ter wille van het [...] behouden van de vergeving van uw zonden [...] zou ik willen dat gij van uw bezit aan de armen geeft, ieder naar hetgeen hij heeft, en wel door de hongerigen te voeden, de naakten te kleden, de zieken te bezoeken en in hun behoeften te voorzien, zowel de geestelijke als de stoffelijke, naar hun noden.’⁶

Maar dan laat Hij een waarschuwing klinken aan degenen onder u die wellicht niet willen erkennen dat u te ver en te lang doorgaat in uw liefdevolle zorg: ‘En ziet toe dat al deze dingen in wijsheid en ordelijkheid worden gedaan, want het is niet nodig dat iemand [ook een mantelzorger] harder loopt dan hij kracht heeft. En voorts is het noodzakelijk dat hij ijverig is om daardoor de prijs te kunnen behalen; daarom moeten alle dingen ordelijk worden gedaan.’⁷

Die raad kan moeilijk uitvoerbaar zijn als u een balans moet zoeken tussen een verlangen om alles te doen wat u kunt om anderen te helpen en de wijsheid om op uw eigen

behoefte te letten zodat u de kracht behoudt om hulp te blijven bieden. U hebt anderen misschien zien worstelen met dergelijke dilemma's. Een voorbeeld daarvan is de keuze om iemand in zijn of haar laatste levensfase thuis te verzorgen of in een zorginstelling te plaatsen wanneer u nagenoeg uitgeput bent.

Uw kennis van het heilsplan kan u tot gids zijn bij dergelijke hartverscheurende keuzes. Dat is een van de redenen waarom Lucy Mack Smith wijselijk zei dat de zusters ‘instructie [moesten] krijgen’.

Het helpt om een zekere overtuiging te hebben van het doel van de Heer voor ieder kind van God in de smeltkroes van het sterfelijk bestaan. Hij leerde de essentie van het heilsplan aan de profeet Joseph als volgt

toen deze worstelde om zijn eindeloos lijkende beproevingen te begrijpen: 'En dan, indien gij het goed doorstaat, zal God u ten hemel verhogen.'⁸

Onze keuze om iemand het beste door zware beproevingen heen te helpen, wordt dan: 'Wat kan ik het beste doen zodat de persoon die ik liefheb alles "goed doorstaat"?' Het is onze taak om hem of haar de kans te geven om geloof in Christus te oefenen, een stralende hoop op het eeuwig leven te koesteren en naastenliefde, de reine liefde van Christus, te betonen tot aan het einde van zijn of haar leven.

Ik heb zusters in het koninkrijk die focus op de Heiland en zijn doeleinden zien leggen. Denk aan de keren dat u een leslokaal betrad waar de ZHV, het jeugdwerk of de jongevrouwen net klaar waren met de les.

Een plaat van de Heiland of zijn woorden zijn misschien niet zichtbaar, maar u weet dat het getuigenis van de kracht van zijn verzoening dat uur, net als in deze bijeenkomst, werd gevoeld. Er zijn misschien geen platen van een heilige tempel of de woorden 'Ons gezin kan eeuwig zijn', maar in hun glimlach bespeurt u hoop.

En u hebt, net als ik, een verstandige huisbezoekster het zelfvertrouwen van een strubbelende zuster zien versterken dat, ondanks haar

beperkingen, juist haar hulpbetoon aan iemand anders nodig en waardevol is. Wijze ZHV-presidentes vinden manieren om de zorgbehoevenden in te schakelen bij de zorg voor anderen. Zij scheppen gelegenheden om zusters beproevingen goed te laten doorstaan wanneer zij voor elkaar in de reine liefde van Christus zorgen. Dat kan onder meer door de vermoeide mantelzorgster vriendelijk aan te sporen om rust te nemen en hulp van anderen te accepteren.

De zusters maken dat mogelijk door niet klaar te staan met hun oordeel over wie beproevingen doormaken. De meeste mensen met een zware last beginnen aan zichzelf en aan hun eigenwaarde te twijfelen. We verlichten hun last als we hun zwakheden met geduld benaderen en de goedheid benadrukken die we bij hen opmerken. De Heer doet dat ook. En wij kunnen zijn voorbeeld volgen — van Hem, de grootste hulpverlener voor mensen in nood.

We spreken vaak van de kracht die uitgaat van de kring van zusters in de kerk van Jezus Christus. We moeten gaan inzien dat de Heiland altijd tot die kring behoort als wij Hem uitnodigen.

Meer en meer zullen we dochters van God zusters bij hen in de kring zien uitnodigen. Zusters die op een

bijeenkomst een zitplaats zoeken, zullen de zacht uitgesproken woorden 'kom maar naast mij zitten' horen.

We zullen die woorden op die toekomstige dag horen die Lucy Mack Smith voorzag wanneer de zusters 'met elkaar in de hemel aanzitten'. We kunnen ons niet in een oogwenk op die dag voorbereiden. Dat vergt dagen en jaren van zorg voor elkaar en de nodige tijd om de woorden van eeuwig leven diep in ons hart te laten bezinken.

Ik bid dat velen van ons samen zullen zijn in de heerlijke toekomst die voor ons ligt. Ik getuig tot u dat uw hoop op die tijd gerechtvaardigd is. De Heer Jezus Christus heeft dat door zijn oneindige verzoening voor u allen mogelijk gemaakt. Onze hemelse Vader hoort en verhoort uw gelovige gebed om leiding en hulp om te volharden in uw liefdeswerk voor Hem.

De Heilige Geest wordt naar u gezonden en naar degenen voor wie u zorgt. U zult de kracht en de nodige inspiratie ontvangen om in te zien tot hoever u in staat bent om hulp te bieden. De Geest zal u troosten wanneer u zich mocht afvragen of u wel genoeg hebt gedaan.

Ik getuig dat de Heer met u zal zijn en dat Hij uw pad zal bereiden voor de zorg die u zult verlenen om de behoeften en beproevingen te lenigen van wie Hij liefheeft. In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. ■

NOTEN

1. Lucy Mack Smith. In: *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging* (2011), p. 28.
2. Brigham Young. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 41.
3. Lucy Meserve Smith. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 42.
4. Lucy Meserve Smith. In: *Dochters in mijn koninkrijk*, p. 42.
5. Matteüs 25:40.
6. Mosiah 4:26.
7. Mosiah 4:27.
8. Leer en Verbonden 121:8.

Register conferentieverhalen

De volgende lijst met verhalen die in de algemene conferentie zijn verteld kunnen van pas komen bij uw evangeliestudie, de gezinsavond en ander onderwijs. De sprekers staan in alfabetische volgorde en de nummers verwijzen naar de eerste pagina van de toespraak.

SPREKER	VERHAAL
Neil L. Andersen	(39) Het geloof van ouders wankelt niet na de dood van hun dochter.
Shayne M. Bowen	(15) Shayne M. Bowen en zijn zendingscollega leren een gezin dat kleine kinderen niet hoeven te worden gedoopt.
Linda K. Burton	(78) Een vrouw helpt Linda K. Burton bij haar tweede bezoek aan de tempel. (111) Pionier Mary Lois Walker verliest haar man en kind op de vlakten.
Craig C. Christensen	(12) De zesjarige Ben Christensen voelt de Heilige Geest op de open dag van een nieuwe tempel.
D. Todd Christofferson	(47) Een jonge man in India werkt hard om zijn familie te ondersteunen en voor zijn opleiding te betalen.
Quentin L. Cook	(6) Brits Olympisch atleet Eric Liddell weigert op zondag aan een hardloopwedstrijd mee te doen.
Ann M. Dibb	(10) Een jonge vrouw draagt zelfverzekerd een T-shirt waarmee ze haar kerklidmaatschap verkondigt.
Larry Echo Hawk	(32) De drilsergeant van Larry Echo Hawk ontdekt diens boek-van-mormon.
Henry B. Eyring	(60) Henry B. Eyring snijdt op een plank voor ieder van zijn zoons hun bijzondere gaven uit. (72) Henry B. Eyrings kleindochter kijkt op een open dag van een nieuwe tempel uit naar Jezus. (72) Henry B. Eyring verlaat Stanford University voor een functie op Ricks College. (72) Henry B. Eyrings schoondochter bidt op het strand en wijdt haar tijd toe aan de Heer.
Robert C. Gay	(34) Robert C. Gays vader vraagt hem of hij zijn ziel voor een dubbeltje zou verkopen. (34) Robert C. Gay geeft gehoor aan de ingeving om een jongen te helpen die aan de kant van de weg zit te huilen.
Daniel L. Johnson	(101) Heiligen der laatste dagen bezoeken de tempel nadat een storm hun oogst heeft vernietigd.
Thomas S. Monson	(68) N. Eldon Tanner is verrast dat vier mannen in het priesterschap worden verhoogd. (68) Thomas S. Monson ontvangt de inspiratie om gemeentepresidenten te roepen. (68) John H. Groberg geeft zijn getuigenis aan de koning van Tonga. (86) Thomas S. Monson geeft gehoor aan de ingeving om advies over zendingswerk te geven. (86) Thomas S. Monson geeft gehoor aan de ingeving om een vriend in het ziekenhuis te bezoeken. (86) Thomas S. Monson moedigt een jonge man aan om op zending te gaan. (86) Het gebed van een jongere op een culturele viering wordt beantwoord.
Russell M. Nelson	(18) Een man geeft gehoor aan de ingeving om 'met de jongens op de fiets te praten'.
Russell T. Osguthorpe	(96) Jongeren in de zondagsschool helpen twee autistische klasgenoten door elkaar te vertellen wat ze hebben geleerd.
Boyd K. Packer	(75) Boyd K. Packers boot komt in een zware storm ten westen van Samoa.
Linda S. Reeves	(118) Linda S. Reeves wendt zich tot God als haar man ziek wordt.
Richard G. Scott	(93) Jongeren in Rusland indexeren ieder tweeduizend namen en dienen een naam van een voorouder voor tempelwerk in.
Carole M. Stephens	(115) Jongevrouwen helpen elkaar tijdens een nagespeelde handkarrentocht.
Gary E. Stevenson	(51) Een student vertrekt van een feestje in Japan nadat hij marihuanasigaretten heeft geweigerd.
Scott D. Whiting	(37) Aannemers repareren twee kleine gebreken in de Laietempel (Hawaiï, VS).

Minimale leeftijd voor zendingen verlaagd

Heather Whittle Wrigley

Kerknieuws en -evenementen

Aan het begin van de 182ste halfjaarlijkse algemene conferentie kondigde president Thomas S. Monson aan dat vanaf nu mannen op hun achttiende en vrouwen op hun negentiende op zending mogen.

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen beklemtoonde later op een persconferentie dat ze wel zelf mogen kiezen: 'Jongemannen en jongevrouwen moeten niet op zending gaan totdat ze er in geestelijk en stoffelijk opzicht klaar voor zijn.' Ze horen nog steeds zaken als opleiding, gezinssituatie en gezondheid

in overweging te nemen als ze een zending aan het plannen zijn.

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen legde uit dat toekomstige zendingen honderdtwintig dagen vóór hun achttiende verjaardag of de datum waarop ze beschikbaar zijn, een aanbeveling voor een voltijdzending van hun bisschop of ringpresident kunnen krijgen. Jongemannen mogen naar het opleidingscentrum voor zendingen als ze achttien zijn en met de middelbare of een andere vergelijkbare school klaar zijn. Vrouwen mogen op zending als ze negentien zijn.

Er wordt van toekomstige

Jongemannen en jongevrouwen mogen nu, afhankelijk van hun persoonlijke omstandigheden en het besluit van plaatselijke priesterschapsleiders, respectievelijk op hun achttiende en negentiende op zending.

zendingen verwacht dat ze zich goed voorbereiden voordat ze naar het opleidingscentrum gaan.

'God bespoedigt zijn werk', aldus ouderling Holland. 'Hij heeft steeds meer bereidwillige en waardige zendingen nodig die het licht, de waarheid, de hoop en het heil van het evangelie van Jezus Christus in een veelal donkere en angstige wereld verbreiden.'

Ouderling Holland zei dat er waarschijnlijk meer zendingsgebieden zullen bijkomen.

Om de verwachte wereldwijde toename van zendingen te kunnen accommoderen, wordt voor alle zendingen de tijd in het opleidingscentrum met een derde verkort. Aan de hand van de twaalfweekse cursus in het zendingsveld die onlangs is ingevoerd, zullen de zendingen zich verder kunnen voorbereiden. ■

Lees hier meer over door te zoeken naar 'missionary age requirement' op news.lds.org.

Leringen voor onze tijd

Van oktober 2012 tot maart 2013 dienen de lessen van de Melchizedekse priesterschap en de ZHV op de vierde zondag over één of meerdere toespraken van de algemene oktoberconferentie 2012 te gaan. In april 2013 mogen er toespraken uit de oktoberconferentie 2012 of de aprilconferentie 2013 gekozen worden. Ring- en districtsprezidenten bepalen welke toespraken in hun gebied worden gebruikt.

U kunt meer informatie vinden onder 'Leringen van onze tijd' in de *Liahona* van mei 2012 (lds.org/liahona). ■

Kom hier, volg Mij is een nieuw leerplan waardoor leerkrachten naar het voorbeeld van de Heiland kunnen onderwijzen en jongeren bij hun bekering tot het evangelie kunnen helpen.

Kerk kondigt nieuw leerplan 2013 voor jongeren aan

De kerk heeft een nieuw leerplan aangekondigd — *Kom hier, volg Mij: leermiddelen voor jongeren* — voor Aäronische-priesterschaps-*quorums*, jongevrouwen en jongeren in de zondagsschool in 2013.

Een van de belangrijkste doelen van *Kom hier, volg Mij* is om leerkrachten — thuis en in de kerk — te leren onderwijzen zoals de Heiland dat deed. Het evangelie wordt zo meer in de les besproken. Jongeren worden uitgenodigd om meer te onderwijzen en te leren.

In een brief van het Eerste Presidium van 12 september 2012 staat: ‘Het leerplan is er om geloof, bekering en een getuigenis te bevorderen. De meest recente leringen van de algemene autoriteiten en algemene presidiums hulporganisaties komen er in voor.’

Kom hier, volg Mij is in hoofdstukken onderverdeeld. Er wordt elke maand één leerstellig onderwerp in de zondagsschool-, jongevrouwen- en Aäronische-priesterschapsles behandeld.

De leerkrachten en leidinggevendenden kunnen de lessen in de hoofdstukken niet elke maand allemaal

behandelen, dus wordt er van hen verwacht dat zij door inspiratie bepa-
len welk lesschema ze aanhouden.

Door de nieuwe leidraad *Het evangelie onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland* begrijpen leerkrachten en leidinggevendenden beter hoe ze op de unieke behoeften van hun jongeren kunnen inspelen en hen bij het leren van het evangelie kunnen helpen.

Alle lessen die op het internet staan, kunnen worden afgedrukt. Afgedrukte versies van *Kom hier, volg Mij* zijn op een latere datum verkrijgbaar. Aan het eind van 2012 staan alle lesschema’s in 23 verschillende talen op het internet.

Leden, leerkrachten en leidinggevendenden kunnen het nieuwe leerplan online bekijken op lds.org/youth/learn.

Gebieds- en plaatselijke leiders zullen leidinggevendenden en leerkrachten onderrichten voordat het jaar 2012 afloopt. ■

Meer informatie is te vinden op news.lds.org. Zie ook pagina 96 van deze uitgave.

Leden maken familienamen tempelklaar met nieuwe hulpmiddelen

In een brief van het Eerste Presidium op 8 oktober 2012 zijn de leden uitgenodigd — vooral jongeren en jongvolwassenen — om alle zegeningen van de tempel te ontvangen door hun eigen namen tempelklaar te maken.

Bovendien worden degenen die ‘grote aantallen familienamen hebben bewaard, [aangemoedigd] om die namen tijdig vrij te geven zodat de nodige verordeningen ervoor kunnen worden verricht.’

De kerk is voor familysearch.org nieuwe hulpbronnen en mogelijkheden in tien verschillende talen aan het ontwikkelen, zodat de leden beter gehoor kunnen geven aan de oproep van het Eerste Presidium.

In een recentelijk bijgewerkte versie van new.familysearch.org, Family Tree geheten, kunnen gebruikers van onze verbeterde methode van familiegeschiedenis doen nu (1) samenwerken om gedeelde familietakken aan elkaar te verbinden, (2) onjuiste gegevens wijzigen en wissen en (3) met gemak namen van voorouders voor tempelverordeningen indienen. Er staan ook video’s op ‘Assigning Names to the Temple’ [namen naar de tempel sturen] en andere instructies op familysearch.org/treetraining. ■

Ouderling Craig C. Christensen

*van het Presidium
der Zeventig*

Ouderling Craig C. Christensen is in april 2012 tot het Presidium der Zeventig geroepen en is op 1 augustus 2012 met zijn werkzaamheden in die functie begonnen.

Ouderling Christensen is in maart 1956 in Salt Lake City (Utah, VS) geboren en groeide op in het noorden van Californië (VS) in 'een actief, verzorgend gezin in de kerk'. Zijn ouders zijn Sheron en Colleen Christensen. Hij benadrukt dat hij altijd al geloofde dat het evangelie waar was, maar dat zijn getuigenis op zijn zending in Chili sterker is geworden.

'Op zending kreeg ik het verlangen om voortdurend de Heilige Geest te voelen. Mijn getuigenis van het evangelie werd sterker en veel hechter', zegt hij. Op zijn zending ontwikkelde hij liefde voor het Boek van Mormon, wat nog steeds in zijn leringen tot uiting komt.

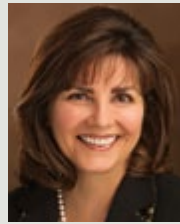
Ouderling Christensen is sinds 2002 lid van het Eerste en Tweede Quorum der Zeventig. Recentelijk is hij ook werkzaam geweest als algemeen bestuurder van de afdeling priesterschapszaken. In het verleden is hij werkzaam geweest als president van het gebied Mexico-Zuid, president van het zendingsgebied Oost-Mexico-Stad, bisschop, hogeraadslid en ringzendingspresident.

Ouderling Christensen heeft een bachelorsgraad boekhouding aan de Brigham Young University en een doctoraal bedrijfsmanagement aan de University of Washington behaald. Hij heeft zijn eigen bedrijf in de autobranche en in projectontwikkeling gehad, en hij is gastdocent op verschillende universiteiten geweest.

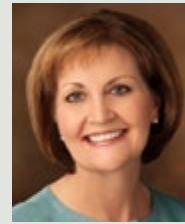
Ouderling Christensen is op 28 maart 1978 met Debora Jones in het huwelijk getreden. Ze wonen in Holladay (Utah, VS) en hebben vier kinderen en vijf kleinkinderen. ■

Algemene presidiums hulporganisaties

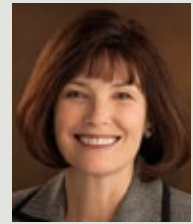
ZUSTERSHULPVERENIGING

Carole M. Stephens
Eerste raadgeefster

Linda K. Burton
Presidente

Linda S. Reeves
Tweede raadgeefster

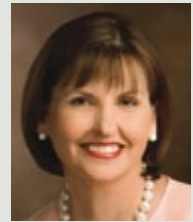
JONGEVROUWEN

Mary N. Cook
Eerste raadgeefster

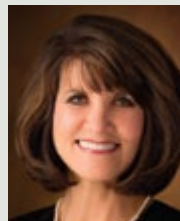

Elaine S. Dalton
Presidente

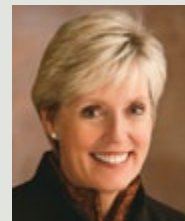

Ann M. Dibb
Tweede raadgeefster

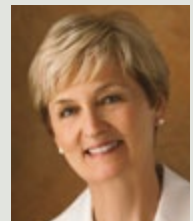
JEUGDWERK

Jean A. Stevens
Eerste raadgeefster

Rosemary M. Wixom
Presidente

Cheryl A. Esplin
Tweede raadgeefster

JONGEMANNEN

Larry M. Gibson
Eerste raadgever

David L. Beck
President

Adrián Ochoa
Tweede raadgever

ZONDAGSSCHOOL

David M. McConkie
Eerste raadgever

Russell T. Osguthorpe
President

Matthew O. Richardson
Tweede raadgever

**Een stap in geloof,
Michael T. Malm**

*'Toen de discipelen
[Jezus] over de zee
zagen gaan, werden
zij verbijsterd. [...]*

*'Terstond sprak Jezus
hen aan en zeide:
Houdt moed, Ik ben het,
weest niet bevreesd!*

*'Petrus antwoordde
Hem en zeide: Here,
als Gij het zijt, beveel
mij dan tot U te komen
over het water.*

*'En Hij zeide: Kom!
En Petrus ging uit
het schip en liep over
het water en ging
naar Jezus' (Matteüs
14:26–29).*

'Ik deel u daarom met genoegen mede dat alle waardige en geschikte jonge mannen die hun middelbare school hebben afgemaakt met onmiddellijke ingang de optie hebben om op hun 18de in plaats van hun 19de op zending te gaan', maakte president Thomas S. Monson in de openingsbijeenkomst van de 182ste algemene oktoberconferentie van de kerk bekend. Ook zei hij: 'Ik kan u vandaag met genoegen mededelen dat geschikte, waardige jonge vrouwen die verlangen op zending te gaan vanaf nu op 19-jarige leeftijd op zending kunnen gaan, in plaats van op 21 jaar.'

DE KERK VAN
JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

